EDIȚII

SCRIITORII
ROMANI
CONTEMPORANI

ION PILLAT

POEZII

VOL. II

1918—1927

FUNDAȚIA REGALĂ PENTRU
LITERATURĂ ȘI ARTA

DEFINITIVE

POEZII

I. PILLAT «POEZII» ESTE AL DOISPREZECELEA VOLUM DIN COLECȚIA «SCRIITORII ROMÂNI CONTEMPORANI, EDIȚII DEFINITIVE». VERSURILE STRÂNSE ÎN PREZENTUL VOLUM AU FOST ALESE DE AUTOR, IAR TEXTUL LOR REVIZUIT DE DÂNSUL. ACEASTĂ PRIMĂ EDIȚIE S'A TRAS ÎN TREI MII DOUĂ SUTE DOUĂZECI ȘI ȘASE EXEMPLARE PE HÂRTIE VELINĂ VERGÉ, NUMEROTATE DELA 1 LA 3226.

JUSTIFICAREA TIRAJULUI

Ion Pillat

3067

ION PILLAT

P O E Z I I

1906—1941

EDIŢIE DEFINITIVĂ
INGRIJITĂ DE AUTOR

VOL. II

1918—1927

B U C U R E Ş T I
FUNDAŢIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ
39, Bulevardul Lascar Catargi, 39
1 9 4 4

PE ARGEŞ IN SUS

1918—1923

CTITORII

Acolo unde 'n Argeş se varsă Râul Doamnei
Şi murmură pe ape copilăria mea,
Ca Negru Vodă, care descălecând venea,
Mi-am ctitorit viaţa pe dealurile toamnei.

Prin viile de aur ca banii dintr'o salbă
Pe al colinei mele împodobit pieptar,
Inchis-am fericirea în strâmtul ei hotar
De nuci bogaţi în umbră, umbrind o casă albă.

Acolo 'n pacea nopţii, pe drumuri de podgorii,
Am mers tăcut alături de carele cu boi,
Când neaua lunii ninge pe sălcii în zăvoi,
Când şopoteşte valea de cântecele morii.

Las altora tot globul terestru ca o minge,
Eu am rămas în paza pridvorului străbun,
Ca să culeg cu ochii livezile de prun
Când alb Negoiul, toamna, de ceruri se atinge.

Şi tot visând la vremea când înfloriră teii,
Pe când îmbracă ţara al iernii alb suman,
Să desluşesc cum piere trecutul, an cu an,
Pe drumuri depărtate sunându-şi clopoţeii.

Să stau, pe când afară se stinge orice şoaptă,
Privind cenuşa caldă din vatra mea, de-acum —
Şi să aud deodată cu 'nfiorare cum
Trosneşte amintirea ca o castană coaptă.

INCHINARE

Priveliște menită să-mi fie o psaltire,
Intâia mea credință și ultimul meu scut,
Moșie aurită de-amurg și de-amintire,
Deal albăstrit de lună, de dor și de trecut.

Florică, înflorită în Mai ca o mireasă,
Tu, care legi în toamnă un rod de orice ram,
Intinde peste mine un văl de frunză deasă,
Primește iar la sânu-ți copilul ce eram.

Aleea mi-o deschide cu brațele de mamă
Ca să mă culc în casa din deal, la pieptul tău.
Fii pentru mine Sfânta Icoană ce din ramă
Alină lin feciorul risipitor și rău.

Am rătăcit pe piatra cetăților haine
Și m'am jucat cu anii cum alții svârlă mingi...
Tu numai, păstrătoare a zilelor mezine,
Mai poți cu-a lor lumină pierdută să m'atingi.

Fii pentru regăsitul o mânăstire vie
In care amintirea aprinde lumânări
Și unde, pe o tâmplă de umbră, reînvie
Ochi cunoscuți, luceferi ieșind din înnoptări...

Nu vezi suind poteca pe dealul din Florica,
Cu ochi de tinerețe și păr frumos de nea,
Cum trece spre mormântul bunicului, bunica,
Ținând ca ieri de mână copilăria mea?

N'auzi, atât de-aproape dar parcă 'n altă ţară,
Şi râsul meu sburdalnic şi glasul ei blajin?
Nu simţi sporind dorinţa şi dulce şi amară
De-a reveni mai iute la cel dintâi cămin?...

Cu ochi de altădată, cu degetul pe buze
— Aşa cum se cuvine în preajmă de mormânt —
Vă voi urma, curate şi albe călăuze,
Spre cel mai drag, mai trainic şi sufletesc pământ.

FLORICA

Aici îşi îngropară bunicii mei copila,
In loc ferit de-arşiţă, de viscol şi de vânt.
Colinei închinară iubitul ei mormânt,
Legând de dealul rodnic şi numele şi-argila

Şi vremea prea fugară şi fragedul destin
Al celei ce fusese — abia o zi — Florica...
Azi, de fetiţa moartă noi nu mai ştim nimica;
Dar când acum Florica în soare aprilin

Etern reînfloreşte, ceva în piept mă doare,
Privind cum prinde raza cu fermecatu-i fir
O faşă dc bobocul plăpând de trandafir
Şi-un zâmbet de lumină de fiecare floare.

Un zâmbet ce odată trăia pe buza ei...
Şi mă 'nfior la gândul păgân şi la credinţa
Că trebue naturii să-i altoeşti fiinţa —
Pământul să palpite ca inima, de vrei.

MORMÂNTUL

De n'ar fi muşchiul crucii, vedeam un pat de flori,
Gătit sub bolta verde şi vie a pădurii.
Ai adormit în raiul din slovele scripturii,
Tu, ce-odihneşti la umbră de codri şoptitori.

Te-ai cununat cu moartea ca 'n basmul Mioriţei,
Păstorule de oameni, bunicule. Acum
Eşti zumzet de albine şi 'mprăştiat parfum
In viea îmbătată de înflorirea viţei.

Te-a biruit pământul, dar l-ai însufleţit
Şi l-a pătruns iubirea-ţi de ţară, ca seminţa.
Stejarilor prieteni le-ai dăruit fiinţa
Şi sângele, ce curge cu seva înfrăţit.

Orice copac din juru-mi, îl simt că mi-e părinte,
Cu cea din urmă iarbă, de mult am legământ.
De dincolo de oameni, de timp şi de mormânt,
Un ram se-apleacă tainic să mă binecuvinte.

VÂRFUL DEALULUI

Cu-o singură sforţare 'ncordând vânjosu-i umăr
— Un uriaş urcânduş-i poverile ce-l strâng —
Pletosul deal, din vale suì cu vii şi crâng
Ca să-şi revadă ţara cu sate fără număr,

Cu casele: mioare şi turlele: păstori,
Ce-au coborît pe verdea câmpie argeşană,
Cu drumul ce 'nsoţeşte înceata caravană
De sălcii plângătoare şi plopi pribegitori;

Ţinutul unde seara din lunci şi din zăvoaie,
Ca şi argintul sprinten, viu apele sclipesc,
Şi unde clarul cântec de clopot creştinesc
Apropie colina de-a cerului văpaie.

O, vârf de deal! O, capăt liniştitor de drum!
Opresc aicea pasul şi îmi desleg privirea,
Când prin amurg se 'nalţă, visând nemărginirea,
Din fiecare casă un crin înalt de fum.

IN VIE

Tot mai miroase viea a tămâios şi coarnă,
Mustos a piersici coapte şi crud a foi de nuc...
Vezi, din zăvoi sitarii spre alte veri se duc;
Ce vrea cu mine toamna, pe dealuri de mă 'n-
[toarnă?

Nu e amurgul încă, dar ziua e pe rod
Şi soarele de aur dă 'n pârg ca o gutuie.
Acum — omidă neagră — spre poama lui se suie
Târîş, un tren de marfă pe-al Argeşului pod.

Cu galben şi cu roşu îşi coase codrul iia.
Prin foi lumina sboară ca viespi de chihlibar.
O ghionoae toacă într'un agud, şi rar
Ca un ecou al toamnei răspunde tocălia...

S'a dus. Şi iarăşi sună... şi tace. Dar aud
— Ecou ce adormise şi-a tresărit deodată —
In inimă cum prinde o toacă 'ncet să bată
Lovind în amintire ca pasărea 'n agud.

CASTANUL CEL MARE

Se sbate Strâmbă-lemne cumplit în pomul sdravăn,
Cu braţe noduroase şi cu atletic trunchi
Inţelenit în vie, deşi pân' la genunchi
I s'a urcat cu 'ncetul pământul gras şi reavăn.

Dar toamna, sub rodire încununat cu spini,
Şi 'n noapte plin de pace, de păsări şi de stele,
Ca grindina sloboade castanele lui grele
Şi 'nseninat, primeşte pe creştetu-i lumini.

Castanul între struguri şi-a înţeles menirea:
Ce-am căutat pe drumuri, găseşte stând pe loc,
Şi, adâncind pământul aceluiaş noroc,
Cu zeci de ramuri ţine în braţe fericirea.

Mă simt, Florică, 'n preajmă-i atâta de sărac!
De ce nu poate pasu-mi să prindă rădăcină,
Şi să rămân al viei ca pomul pe colină,
Şi să mă strâng de tine ca viţa de arac...

RĂDĂCINI

Nod de năpârci, şerpi vajnici cât braţul şi cât cotul,
Trunchi negru de balaur încolăcit şi rupt,
Ciorchine de şopârle — pământul dedesupt
Surpându-se, în taină se desvelesc cu totul.

Dar vraci vicleni cu barbă de iască şi de muşchi,
In nopţi cu lună nouă plesnindu-i cu nuiele,
I-au înlemnit deodată umflaţi aşa în piele
De le-au rămas sub coajă întărîtaţii muşchi.

Frunzarele deasupra, îmbelşugând colina,
Işi leagănă seninul cu vântul în văzduh —
Cum să cunoască iadul în care trup şi duh
Se sbate desgropată, sucită, rădăcina?

Stau şi privesc la şerpii ce scormone 'n pământ
Şi la pământul care le fuge de sub pântec...
Copaci, moşie, vreme — neîndurat descântec...
Şi eu cu tot frunzişul şi rădăcina 'n vânt.

CIREŞUL

Voi înhăma măgarul, ca 'n vremi, la cărioară
El ce priveşte toate cu ochi de înţelept —
Şi voi urma poteca de mult, suişul drept
Prin viea verde 'n tactul copitei ce-o măsoară.

Şi luând prăjina lungă şi coşul împletit,
O fată 'n vâlnic roşu va merge înainte,
Am să opresc măgarul din mersul lui cuminte
Sub un cireş, de roade şi de ani mulţi boltit.

Cireşul va fi roşu ca şi 'n copilărie,
Cireşele pe ramuri vor atârna cercei,
Cu braţe goale, fata va prinde 'n şorţul ei,
La fiece prăjină, o sută şi o mie.

Şi când, târziu, lungi umbre se vor culca pe lunci,
Când gol va fi cireşul iar cerul plin de stele,
Bunicii i-aşi aduce acasă coşuri grele...
De-aşi mai avea bunică şi sufletul de-atunci!

SPRE IZVORANI

Las povârnişul viei să cadă 'n praf de soare,
Şi 'ntr'un tunel de frunze umbrite, brusc pătrund.
Atât de dreaptă fuge cărarea până 'n fund
Că văd, ca prin ochianul întors de-o vrăjitoare,

Căsuţele răsleţe din satul Izvorani
— Mici capre căţărate pe-o râpă de lumină
Prin nuci proptiţi ca 'n bâtă în strâmba lor tulpină,
Sub sarică frunzoasă de gârboviţi ciobani —

Şi — arătări din ţară în stampe japoneze —
Ca o furnică neagră ce 'mpinge albu-i ou,
O fată cum zoreşte, greu de urnit, un bou,
Nemaiputând pe coastă cireada s'o urmeze.

Pe când din zarea serii ca namile, cu rost
Răsar, rănind amurgul ceresc cu cornul frunţii,
Pe rând: albaştri, vineţi, de aur-verde — munţii
Păzind de-acolo basmul copilului ce-am fost.

PĂDUREA DIN VALEA MARE

O simţi deodată toată, cu o cutremurare,
Cum stăpâneşte peste micimea ta de om,
Cu mii de trunchiuri albe şi cu un singur dom
Fremătător — pădurea de fagi din Valea Mare.

Aicea omenirea te lasă pic cu pic:
Incepi de traiu-ţi silnic şi strâmt să te desferici,
Inveţi, uimit, să intri în codri ca 'n biserici
Şi că mai sfânt pe lume nu poate fi nimic

Decât această pace în razele 'nserării,
Când se târăsc, alături de netede tulpini,
Din arborii aevea alţi arbori mai senini,
Sub frunzele cu glasul dumnezeesc al mării,

Şi când, legându-ţi paşii de cale, te-ai oprit
Sub fagii 'nalţi, în templul adevărat al firii,
Ca un bolnav de suflet redat tămăduirii,
La jghiabul care curge cu şipot potolit.

CUCUL DIN VALEA POPII

In zori, ca poteraşii, din văi şirag ies plopii.
Ascult dela răscruce cu suflet de haiduc
Cum cucu 'n codru verde mă chiamă să mă duc
S'opresc la drumul mare norocu 'n Valea Popii.

Pe flori, ca pe-o velinţă, stau dela cântători,
Pândind cu ochii lacomi din răsăritul rumen
Cum soarele soseşte rotund ca un egumen
Şi numără pe ceruri mătănii de cocori.

Pe când în calea-i lungă se roagă la toţi sfinţii,
Eu îl desbrac de raze sub frasin şi anin.
In luminosul cântec de cuc, mă însenin
Pe valea 'ntineririi şi a făgăduinţii.

Dar cucul, pană sură, nu s'a 'ndurat să stea.
— Cù-cu ! aci în vale... Cù-cu ! sub dealuri sboară...
— Cù-cu ! şi iar îmi scapă în zări o primăvară...
— Cù-cu ! şi mai departe, copilăria mea...

LA ZĂVOI

Mă 'ntorc la tine, Argeş, o, râu de-odinioară,
Pe drumul de fâneţe ce fuge printre clăi,
Dar unde mai sunt astăzi, să ţie-aceleaşi căi,
Tustrei copiii veseli, de-atunci, din cărioară?

Şi unde-i scăldătoarea în care ca un vrac
— Zăvoi cu păr de sălcii şi ochi de apă vie —
Schimbai nisipu 'n aur, cu varga de magie
A razei pogorîte pe cerul porumbac.

De două ori acelaş nu m'oi scălda în ape,
Căci zilele de-avalma cu valul tău se scurg,
Şi vacile bălţate de soare în amurg
Nu beau acelaş Argeş când vin să se adape.

In cipciit, în clipot şi 'n şopot ne'ncetat,
Alt râu, din clipă 'n clipă te-a zămislit izvorul;
Nebănuit ca dânsul mă naşte viitorul —
Dar tu te chiemi tot: Argeş, eu tot: Ion Pillat.

IN LUNCĂ

Tu, care treci cu carul sub dealul din podgorii
Ducând la câmp şindrilă sau sus la munte grâu,
Te-abate 'n lunca veche şi mână pân' la râu.
Amurgu 'n văi se lasă cu cârduri de prigorii,

Cu-apusul luna albă căzu în heleşteu:
Pe floarea-i ca pe-un nufăr se-aşează brotăceii,
Şi cântecul lor straniu, prin umbrele aleii,
Cu zile descântate m'ar urmări mereu,

De n'ar începe-acuma ca 'n amintiri să sune
Lung clopotele 'ncete ce vin dela zăvoi,
Dar vacile în noaptea albastrului trifoi
Treptat se depărtează prin vis şi prin păşune...

Opreşte-mă la Argeş, pe plaja care-o ştiu,
Să-i ţin în mâini nisipul, în cupe efemere,
Şi să visez — cum fuge prin degete şi piere —
Trecutul şi talanga şi soarele târziu.

PARCUL GOLEŞTILOR

Am aşteptat amurgul ca zările să fie
Altare largi suflate în aur preacurat,
Iar sălciile, care pe drum au tremurat,
In spre Goleşti să 'nşire albastra lor stafie.

Am stat bătând la poartă prelung — şi s'a deschis;
Şi iată casa 'n iederi şi parcul în paragini,
Şi iată-mă ca unul ce-ar răsfoi imagini
Dintr'o călătorie pe jumătate vis.

Aleele — e toamnă — duc toate către moarte.
Răzoarele se 'nneacă în bozii şi 'n urzici...
Şi, inimă 'ncărcată de amintiri, îmi zici:
Va trebui odată Florica ta să poarte

In ea pustietatea de care mai boleşti...
Dar m'am oprit cu mâna sfios la pălărie,
Căci m'ajungeau, lungite de-amurg pe bălărie,
Mari, umbrele 'nfrăţite a fraţilor Goleşti.

LUMINA, IARNA

A nins. In soare codrul cu trunchiuri de cărbune
Intinde umbre-albastre pe proaspătul omăt
Şi mă visez la geamuri cu anii îndărăt:
Văd dealul alb, târlia şi vremurile bune.

Ies, scârţâie zăpada ca ieri sub pasul meu,
Şi atârnând marame subţiri de promoroacă
De ramurile joase, lumina goală joacă
Azi numai pentru mine şi pentru Dumnezeu.

Apoi îşi dă pe spate tot părul de beteală
Şi sare învârtindu-şi al razelor hanger
Şi unde talpa-i roză atinge albul ger
Fulgerător scânteie pe nea câte-o petală.

Crra... trece pe sub soare vâslind, întâiul corb.
A stat din joc lumina, pe brânci se face mică...
Crra... stolu 'ntreg — şi 'n umbră rămân privind
[cu frică
Trei picături de sânge pe-o ramură de sorb.

BISERICA LUI HORIA

Mai stai visând la munţii, ce şoimi şi aur poartă?
Pe vale Arieşul şoptind îl mai auzi?
Pribeagă lângă Argeş, vădană printre duzi,
Biserică pustie şi fără brazi la poartă.

Cioplită din puterea molidului şi din
Credinţa strămoşească legată 'n bârna dură,
Ce meşter vechi, de ţară, cu greaua lui secură
Ţi-a hotărît altarul lui Horia, destin?

In jurul tău cresc duzii cu fragedă verdeaţă
Şi iarba crudă 'ntinde la soare plase verzi
Să prindă rândunele de umbră. Tu îţi pierzi
Deasupra lor, în frunze, clopotniţa 'ndrăzneaţă.

Pe Moţii tăi zadarnic îi mai aştepţi, şi nici
Un preot nu'ţi mai cântă, bătrân, din psaltichie...
Dar azi, cu primăvara, cerească şi pustie,
Slujeşti botez la granguri şi nuntă la furnici.

CĂSUŢA DIN COPAC

Se leagănă şi astăzi, când vântul suflă 'n frunză,
Sus pe stejar 'nălţată căsuţa din copac.
Cu gazda mea bătrână ce bine mă împac!
Ii duc bolnavu-mi suflet, de oameni să-l ascunză,

Un suflet ce să uite trecutul nu putu
Şi care jalnic bate mereu la altă poartă,
Un suflet ce iubirea nehotărît îşi poartă
Din loc în loc, zadarnic... O, vindecă-mi-l tu!

Tu, sora cea mai bună cu aripa şi ramul,
Primeşte-l la fereastra de cer cu ciocârlii.
Tu, nelegată încă prin grele temelii
De ţarina prăfoasă, dă-i să-şi serbeze hramul:

Pădurea şi văzduhul şi vântul, la un loc —
Şi ruptă din pârjolul apusului de soare,
Făcând din creangă 'n creangă, viu, flacăra-i să
[sboare:
O veveriţă roşie cu coada ei de foc.

CASA DIN DEAL

Prin ochelari de geamuri privea cu ochi de lampă
Ca o bunică bună la nepoţelul mic.
Pe-atunci ştiam că-i vie; azi nu mai ştiu nimic:
Apăs cu nepăsare de om pe-a uşii clampă.

Sub coperişul, care îi sta ca un bonet,
Glicina ei pe tâmple cădea ca o şuviţă.
Şi, mirosind a floare de tei, a lămâiţă,
A cantalup, a lissă de chitră, a şerbet,

In fiece odaie desvăluiam cu frică
Alt gând din vechiul suflet curat şi românesc...
Ce nu-mi cuprinde mintea, deşi îmbătrânesc,
Pe-atunci trăia în voie în inima mea mică.

Pendulele bătrâne mai bat acelaş ceas,
Prelung, ca o dojană, în liniştea sonoră,
Dar timpul intră 'n casă trântindu-i altă oră,
Şi inima i-o sparge, tic-tac, sub al meu pas.

CĂMARA DE FRUCTE

Deschid cu teamă uşa cămării dealtădată
Cu cheia ruginie a raiului oprit,
Trezind în taina mare a poamelor, smerit,
Mireasma şi răcoarea şi umbra lor uitată.

Mă prinde amintirea în vânătul ei fum,
Prin care cresc pe poliţi şi rafturi ca pe ruguri,
Arzând în umbră, piersici de jar şi-albaştri struguri
Şi pere de-aur roşu cu flacări de parfum.

Şovăitor ca robul ce calcă o comoară
Din basmul cu o mie şi una nopţi, mă 'nchin:
Văd pepeni verzi — smaragde cu miezul de rubin —
Şi tămâioşii galbeni ca soarele de vară.

Se-aprind fantasmagoric caise şi gutui:
Trandafirii lampioane şi lămpi de aur verde...
Dar părăsind cămara ce minţile îmi pierde,
Tot rodul vrăjitoarei cu lacăt îl încui.

ODAIA BUNICULUI

Nu s'a clintit nimica şi recunosc iatacul
Bunicului pe care, viu, nu l-am cunoscut.
Rămase patu-i simplu şi azi nedesfăcut,
Şi ceasul lui pe masă şi-a mai păstrat tic-tacul.

Văd rochia bunicii cu şal şi malakov,
Văd uniforma veche de « ofiţir » la modă
Pe când era el Junker — de mult — sub Ghica
[Vodă
Când mai mergeau boierii în butcă la Braşov.

Şi lângă băţu-i rustic, tăiat în lemn de vie,
Văd putina lui unde lua băi de foi de nuc.
A scârţâit o uşă... un pas... şi-aştept năuc
Să intre-aci bunicul dus numai până 'n vie.

Un ronţăit de şoarec sau ceasul mă trezi?
Ecou îşi fac, în taină, ca rimele poemii...
Şi ceasul vechi tot bate, tic-tic, la poarta vremii,
Şi şoricelul roade trecutul zi cu zi.

OCHELARII BUNICII

Pe scrin, păstrând privirea ei vie, au rămas
Pe galbena gazetă ce 'ncremeneşte anul.
Odaia de-altădată mi-arată talismanul:
Iau ochelarii moartei şi-i pun sfios pe nas.

Prin abureala vremii nu s'a schimbat nimica,
Doar pozele din rame vechi au întinerit...
Dar din adânc de-oglindă, în faţă, mi-a zâmbit
In jilţul ei — ca 'n vremea când eram mic — [bunica.

La geam foşneşte plopul sau paşii au foşnit?
Prin uşa zăvorită « ei » intră în odaie.
E o fetiţă: Pia, cu bucle: Niculaie...
Dar cine e băiatul acela liniştit?

Bunica-i dă pe frunte, blond, părul la o parte...
De ce se uită astfel la mine? Nu-l mai ştiu ...
Nu vreau să-l ştiu... nu pot să-l ştiu... E prea [târziu!
De omul chel şi rău, rămân legat pe moarte.

CAPELA

De ce te-au dus, bunico, într'o chilie rece
Şi te-au lăsat cu toţii sub lespezi de cavou?
Când lunca e un cântec şi dealul un ecou
Crescând mereu pe vreme ce primăvara trece,

Când gâza cea mai mică din soare ia un strop
Şi când lumina calcă prin aurite ganguri
In crângul plin de cintezi, de mierle şi de gran-
[guri...
Te-aşteaptă iasomia şi-albastrul heliotrop;

Albi, trandafirii 'n floare întreabă toţi de tine.
De ce nu vii ca 'n vremuri cu secatoru 'n mâni?
Grădina te doreşte de-atâtea săptămâni!
Dar nu mai vii... chiar ziua s'a stins... şi noaptea
[vine.

O pulbere de lună albeşte pe livezi —
Şi iar se face iarnă ca 'n ziua îngropării;
Florica ta se pierde în umbrele uitării,
Capela ta rămâne pe dealuri de zăpezi.

ODIHNA TATII

Bunicul meu aicea se odihnea odată.
Pe banca de lemn rustic aşează-te şi tu,
Fetiţa mea, pe locul în care 'n vremi stătu
Şi mama — o fetiţă ca tine — cu-al ei tată.

Priveşte dealul unde trăirăm în trecut,
Şi capul drag pe braţu-mi proptit, aşa, ţi-l lasă.
Incape toată viea şi vechea noastră casă
In sufletul tău tânăr din alte vremi făcut.

Departe pe zăvoaie un tren îşi pierde fumul
Ca o năframă care se schimbă 'n porumbiei...
Nu fumul, viaţa piere — şi paşii mei mai grei,
Ecou de-acum, urmează pe-ai tăi uşori pe drumul

Pe care şi bunicul cu mamă-mea venea.
N'auzi cum sună paşii lor de odinioară?...
Pe sub castanul mare, în seara ce coboară,
Să-i aşteptăm să vie cu noi, fetiţa mea.

STRĂINUL

Pe bancă, sub castanul din vie, te aşează,
Străine, ce venit-ai priveliştea s'o vezi —
Florica e acolo, cu casă, parc, livezi,
Şi peste drumul mare: zăvoiul. Insereazā.

Câmpia e albastră şi 'n zare norii ard.
Sclipeşte Râul Doamnei în spre apus, o clipă...
Un taur muge; puţul cu lanţ şi roată, ţipă;
Şi vrrr... un sbor de vrăbii sbucneşte dintr'un
[gard...

Te-apleci mirat, străine, pe-amurg ca pe o ramă
Ce-ar străluci din umbra muzeului pustiu,
Şi crezi, pornind aiurea rănit de-un dor târziu,
Că ai cuprins Florica... Dar n'ai zărit, ia seamă,

Pe-albastra depărtare a luncii de demult,
Trecutul meu ce arde sclipind în Râul Doamnei —
N'ai auzit, deodată rupând tăcerea toamnei,
Vrrr... timpu 'n sbor, pe care cutremurat l-ascult.

COMOARA

Pe Argeş lângă luncă, un deal se 'nalţă 'n chipul
Urciorului de-argilă al vechilor olari
Şi pomeneşte zeii uitaţi de ţară, cari
I-au plămădit făptura şi lutul şi nisipul.

Pe rotunjimea formei, din vale până 'n cer,
Se suie împletindu-şi lumina ce adie,
Frunţi verzi de nuci şi trupuri de arămită vie
Cu frunza zugrăvită ca pe un läicer...

Şi 'n galbena lumină a toamnei argeşene
Cu mere care sboară şi berze care cad,
Am luat în palmă dealul: un ou încondeiat,
Ca să-l desmierd mai bine cu somnoroase gene,

Şi m'am zărit atuncia sub bolţile de vii,
Copil ducând la gură un strugur de rugină —
Dar mă păli deodată durere-aşa haină
Că îmi scăpă din mână comoara şi pieri.

ADIO LA FLORICA

Acum trăsura trage la scara amintirii
Şi de plecare sună în curte zurgălăi.
Acum, din mine, ceasul temut al despărţirii
Şi-întinde umbra sură stăpânitor pe văi.

Pocneşte biciul: casa se dă în lături, piere;
Intregul deal coboară — şi iată-ne pe drum.
Amurgul ne petrece cu razele-i de miere,
Tămâia înserării înalţă-albastru fum.

O, surugiu, opreşte! Stai locului, trăsură!
Prin plute seculare să văd cu ochiul plâns,
Sporind pe ceruri, dealul în flori ca o răsură,
Ce 'n poala lui lumina trecutului a strâns.

Infrână-ţi caii 'n spumă, o clipă să văd încă
Mormântul şi Capela şi viea cu castani:
Privelişte rămasă aceeaşi ca o stâncă
Domnind pe risipirea atâtor zeci de ani.

Din Valea Popii, cucul mă strigă pe-a sa limbă...
Şi Argeşul şopteşte: De ce ne părăseşti?
De ce îţi schimbi căminul, nimic când nu se [schimbă
Din deal dela Florica la parcul din Goleşti.

— Rămâi la noi! un clopot din Izvorani mai plânge,
Şi tot aud în urmă: la noi — la noi — la noi...
Opreşte-ţi telegarii cu nările în sânge,
O, surugiu, năprasnic gonind ca un strigoi.

Ba nu. Dă bici mai bine şi drumului îi lasă!
Nu-mi părăsesc căminul, în suflet când îl duc.
Imi voi zidi 'n oraşe întâmplătoare casă —
Dar de averi, de lume şi de huliri uituc,

Ca Argeşul să-şi mâne murmurătoare ape,
In crângul de-altădată iar cucul să-l ascult,
Pe ochii mei lăsa-voi să cadă grele pleoape —
Şi voi găsi în mine Florica de demult.

COPIL DE-ODINIOARĂ

Prin iarnă din cămara zăvorită
Se furişează cald miros de mere,
Readucând în vremea viscolită
Iar toamna cu trecută mângâiere,
    Când sufletul împovărat venise,
    Cu târna lui de poame şi de vise,
    In casa amintirilor închise.

Şi 'n inimi amorţite de-a lor strajă,
Străbat adânc, îmbălsămând gândirea,
Cu seva lor fierbând din nou sub coajă,
Copilărescul dor şi amăgirea...
    Şi 'n inimi, viu ca şi întâia oară,
    Te scoli din somn, tu, cel de-odinioară,
    Din somnul tău, copil de-odinioară...

SEPTEMVRIE

In zare cine 'nscrie al berzelor triunghi?
In inimi cine 'nfige trecutul ca un junghi?

Vezi Toamna şi-Amintirea — surorile divine —
Când una ne soseşte şi cealaltă revine.

Zadarnic cred că vremea cu anii a crescut.
In fiecare toamnă reintru în trecut.

Copilăria-mi toată dă busna la uluci,
Când stă la poartă coşul cu struguri şi cu nuci.

SEPETMVRIE

O foaie se desprinde din crâng şi calendar:
De-un an o aşteptase Septemvrie ca dar.

Tot ce legat fusese, de-acuma o să sboare.
Lumina e mai caldă, deşi e mai răcoare.

Colorile învie pe moartea frunzăturii,
Dând farmecu 'nfloririi declinului naturii.

Şi tremurând în vântul ce-o smulge şi-o ridică,
O pasăre de aur e frunza cea mai mică.

SEPTEMVRIE

Din bulgării vin care cu vinete şi verze.
Se-afundă 'n zări, departe, un unghi obtuz de [berze.

Am întâlnit o fată cu tufănele 'n braţe.
Un vânător la iazuri a tras cu puşca 'n raţe.

Aud prin porumbişte chelălăind ogarul.
Loveşte rar şi ritmic butoiul gol, dogarul.

Azi n'a lăsat postaşul ziarele din târg;
Dar mere poleite ca 'n basme dau în pârg.

Pe semne 'n coşul nopţii vrea soarele să cadă;
Au început de-o vreme şi zilele să scadă.

La lampă, şi când ziua cu totul s'o umbri,
Voi reciti « Pasteluri » de V. Alecsandri.

CINA CEA DE TAINĂ

Prin ulmii de sub vie, pe deal, mai ştii tu casa
Ce-albeşte ca şi oul în cuib sfios de foi?
Mai ştii tu cerul serii cu feţe ca mătasa
Şi clopotul cirezii venind dela zăvoi...

Iţi mai aduci aminte pridvorul prins de viţă
Şi cina cea de taină, tacâm lângă tacâm,
Şi masa presărată cu flori de lămâiţă,
Şi carele spre noapte gemând pe caldarâm...

Şi cum stăteam alături, noi doi cu fericirea,
— Doar greerii ţinându-i isonu 'n depărtări —
Şi noaptea câmpenească albastră ca iubirea
Şi vorbele 'ngânate mai dulci ca sărutări.

Intâia stea prin frunze creştea tremurătoare
Când licuriciu 'n umbră trecu rătăcitor...
Prin ulmii de sub vie, mai ştii tu casa oare
Şi umbra ca un suflet, şi steaua ca un dor!

TOAMNĂ

Au vuit prelung ca vântul păsările migratoare
Peste casa părintească unde ieri m'am regăsit
Singur cu lumina, care galbenă venea din soare,
In odaia de-altădată să-mi ureze bun sosit.

Toamnă, iată-ne 'mpreună, gospodină ce porţi
[cheea
Ruginită ca o frunză, a trecutului meu mort.
Toamnă, iată-ne alături, noi cu visul, pe aleea
Nucilor ce ancorează pentru iarnă 'n al tău port.

Precum seara, pe câmpie când fâşii se prinde ceaţa,
Tot auzi sunând vecernii şi nu ştii de unde vin,
Sub frunzarele rărite amintirea chiamă viaţa,
Dar trecutul îi răspunde ca un clopot în declin.

Zile albe, zile negre... ce străine, ce departe,
Buclele în care dorul meu de cer l-am îngropat...
Toamnă, lasă-mă să mângâi părul tău de frunze
[moarte,
Părul tău de aur roşu şi de soare întrupat.

IN CRAMĂ

Peste mirişti lung răsună chiote de vânători...
Să intrăm în crama veche... Printre butii 'nalte-
[ascultă!
Cum în pivniţe boltite, zăvorit cu grijă multă,
Numai vinul nou mai cântă spumegând prin
[zăcători.

Au tăcut sub neaua vremii ale patimilor goarne,
Dar ne fierbe încă 'n inimi al dorinţelor pelin...
S'aşteptăm să se prefacă mustul fără preţ în vin
Şi cotnarul amintirii în pahare să ne toarne.

TIMPUL

L-a trezit, vorbind în vânt, o tocălie,
Din căpiţa de fân proaspăt şi curat
Unde Timpul aţipise noaptea 'n vie —
Dar ciudos pe lemnul prost, a scuturat
Ca un praf de aur zorii pe moşie,
Toţi cocoşii din podgorii au cântat...

Un văitoi sări, sbucnind, dintr'un tufiş,
Iar un pui de rândunică dintr'o şură —
Ii privi, o clipă, pe furiş:
Iepurele, dintr'un hop trântit pe-o rână,
Amorţi înghemuit în arătură;
Pasărea pică din sbor înalt — bătrână
Ii căzu, ca frunza, Timpului în mână.

Dar el, şiret, nu s'a mirat
Că plugurile negre ies toate la arat,
Şi mici — de-aici —
Cu boi greoi,
Dau zor:
Sunt nişte coropişniţi pe răzor —
Şi-un car cu coviltir, pe iarbă dejugat:
Un vierme alb pe-o frunză de frasin, nemişcat...

Mari lanuri au crescut de grâu bogat;
Cu seceri de lumină, viu, fete-au secerat,
Şi roşii testimele în soare-au mişunat
— Gândaci aprinşi,

Zişi « Boi ai Domnului » în sat —
Şi stoguri ca bătrâne pe câmp ţinură sfat...
Şi morile de apă, sortite de noroc
Să-şi învârtească roata, călătoreau pe loc...

Şi cum aprinse toamna în codri 'ntâiul foc,
O bună zi, din Iezer, Păpuşa şi Negoi,
Se scurseră pe drumuri, umflate 'n valuri noui
Cu spuma lor de lână, pâraele de oi...
Şi frunze 'n viaţă printre atâtea moarte foi,
Sitari pestriţi porniră cu toamna din zăvoi...

Iar Timpul a rămas uimit
Când primul fulg de nea a fulguit:
Un fulg căzut
Din stolul călător ce s'a pierdut.

Atunci a rătăcit prin vii,
Şi fără teamă
A poposit în larma dela cramă.

Tăcerea de odată şi-întinse împrejur,
Auitor şi veşnic, golu-i sur...
Pe sub bolţile pustii
A ţesut păienjenişul,
Prin geamuri sparte da frunzişul,
Şi din pereţi
Creşteau bureţi,
Pe butii goale — mucegaiul...
Viaţa îşi pierduse graiul,
Cojită ca o tencuială.

Lung Timpul a căscat de plictiseală...
A plecat.

Cu un sărut, din drum, schimbă în babă-cloanţă,
Şchiopând în băţ şi fără dinţi —
O fată, dreaptă ca o lanţă,
Mlădietoare în catrinţi...
Şi luându-i piersicile din obraz,
Lăsând smochini uscate — făcu haz.

Acuma dase brumă timpurie
Şi carele grăbeau spre teascuri —
Zărì pe deal, bogată 'n rod, o vie
Şi 'n ea — cu limbi de şerpi, un foc de vreascuri.
Pândarul, cu suman şi puşcă veche,
Vrăjea la jar şoptindu-i la ureche,
Pândind şi umbra nopţii să nu fure.

Simţì cum Timpul calcă prin pădure,
A bubuit lung puşca lui cu cremeni...
Dar Timpul, luând în palmă pândar şi deal şi vie,
A râs, a râs... suflând uşor:
— Un fulg de păpădie
Ce 'n vânt îl semeni —
Se depărtă priveliştea nălucitor;
Se făcu mică... mică — aşa cum
Ai fi privit-o la « panopticum »,
Sau încrustată 'n tine, în rama anilor.

Şi Timpul o porni la deal, la vale,
Sub stelele cât pumnul...
Si niciun sat nu-i mai ieşea în cale,
Niciun rumân nu întâlnea, niciunul.

Singur un bordei — pitit şi chior —
Cu 'n ochi roşu de opaiţ la fereastră,
Pe câmpia îngheţată, mai adastă
Aşteptând pe călător...
Timpul de perete trânti uşa
Şi intră stăpânitor.

Focul stins nu şi-a svâcnit cenuşa,
Lumânarea sub icoană n'a clintit,
Şi pe pat
Omu 'ntins nu s'a mişcat,
Cu obrazul ca în piatră dăltuit —
Omul galben şi cu braţe 'ncrucişate...

Timpul, mort şi el, căzu pe spate.

CHIEMARE

Stă casa bătrânească sădită printre nuci,
In vârf de deal. E toamnă. Pe gardul de uluci,
Atârnă în ciorchine, grei, strugurii și 'n vie
Poteca înserării te 'mbie — și te duci.

INAPOIERE

Pe soarele 'nserării văd plopii nalţi din zare.

Pe drumurile strâmte, chervane 'n şiruri rare
Mergeau învăluite de pace. Mori de vânt,
Cu aripe deschise izbite de pământ,
Păreau un cârd de berze sburând stângace. Line
Ca valurile mării, călătoreau coline —
Şi lanuri de secară, de grâu şi de porumb,
Fugeau şi ele 'n urma văzduhului de plumb.
Şi casa străjuită de anii mei, deodată
In suflet şi sub plopii din zare, mi se-arată.

In pocnete de bice şi 'n tropote de cai,
Intrai în amintire cu sgomotos alai.

JUCĂRII

Dar ce m'a pus în seara tihnită de Crăciun,
Să iau în mână lampa, să dau în lături uşa?
In faţa mea stă calul de lemn şi stă păpuşa
Cu suflet de tărâţe, nevinovat şi bun.

Stă micul tren mecanic în gara lui prea mică,
Stă, câmp de luptă, masa soldaţilor de plumb
Şi, galbene ghiulele, stau boabe de porumb,
Stricând orânduiala oştirii fără frică,

Şi tot închis de-atuncea albumul de imagini,
Ce deschisese ţara de fantasmagorii.
Azi chipurile şterse sunt numai mărturii,
Că ochiul nu revede la fel aceleaşi pagini.

Căci unde-i trenul fulger pentru 'nconjurul lumii?
Armatele pornite spre stăpânirea ei?
Păpuşile sfioase în rochii de femei,
Primindu-ne iubirea sau îndrăsneala glumii?

Cu primul dor de ducă ce 'n mine isvorît-a,
Azi unde-i calul Vinteş să sufle foc pe nări?
Aceste biete lucruri, ce fură îmbătări,
Să fie mai reale când moarte-s într'atâta!..

In faţă am doar calul de lemn, am doar păpuşa
Cu suflet de tărâţe, nevinovat şi bun...
Şi mă gândesc în seara pioasă de Crăciun,
In care 'mbătrânirea şi-a strecurat cenuşa,

Că va sosi şi ziua când fără ochi şi mână
Voi reveni — de ce nu? — în vechiul meu iatac,
Spre a simţi cu milă cum toate se prefac
In jucării menite străine să-mi rămână.

Ca 'ntotdeauna sta-vor şi tocul şi caietul
Şi fila încărcată cu colb de poezii.
Intr'un pahar mixandre uitate-or putrezi,
Şi cucul din ceasornic îşi va urma tabietul.

Şi versurile mele îmi vor cerşi oprirea.
O, strofele pe care, ani lungi, ca un zaraf
Le-am strâns cu sârg în suflet, le-am cântărit
[în vraf,
Gândind cu vorbe de-aur să cumpăr nemurirea.

Dar sfintele silabe cu rimă şi cesură,
Ce-mi sunt acuma: cântec, icoană şi parfum,
Nu vor pătrunde până în visul meu postum
Descătuşat din steiul de pământească sgură.

Voi recunoaşte totuşi, pe poliţa unică,
Doar cărţile ce 'ncuie perfecte amăgiri...
Şi fata mlădioasă cu coapsele subţiri,
Ce 'n patu-mi doarme goală, în ghem ca o pisică.

Le-oi recunoaşte toate, nepricepând nimic
Din câte astăzi omul cel nou iubeşte 'n ele,
Şi le-oi privi cu-aceeaşi mirare ca pe-acele
Relicve moştenite dela copilul mic.

DRUM DE NOAPTE

Caleaşcă, drum de noapte, păduri adânci de fag
Şi prin frunzişe lună cernută 'n ceaţă fină,
Poiene necosite de mult şi miros vag
De flori de fân în floare, de fragi şi de sulfină...

In pace sufletească topindu-se, te-alină
Realitatea vremii pe al naturii prag,
Prin ce metempsicoză revăd obrazul drag
Al fetei dealtădată în albă crinolină!

Aceeaşi ochi sălbatici, acelaş zâmbet trist,
Din care făurisem a dorului povară,
Şi eu acelaş tânăr şi palid Bonjurist...

Când ea înfăşurată în vălul de percal
Imbălsămat de vântul pădurilor, în vară,
Visa la iarnă baluri la consulul muscal.

ACI SOSI PE VREMURI

La casa amintirii cu-obloane şi pridvor,
Păienjeni zăbreliră şi poartă şi zăvor.

Iar hornul nu mai trage alene din ciubuc
De când luptară 'n codru şi poteri şi haiduc.

In drumul lor spre zare îmbătrâniră plopii.
Aci sosi pe vremuri bunica-mi Calyopi.

Nerăbdător bunicul pândise dela scară
Berlina legănată prin lanuri de secară.

Pe-atunci nu erau trenuri ca azi, şi din berlină
Sărì, subţire,-o fată în largă crinolină.

Privind cu ea sub lună câmpia ca un lac,
Bunicul meu de sigur i-a recitat « Le Lac ».

Iar când deasupra casei ca umbre berze cad,
Ii spuse « Sburătorul » de-un tânăr Eliad.

Ea-l asculta tăcută, cu ochi de peruzea...
Şi totul ce romantic ca 'n basme se urzea.

Şi cum şedeau... departe, un clopot a sunat,
De nuntă sau de moarte, în turnul vechi din sat.

Dar ei, în clipa asta simţeau că-o să rămână...

Demult e mort bunicul, bunica e bătrână...

Ce straniu lucru: vremea! — Deodată pe perete
Te vezi aievea numai în ştersele portrete.

Te recunoşti în ele, dar nu şi 'n faţa ta,
Căci trupul tău te uită, dar tu nu-l poţi uita...

Ca ieri sosi bunica... şi vii acuma tu:
Pe urmele berlinei trăsura ta stătu.

Acelaş drum te-aduse prin lanul de secară.
Ca dânsa tragi, în dreptul pridvorului, la scară.

Subţire, calci nisipul pe care ea sări.
Cu berzele într'însul amurgul se opri...

Şi m'ai găsit, zâmbindu-mi, că prea naiv eram
Când ţi-am şoptit poeme de bunul Francis Jammes.

Iar când în noapte câmpul fu lac întins sub lună
Şi-am spus « Balada lunei » de Horia Furtună,

M'ai ascultat pe gânduri, cu ochi de ametist,
Şi ţi-am părut romantic şi poate simbolist.

Şi cum şedeam... departe, un clopot a sunat
— Acelaş clopot poate — în turnul vechi din sat...

De nuntă sau de moarte, în turnul vechi din sat.

ACUARELĂ

Nu cuvintele purtate ca arginţii
Vânturaţi din mână 'n mână pe tejghele,
Ar putea să mi te chieme 'n ochii minţii,
Râu muntean, cu limpezimi de acuarele.

Cum să dau cu slove negre şi tocite,
Jocul fraged: numai apă, numai soare,
Şi frunzişul: spumă verde pe răchite,
Şi lumina: aur sprinten sub picioare;

Naltul cer primăvăratic care mână
Sus la munte, pe ulmet şi pe arinişti,
Norii albi şi le adapă turma până
Vine seara cu-ale umbrelor nelinişti;

Ridicându-se în noapte: vajnic taur,
Dealul care paşte cer de stânjenei;
Şi svâcnindu-şi bobul mic spre cloşca de-aur,
Stelele svârlite 'n zare — pumn de mei;

Casele cu prispă scundă, stând pe labe,
Suri zăvozi legaţi de drumurile-funii;
Toate morile 'n genunchi ca nişte babe
Ce albesc pe prundul gârlei pânza lunii...

Cât aş vrea să uit de tot abecedarul,
Din tăceri să pot urzi păienjenişuri
Să prind stele licărind pe 'ntreg hotarul
Apelor încremenite 'n luminişuri.

Şi, în zori, în vorba-mi nouă să pătrunză:
Ceru 'n aripi care cântă arăturii,
Glasul apei, tactul morii, vântu 'n frunză,
Cucul, ritmic, ca şi inima pădurii.

INSCRIPȚIE PENTRU NUCUL DIN VIE

Când toamna și amurgul își desveliau tot gândul
Și desbrăcând iar dealul de străluciri străine,
Mă înălțau pe-altarul colinelor latine —
Străbunul și bunicul și tatăl tău, de-a-rândul,
Suiră să se 'nchine la umbra mea de zeu...
Oprește-ți pașii, vino și tu cu darul greu
De struguri și-l agață de ramurile joase:
Curat să-ți fie duhul și viile mănoase.

INSCRIPŢII PENTRU O FÂNTÂNĂ

De unde vezi Piteştii şi Argeşul şi ţara
Zăvoaielor albastre când le îmbracă vara,
De unde prinzi lumina jucând pe Râul Doamnei
Prin luncile de aur sub cerurile toamnei,
Acolo unde casa 'şi-înalţă alb pridvorul,
Prietene, te-aşează să-ţi murmure izvorul
Şi ca Florica toată în suflet să-ţi rămână,
Mai stai s'auzi trecutul cum cântă în fântână.

*

Tu ce iubeşti Florica, stai să-mi auzi şoptirea.
Pe gura mea de piatră, apleacă-te smerit —
In svon de apă vie îţi cântă amintirea
Şi casa iar răsună de glasuri ce-au trăit.

*

Apleacă-te o clipă pe unda tremurată,
Pe-oglinda vremii 'n care cu apa toate pier —
Sunt râsul şi sunt plânsul din casa de-altădată
Pe dealul din Florica, la margine de cer.

BĂTRÂNII

Pădurea arde 'n toamnă cu flăcări vegetale ...
Şi plopii până 'n ceruri ca facle rituale,
Şi ulmii lui Virgiliu, eminescanii tei,
Cireşii — roşii focuri cu foile scântei —
Dela vânjosul carpen la frageda ferigă,
Pe limba frunzei sale în faţa noastră strigă
Durerea anuală şi grea de-a veşteji.
Vă înţeleg eu singur, aprinse elegii,
Colori sfâşietoare ca note muzicale,
Şi inima-mi se strânge pe pietruita cale
Din viea de pe dealuri la casa dela cramă,
La sunetul dramatic al frunzelor de-aramă.
Aud cum suflă 'n luptă, trufaş, din tibicină
Stejarii, legionarii cu coiful de rugină,
Cum fagii, Geţii aprigi cu păr însângerat,
Inalţă 'n agonie peanul lor curat.
Vâjâitor vibrează un vuet viu de coarde:
E vaetul de ducă al galbenelor hoarde,
Şi frasinii, arinii, alunii, şi gorunii
In vânt îşi lasă coama să fâlfâie ca Hunii...

Dar drumul brusc coteşte: în ochii mei câmpia
Cu petici de-arătură şi-îmbracă sărăcia —
Văd Argeşu 'n zăvoaie, cu case mici Piteşti.
O, deal dela Florica, în toamnă, drag îmi eşti,
Când, fumuriu, Brumarul îşi lasă 'n văi tămâia,
Când scorburoşi, cu foaia lor lucie ca lămâia,
Stau la răspântii nucii cu trunchiul centenar
Păzind butuci de viţă şi rod de chihlibar —

Când văd din deal, sub mine, albind pe sub trei [plute
Prietenoasa casă a zilelor trecute.
Privelişte totală, pe amintiri te razimi —
Te-ai copt încet în suflet ca miezul unei azimi.
Şi iată că pe dealul copilăriei mele
Trecutul ancorează cu-albastrele-i vintrele,
Imbracă ce atinge cu stranii prelungiri...
Şi nu ştiu, văd cu ochii sau văd în amintiri,
M'am îmbătat cu vise sau cu seminţi de mac,
Pe drumuri cunoscute de rătăcesc buimac.

Sub pasu-mi, somnoroase, ca potârnichi iau sborul
Din ierburi, zile moarte zărindu-şi viitorul.
Eu stau, pândind cu teamă, zorit şi nedibaci,
Cu sufletu 'n ochire şi-un deget pe trăgaci:
Ah! una după alta se 'nalţă 'n vânt şi sboară...

Şi pas cu pas şi drumul şi noaptea se coboară.

Afară luna plină brumează pe fereşti...
Din ce stihii venită pe-a stelelor potecă
Să-mi scotocească până şi în bibliotecă?
Cercetătoare lună, cu mâna ta de var
Ştergi, pe furiş, pe rafturi un prăfuit slovar,
Domneasca întărire, pecetea nu-ţi pun stavili:
Pe zapise aluneci, pe condici şi pe pravili,
Te vâri prin Letopiseţ, pătrunzi în Uricari.
In legături de piele şi lemn mâncat de cari,
Stă vorba ce deschise al cerului hotar:
Te razimi de-o Cazanie sau de-un Penticostar.
De tine dăruite cu argintate muchii,
Străfulgeră din umbră un univers de buchii.
O, lună, nu le-atinge şi lasă-le să doarmă:
Intorci o foaie numai — şi-un veac uitat se darmă.

Abia desmierzi o filă — şi-un suflet îl răscoli,
Ce odihnea în tihnă prin galbenele coli,
Cu gândul lui de-atuncea şi trupul lui de ieri.

Dar lunei cărturare zadarnic e să-i ceri
Să-şi curme dorul slovei şi setea de cetire.
Apleacă fruntea albă pe vechea mea Psaltire,
Urmându-i stihuirea c'un deget diafan;
Scandează versul tainic în ritmul unui an
Şi veac de veac se 'ncheagă pe pagini...
Cine oare
— O simt — şi-ascunde, vie, privirea arzătoare?
Ce suflet de pe vremuri a revenit stingher?
Ce umbră se 'ntrupează în umbra din ungher?
Din razele de lună au scăpărat scântei:
Patriarhal, în cârjă, se 'nalţă Dosoftei.
Păienjenişul vremii cu mâini uscate rumpe;
Se-aprind, ca nestemate, odăjdiile-i scumpe,
Şi barba pieptănată pe piept i se desface,
Şi dreapta şi-o ridică în biblic semn de pace...
Şi pacea şi vecia şi luna sunt cu el.

— Ai fost « deplin călugăr şi blând ca şi un miel,
Adânc din cărţi ştiut-ai », iar azi ţi-e moartă slova,
Păstorule de inimi ce-ai păstorit Moldova.
Pentru-ai tăi fii nemernici nu-ţi părăsi tu raiul:
Noi ţi-am uitat credinţa şi sufletul şi graiul.
Jelim goniţi departe de ţara Domnului,
Ca 'n valea blestemată a Vavilonului,
Vă plângem datini sfinte şi, tu, cinstită ţară,
Pe care o credinţă şi-un neam le înălţară.
In Probota, — cetatea simbolică şi vie,
« Cu zid înalt de pace şi turnuri de frăţie » —
Creşteai cuprins de rugă şi plin de taine mari,
Şi 'n sfintele amurguri, prin brazii seculari,
Ori unde-ţi duceai paşii dădeai de Dumnezeu.

Intoarce-te acolo, cetite Dositeu,
Nu-i nici o poezie să fie ca tăcerea...

Atunci grăì cu glasul mai dulce decât mierea:
«Eu am adus în ţara ta rumâneasca limbă
De bun neam şi ferită dela o cale strâmbă»...

Lăsând în vremea veche şi stareţ şi vlădică,
Lin, ca un vas-fantomă ce ancora 'şi ridică
Tăind cu prora timpul mai neted ca un lac,
Mi se oprise casa pe ţărmul altui veac...

. . . .

A tras în dreptul casei rădvanul sub copac.
Coboară Banul Mare, pe cap cu 'nalt calpac,
Cu faţa sa prelungă cu ochiul lui deştept,
Şi barba-i castanie îi fâlfâie pe piept.
La nimeni nu se uită, posomorît mahmur,
Şi de sub blănuri scumpe de jder şi de samur,
La brâu îi vezi hangerul smălţat cu pietre rare.
Il suie slugi plecate ţinându-l de subsuoare,
Pe un divan l-aşează, smerite îl cinstesc.
— Plecat mă 'nchin în faţă-ţi, slăvite Văcăresc,
Tu, ce-ai lăsat în ţară ca sfântă moştenire,
Urmaşilor: o pildă — şi patriei: cinstire.

In Mai, când luna nouă îşi stecura caicul
Prin pomii mahalălii, privea mirat calicul
La calul tău cel negru trecând trufaş, în trap,
Cu şea suflată 'n aur pe verdele-i valtrap.
Descălecai în grabă sub un umbrar de nuci,
Loveau cu palma robii în 'naltele uluci,
O mână nevăzută, din dos, trăgea zăvor,
Şi te găseai în raiul grădinii, pe pridvor.
O fată lângă tine, 'n şalvari şi fermenea,
Cu ochi de căprioară şi obrăjori de nea,

Părea ţinând o roză în mână, sub turban,
Sultana rătăcită a unui vers persan.
Şi tu, Arhon vel Bane, cu degetele 'n barbă,
Posac cum e cadiul primind în mâni o jalbă,
Asculţi oftând cum cântă de-o biată turturea...
Taraful, melodia în taină o reia.
O 'nalţă ca o minge vrăjită şi o lasă
Să cadă în tăcerea grădinii ca 'ntr'o plasă.
Pe rând lăuta, cobza şi naiul o descântă...
Şi dragostea şi-aleanul iubitei care cântă,
In vis ca într'un scutec te 'nfăşură treptat.

Din somnul tău de piatră, de ce te-ai deşteptat?
Ce vrei la mine, spune, ce dor ţi-a dat viaţă
Căci cine mult iubeşte, în groapă nu îngheaţă,
Şi cine mult suspină, şi după moarte-i viu!
Şi el, ca pentru sine, răspunse: — Nu mai ştiu
Departe mi-este veacul şi vremea ta mi-e grea.
Dar, alb, mă urmăreşte un sbor de turturea,
Şi 'n umbră dacă piere, zăresc ca o lumină
O floare — numai una — ce arde în grădină.
E turturea, e floare, nălucă e?... nu ştiu:
De n'o culeg, se strică — şi moare, de o ţiu.

Din palme cât ai bate şi-ai sta să te gândeşti,
A şi intrat în casă Dinicu din Goleşti,
Cu barba-i de cărbune şi ochii lui de jar;
Păşise pragul vremii ca un uşor hotar.

— Boiere, drept la cuget şi bun la Dumnezeu
Bine te văd aicea.
Şi el îmi spuse greu:
— Deşi suntem cu inimi şi cu moşii vecine,
Am colindat Evropa şi moartea, pân' la tine;
Să m'odihnesc, mă lasă, de-atâtea ţări şi mări.
De nu-s poet, în brâu-mi, port totuşi călimări.

— Poet nu-i cel ce scrie, poet e cel ce-a mers.
E pasul care sună scandat ca şi un vers.
Golescule, tu care întâiul ai deschis
Ca un copil cămara Apusului de vis,
De ce nu pot culege cu inima ta nouă
Lumina dimineţii ca un polei de rouă
Pe-oraşele străine cu nume greu de spus,
Când iarăşi diligenţa porneşte spre apus?
De ce nu pot ca tine să intru la « Şenbrun »:
« Fântâna cea frumoasă » — cum zici în graiu-ţi
[bun —
Păşind sfios nisipul greblatelor alei.
De portul tău exotic se minunau femei
Cu pălării de paie şi şaluri de mătase;
Râdeau cu ochi albaştri sau negri, curioase,
Şi la plecare fete nebune, în caretă
Iţi asvârleau, ca păsări, volane din rachetă,
Sau întrebau în grupuri mirate cine eşti.

— Eu Constandin, boierul cinstit dela Goleşti,
De m'am purtat prin ţara atâtor împăraţi,
E ca s'aduc în mine un suflet bun la fraţi.
Şi de s'au strâns în juru-mi, pe pieţe, ca la urs,
Ce-am învăţat rămâne şi râsul lor s'a scurs
Ca Argeşu 'n zăvoaie cu apele lui mari.
Am adormit în pace la umbră de vlăstari
— Vlăstarii poartă umbra căzutului copac —
Aţi isprăvit voi oare ce-am început să fac?
Aveţi, e drept. Apusul întreg în pălărie,
Aş vrea mai bine 'n creier şi 'n cugete să fie.
De ce ai vrut, urmaşe, din groapa mea să vin
De ai nemţească haină, dar suflet bizantin?
Pe mine de sta moda Fanarului, visam
Un suflet ca o floare ascunsă după ram,
Un suflet proaspăt, dornic de roade ca pământul.
Strămoşii-i dăruiră, cu legea lor, cuvântul:

De mic îl botezară cu lacrimi şi amar
Ca greu să cântărească pe-al cerului cântar,
Cât îl atingi, un sunet fremătător să dea,
Un suflet nou şi totuşi bătrân ca ţara mea.

Tot mai priveam prin veacuri domnescul lui
[rădvan
Când, nas în nas, la poartă, dădui de Anton Pann.
Purta ca 'n moda veche, giubea şi antereu,
Pe jos urcase dealul şi gâfâia din greu.

— Bine-ai venit! Pe finul isteţ al lui Pepele,
De ani l-aşteaptă casa copilăriei mele.
Am găzduit într'ânsa, pe rând, pe toţi poeţii:
Ca plată mi-au pus lacrimi în ochii tinereţii.
Din fagurii iubirii mi-au dăruit durerea,
M'au învăţat, nătângii, s'o preţuiesc ca mierea.
Ei mi-au schimbat stejarii în sălcii plângătoare,
Şi cu băsmiri de lună şi de privighetoare,
Mi-au smuls din ceruri până şi sborul ciocârliei
Ce înfipsese 'n soare săgeata veseliei.
O, Anton Panne, oaspe ce 'n ţară n'ai pereche,
Tu singur poţi cu gluma ta — floare la ureche —
Să înfloreşti în inimi de plâns amar şi ură,
Pe mărăcinii vieţii a râsului răsură.
Povestitor al vorbei, calif peste silabe,
Şedeai, ca într'o mie şi una nopţi arabe,
In mahala, sub părul bătrân, la cafenea,
Istorisind zăbavnic cum vorba îţi venea.
La ţară, cu Moş Albu, oprit la şezători,
Svârleai la fete 'n poală un pumn de ghicitori,
Şi cum prin grâu chiar Domnul a rânduit cicoarea,
Sădit-ai printre oameni să fie zicătoarea.
O, « music » blând, ce 'n strană cântai smerit la
[îngeri,
Când isonul căzuse armonios de plângeri,

Doar tu, suiai la ceruri cu râs de melodie...

— Nepoate, vorba multă la om e sărăcie.
Pe Nastradin ascultă-l, deşi a fost păgân,
Căci dacă versul trece, proverbele rămân.

Dar roate uruiră şi bice au pocnit...
A cui caleaşcă-albastră de lună s'a oprit?
Ce vechi poet se 'ntoarce cu cai înaintaşi
Ca să revadă ţara umililor urmaşi?
M'am repezit la scară... Nu-i un poet: sunt trei,
Şi-un câine e cu dânşii. O fi?... da, da, sunt ei!
Eliade mă priveşte cu ochi de Sburător,
Alexandrescu vine cu cânele Azor,
Şi prins în uniformă ca 'ntr'un corset de fată,
Sfios, îmi dă Cârlova o mână inspirată.

— In anul una mie opt sute şi treizeci,
Cu patru cai ce 'nnoată în praful lunei reci,
Pornirăţi din Târgovişti ca să-mi sosiţi acum —
Vă rog, poftiţi 'năuntru să v'odihniţi de drum.

Era, ca azi de albă, aceeaşi noapte 'n ţară,
Când zurgălăii voştri de ducă se 'nălţară.
Colinele muntene păleau în şir pe cer,
Mijea ca o nălucă un munte grănicer,
Argintul viu în jghiaburi cursese cu susur,
Işi poleiau toţi plopii destinul lor obscur,
Şi sate în lumina aceasta uimitoare,
Se văruiau deodată ca pentr'o sărbătoare.
Prin ramuri revărsată încolo şi încoace,
Pe drumul mare, luna vă născocea băltoace
Şi vă stropea trăsura cu picuri argintii...
Dar voi, păstrând în suflet ruinele pustii
Şi urmăriţi de gândul trecutului unic,
Din câmpenescul farmec neculegând nimic,

Vedeaţi numai ruine domnind voevodale.
Şi bolţi în surpătură pe necioplite dale,
Şi tainiţe zidite pe vremi de meşteri mari,
Şi clopote de-aramă turnate de-alămari,
Şi curţi domneşti cu turle, clopotniţi, paraclis —
Vă răsăreau vedenii în lună şi în vis,
Ca semne că aicea fu Scaunul şi scutul.
Târgovişte, adio! Te 'ntuneci cu trecutul.

Erau atât de tineri că mă simţeam bătrân.
Smerit şedeau ca 'n strană. Am început să 'ngân
Zărind prin geam tot câmpul sub lună revărsat:
« Şi apele dorm duse şi morile au stat ».
Dar cum tăcea Eliade privindu-mă, tăcui.
De versurile vieţii să fie-aşa sătui?
Şi lui Alexandrescu strigai cu glas ce bate:
« Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate,
Către ţărmul dimpotrivă se întind, se prelungesc »...
Iar el, nedându-mi vreme nici stihul să-l sfârşesc,
Mă întrebă de cine-i, căci nu gândise încă
Puternica poemă cu rimele de stâncă,
In care ritmic Oltul loveşte val cu val.
Şi când i-am spus de cine-i — o, visul triumfal
Ce-i străluci în ochii înfriguraţi la vestea
Că pentru veşnicie va scrie, el, acestea...

Ce ne'nţeles de-aproape ai răsunat, galop!
Şi totuşi, cât se 'ntinde în lună drum de deal,
Nici nor de praf nu suie, nici călăreţ, nici cal.
L-aud în curte parcă şi nici în zare nu-i.
Au cine-aleargă astfel purtat de ritmul lui?
Ce blèstem, din mormântul cu cruce pusă strâmb,
Il mână ca vârtejul pe şes, pe deal, pe dâmb?
Ce babă cu descântec de moarte l-a împuns?
Nu-l prind cu ochii încă, şi 'n suflet mi-a ajuns.

Flămânzi cu dinţii muşcă din lună, vârcolacii.
Afară, ca de viscol, se clatină copacii.
Castani şi plopi de spaimă au frunzele crispate
Şi 'n groaza lor şi-asvârlă, lungi, crengile pe spate,
Căci iată-i: Mihnea, calul şi fuga — negru bloc —
Pe drum bătut în cremeni, ţâşnind din limbi de foc,
Potcoavele tus-patru când cad deodată grele,
Şi 'n urmă 'n transparenţa ce duce pân'la stele,
Desfăşurându-şi friza de oase şi strigoi,
Tăcuta cavalcadă a morţilor spre noi.
Şi sângele în vine îmi îngheţă de ger,
Căci par'că rupt din ceata stafiilor din cer,
Stătea Bolintineanu în faţa mea, aici,
Cu fruntea: zid de umbră, cu ochii: licurici
Ce-şi aprindeau din besnă scânteia de fosfor,
Străluminând obrazul livid din jurul lor.
Un semn făcu — se şterse, cu calu-i, călăreţul.
Ca aburele bălţii când suflă băltăreţul,
Se risipiră morţii se prăbuşiră 'n groape.
Tăcerea mă cuprinse, o pipăiam aproape...

Un sgomot surd de ropot, tăcerea o 'ntretaie.
Din depărtări afunde se-aud mulţimi în mers,
Atâtea mii de şoapte nu fac decât un vers.
Se umflă ca un fluviu, crescând din om în om.
Cum freamătă furtuna prin frunzele de pom,
Acum răsună totul în aspră vijelie.
Ca tunetu 'n pădure, un glas adânc învie
Şi norii dă să spargă — şi norii grei se sparg.

In faţă-mi, ca pe-o hartă deschisă 'n lung şi 'n larg,
Se-arată tot Ardealul cu munţi şi cu coline,
Desvăluindu-şi codrii şi apele lui line,
Ogoarele, câmpia, păşunile bogate,
Cetăţile de piatră şi albele lui sate.
Ca un puhoi de apă ce după ploi s'a scurs,
Din Retezat vin bacii în sarică de urs.

Mioarele, cârlanii, rămas-au sus, la stâni —
Azi bâta ciobănească e ghioagă 'n a lor mâni.
Prin stânci rostogolite, pe râpe şi poeni,
Călări vin falnic Moţii din munţii Apuseni
Să prindă — ei, vulturii — regescul corb, în plisc.
Şi buciumul lor sună prelung din pisc în pisc,
Din vârf în vârf se-alungă ecoul până tace,
Inmormântând chiemarea din vremurile dace,
Trezind năvalnic visul ce n'a murit de-atunci...
Şi iată visul creşte pe lanuri şi pe lunci,
Pătrunde viu în case şi 'n inimi fără frică.
Cu mic şi mare, sate de-avalma se ridică.
Pornesc bărbaţi, neveste şi fete şi flăcăi —
Se umflă de mulţime potecă, drumuri, căi.
Pământul tot îl spală înfricoşate ape,
Rostogolind în ele topoare, furci şi sape...
Dar preoţi merg în frunte ducând cuvântul sfânt.

Atuncia Mureşeanu ieşi ca din pământ.
In ochi purta el singur a lor priviri ce ard
Şi graiul tuturora în graiul lui de bard.

— Având drept bronz toţi munţii, iar limbă, [neamul meu,
Şi-o singură credinţă în el şi 'n Dumnezeu,
Turnat-am cu-al meu suflet în al iubirii clocot
Să sune mântuirea Ardealului, un clopot.
El sună clar pe Crişuri, el sună pe Târnave,
Să scoale inimi moarte şi suflete trândave;
El cântă sus pe Someş, el cântă jos pe Olt,
Unirea să 'nflorească ca rujile în volt.
Pe Câmpul Libertăţii obezile sunt sparte —
«Deşteaptă-te Române, din somnul cel de moarte!»

Abia tăcuse 'n mine năvalnicul său cântec,
Se revarsă 'n odaie un luminos descântec

De zurgălăi ce sună în trap vioi de cai...
Să văd pe cel ce vine, pe geam mă aplecai:
Goneau căruţa poştii trei surugii călări.
Nici n'apucasem bine să mă cobor pe scări
Şi 'n faţa-mi sta poetul senin: Alecsandri.
Cum îl pofteam în casă, cu mâna mă opri:
Nu — vreau să vii cu mine pe lună până 'n luncă.
Dorinţa-i mă cuprinse cu tainică poruncă.
Se clătină pământul sub roate şi fugi.

Sburam acum alături mânaţi de surugii.
In vânt veneau miresme de fân şi tot mai bine
Se desluşia o apă cu zumzetul de-albine,
Şi sălcii se 'nchinară cu fruntea la pământ
Când se opriră caii sforăitori, în vânt
Tot scuturându-şi salba de sunet rând pe rând.

— N'auzi — îmi spuse bardul — Siretul meu [cântând?
Apleacă-te, pătrunde vrăjita lui oglindă:
Privelişti se alungă şi altele colindă,
Desvăluind privirii obrazul ţării drag.

Se 'nfiorase lunca la glasul lui de mag
Şi Argeşul sub lună se 'nfioră şi el,
Mişcându-şi solzii lucii pe-al undelor inel.
Biet râu de munte, care nici când n'avuse parte
De un poet să-l facă nemuritor în carte,
Râu bun al cărui nume răsunător şi dulce
Pe nimeni nu găsise în vers slăvit să-l culce.
Şopti: — Siretul nu e, sunt eu, dar când vorbeşti
Zăvoiul din Florica e lunca din Mirceşti.
Simt apa curgătoare şi zarea că se schimbă,
Şi valu-mi glăsueşte moldovenească limbă.
O, graiul cel mai dulce din ţările române,
De când pe lira de-aur l-ai înstrunat, stăpâne!

Şi-o salcie pe maluri:— Aşa e... spuse 'ncet.

Mă părăsise bardul venit de pe Siret.
Pe drumuri împietrite de-al nopţilor polei
Suna tot mai departe un râs de clopoţei.
Mă re'ntorceam spre casă eu singur. Raza lunii
Sculpta cu daltă vie în relief alunii,
Făcând din steiul umbrei să scapere scântei.
— Vei răsări în cale-mi, din noaptea de sub tei
Tu, dureros de dulce poet, să mi te-apropii?

Şi teii troeniră şi tremurară plopii.
Şi ca o lipsă mare m'atinse nemurirea
Acelui ce 'n luceafăr îşi îngheţă privirea.
Şi ramurile toate bătură lung în geam,
Iar codrul şi cu mine alăturea plângeam.

Pustiul şi urîtul mi-erau din nou stăpânii
Pieriseră în noapte şi în trecut Bătrânii,
Lăsându-mă mai singur şi mai stingher pe lume.
Le mai duceam aleanul şi-i mai chiemam pe nume,
Când, prin ferestre, ziua lăsă pe-al meu covor
O floare de lumină svârlită din pridvor.
Şi soarele deodată aproape îmi era,
Şi 'n faţă-mi Grigorescu şezând pe canapea.
Da, i-am văzut bastonul de lemn de corn, surtucul
Şi pălăria moale păstrată 'n cap — uitucul!
Dar el zărind o schiţă de-a lui cum sta 'n perete,
Surâse arătând-o:— De aşi trăi, băiete,
N'aşi mai picta cu pensuli de păr, ci aşi privi
In rama lor firească priveliştile vii.
De ce să strici o pânză când ai un cer de vară?
Şi se sculă şi ochii păliţi îi scânteiară:
— Inchide casa, trage obloanele şi vină,
Ne-aşteaptă drumuri albe şi-o ţară de lumină.

Te suie 'n carul rustic cu paşnicii lui boi,
Te culcă în sulfină, în fân şi în trifoi,
Căci pentru tine câmpul ţi l-am cules drept pernă
Şi, drept umbrar albastru, ţi-am împânzit eternă
O boltă pe sub care de-acum ne-om adânci.

Se mântuise casa când vorba îşi sfârşi,
Şi 'n urmă dispăruse...
Mergeam acum, nu ştiu:
Pe Topolog, pe Trotuş, pe Mureş sau pe Jiu,
Căci apa lor tot una de limpede rămâne
Când oglindeşte vraja colinelor române.
Nici muget, nici talangă, nici cel mai slab ecou...
Părea tăcuta vale un liniştit tablou,
O pânză zugrăvită de razele de soare
In care orice linie trăia nemuritoare.
Şi 'n calma ei lumină de vis şi de amurg
Privise Grigorescu cu ochi de demiurg.

Şi se făcu deodată un drum peste muşcele...
Veneau domol — ca blocuri de nea ce mişcă grele —
Rumegători, plăvanii cuminţi şi 'n vâıf de car
Ţăranul care poartă pe umeri cerul clar.
Dar dealuri povârnite se împingeau spre munte,
Când am zărit cioporul de oi albind şi 'n frunte,
Cu bâta după spate şi cu căciula sură,
Ciobanul ce coboară pe plai ca din pictură.
Atunci, din mari, ascunse şi ne'nţelese legi,
Acelaş sus la Rodna, acelaş pe Bucegi,
Cu dacică opincă şi piept de legionar,
Stând viu în faţa noastră dar totuşi legendar,
Puternic ca o stâncă şi verde ca un brad,
Trăi păstorul mitic, el, ultimul nomad...
De-asupra lui: doar cerul, ca temelii: Carpatul,
Jur-împrejur: o ţară, dealungul şi dealatul...

Proptit tăcut în bâtă, cu ochi pierduţi în gol —
Din pusta lui Petöfi la stepa lui Gogol,
Svârlea piezişa-i umbră pe dealuri şi câmpii.

De pretutindeni glasul pământului grăi:
— In zori de zi te 'nalţă la cer cu ciocârlia,
Cu soarele ce-apune să 'mbrăţişezi câmpia,
Te-aşterne pe podgorii ca umbra unui nuc,
Deschide 'n codru verde cărare de haiduc,
Pe plai să paşti alături de stele printre oi,
Să-adormi cu gârla leneş sub plute în zăvoi,
Să fii un măr de aur în mărul plin de mere,
In clopot să fii cântec şi în amurg tăcere,
Să creşti în grâu cu grâul şi 'n inimi cu iubirea —
Ca vorba ta să chieme în noi nemărginirea,
Ca sufletul, lăsându-şi tiparul în lut greu,
Să-şi regăsească ţara şi'n ea pe Dumnezeu.

URSUL LUI DONICI

Dar luna, greu, cu ochii 'mpăinjeniţi de somn,
Lăsând în urmă steme şi chipuri vechi de Domn
Şi praful să se cearnă pe hronic şi ceaslov,
In raza-i, ca 'ntr'o mână, luă cartea lui Krilov...

— Nu vreau, ia seama, luno, azi versuri muscăleşti.
Un glas glumeţ, de-afară strigă: — Te păcăleşti!
Şi uşa o deschise larg Donici, dând cu palma,
Şi după el intrară înghesuiţi, de-avalma,
La mine, ca 'ntr'o casă pe care-o calcă hoţii,
Mugind, sbierând, lătrând şi miorlăind cu toţii,
Târîş, pe brânci, în salturi, pe labe, sau în sbor,
Puhoi grozav, ce creşte din tindă 'n foişor
Şi greu se strânge 'n scară şi 'n sală se desface
— Rămaseră afară doar «două boloboace» —
Val viu de blăni şi pene, cu ghiară, plisc sau colţi,
Strivindu-se de ziduri, lovindu-se de bolţi —
Pe mobile, pe scoarţe, uşor sau anevoe,
Se revărsase Arca potopului lui Noe.

De groază înlemnisem şi păru-mi sta măciucă,
Privind la Rac, la Broască, la săltăreaţa Ştiucă,
La Leul ce vânează, la Ursul din priseci,
Cum Şoarecele iese cu un Guzgan din beci,
Momiţa cum se strâmbă la chipu-i din oglindă,
Cum Veveriţa, sprinten sărind din grindă 'n grindă,
Pe scrinuri şi pe mese răstoarnă toate cele,
Şi cum îşi taie sborul Liliac şi Rândunele,

Zăream doi Câini: o javră de casă şi-un dulău,
Vulturul şi Paingul sosiţi de pe Ceahlău,
Pe stâlpul etajerii un Şarpe incrustat
Cu ochii de rubine şi trup de matostat,
Şi printre oi bârsane, doinind «oiţă bâr»,
Pe băţul păstoriei proptit: un Lup nazâr.
Un Greier şi-o Furnică pe-un şal zoreau cât pot;
Râdea Bursucul, Vulpei «cu pufişor pe bot»;
Măgarului, cu ifos cânta Privighetoarea;
Şi ca 'ntr'un bloc de stâncă sculptându-şi ne-
[mişcarea,
Un Elefant, de tronuri şi de măriri sătul,
Mai măsura vecia cu-al trompei lung pendul...

Neputincios, în jâlţu-mi de spaimă sgribulit,
Ţinteam cu desnădejde acest potop cumplit
Şi 'n gândul meu tot una de greu afuriseam
Şi fabula şi luna ce iscodia la geam...
— Ce vreţi, cinstite fiare? abia putui să 'ngân.
Pe Donici dând de-o parte, răspunse-un urs bătrân,
O namilă cât uşa, cu şaptele-i cojoace,
Crescut în fund de codri şi neştiind să joace.

— O, fiule, n'ai teamă, la tine mult n'om sta,
Căci, oricât de bogată ar fi odaia ta
In colb de cărţi uitate pe rafturi în şirag,
Un fagure de miere ne este mult mai drag,
Cules în zori, pe rouă, din guri de buturugi:
Un fagure din care lumina zilei sugi,
Pe când se 'nalţă zornic prin ramuri, ca un nor,
Surorile albine în roi sbârnâitor...
Oricât ar fi de moale, mătăsuri şi covoare
Nu sunt ca iarba verde în răsărit de soare,
Când raza e arcuşul ce-atinge într'o doară
Pădurea ce răsună ca lemnul de vioară,
Când codrul tot tresare să-şi scoale cântăreţii...

Noi am venit la tine să judecăm poeţii.
Nu te 'ngrozi, căci fabuli — ştiu bine — n'ai [scris încă;
De fabulişti ne plângem: obrazul ni-l mănâncă;
Găsiră, vezi, cu cale să ne prostească neamul.
Răbdarăm toate: lanţul şi jugul greu şi hamul —
Nu vrem să ne-altoiască cu sufletul lor mic.
Ne-au învăţat braşoave şi fapte de nimic.
Ne-au judecat pe semne pe proprie măsură,
Căci numai Omul minte, blesteamă, strică, fură,
Slugarnic cu cel tare şi bici cu cel mai slab...
Ce inimă întrece pe-a calului arab?
Ce mână ţese pânza mai fin ca un paing?
Credinţa unui câine nici sfinţii n'o ating!
Şi nu cunosc pe lume neveste sau fecioare
Să aibă ochii galeşi ai bietei căprioare...
Deşi nu's «doctor» încă şi n'am urmat vreun [curs,
Pe voi nu-mi schimb năravul şi pielea mea de urs.
Nu vrem — poetul fie maestru cât de mare —
Să râdă toţi ştrengarii din clasele primare
De vorbele neghioabe ce ne şoptiţi cu tâlc...

Privi urît la Donici ce tot tăcuse mâlc,
Se scărpină la ceafă şi mormâi 'nainte:
— Vezi, fiule, voi oameni, nu ştiţi decât cuvinte,
Ca şi copiii care prind fluturi vii pe pagini,
Le-aţi ţintuit în suflet cu sboruri de imagini,
Şi jocul lor de aripi nebun şi ne 'ntrerupt
V'ascunde noaptea sfântă ce doarme dedesubt.
Noi ascultăm — stăm zile la pândă, nopţi întregi,
Ca să culegem glasul ce tu nu-l înţelegi!
Stăm, urmărind tăcerea ce vrea să ni-l ascunză
Sub fiecare piatră, sub fiecare frunză;
Adulmecăm pădurea, poiana, iarba 'naltă,
Sămânţa care creşte şi muşchiul ce tresaltă,

Şi muntele ce 'naltă spre cer a lui spinări,
Şi câmpul care fuge sporind din zări în zări.
Vezi, peştii-ascultă apa — şi păsările vântul,
Sobolii orbi, cum bate ca inima pământul...
Fiinţa noastră toată e-o vastă ascultare:
Urechea ne lărgeşte fireştile hotare
Şi ni le duce până în cap de univers...
Ce cată 'n van poeţii subtili cu al lor vers
Cu ritmuri jucăuşe şi cântec de silabe —
Găseşte trupul nostru greoi, în patru labe...

Scurt se opri cu ochii holbaţi la luna plină,
Ce prelingea prin geamuri o miere de lumină,
Şi Ursu 'n două labe şi cu priviri aprinse,
Spre galbena comoară tot botul îşi întinse.
Dar supărată, luna, făcându-se văpaie
Şi măturând cu raza-i întreaga mea odaie,
Imi şterse ca fantasme lighioanele lui Donici...
Işi potoli mânia, şi se-adânci în hronici.

SATUL MEU

1923

HARTA

Sunt satul strâns în punct pe o hârtie:
Paing în drumuri negre, ca 'ntr'o plasă.
Privindu-mă şcolarul o să ştie
Ce nume port, în ce judeţ şi plasă.

Atâta tot; căci oameni, vetre, locuri
Şi câmp şi crâng şi brazdă şi livadă
Şi cerul minunat cu mii de jocuri
De raze şi de umbre — n'o să vadă.

LUMINA

Te întâlnesc şi-aici — Ce drag mi-e ceasul!
M'am aurit acuma de chindii.
Iţi măresc umbra, sufletul şi pasul
Spre satul unde trebuiai să vii.

Te duc pe tălpi de soare până 'n noapte
Şi vei păşi 'n condurii lunei noi,
Când răsărind din lanurile coapte
Bătrânii nuci vor întreba de noi.

MOŞ GHEORGHE JITARUL

— Sân Pătre, moşule albit de soartă,
Deschide poarta, lasă-mă în rai!
— Amu, vezi, satul nu mai are poartă,
In el, Cucoane, poţi intra când vrai.

Cei patru cai n'o să-i struneşti, jitarul
Să-ţi iasă 'n cale cu căciula 'n mâini.
Cu mine lumea şi-a pierdut hotarul —
Boierii-s duşi şi satu-i fără câini.

PROPRIETARUL

Am fost, cândva, stăpânul de pe lanuri...
Azi stăpânesc un parc — nu mi-e destul.
Am dat cu drag terestre oceanuri
De pământ gras şi negru, prea sătul.

Ţăranii azi îmi stau pe arătură...
Eu îi socot de buni, ei mă cred rău,
Ne înşelăm, mă 'ntreb, în ce măsură?
Să fii stăpân pe inimi e mai greu.

VLAD PLUGARUL

Sunt un plugar, mă chiamă Vlad Nicoară;
Am faţa aspră şi tăiată 'n lemn,
De satul meu mă leagă strâns o sfoară
De ţarină şi sapa mea de lemn.

Eu nu cunosc sub cer decât pământul
Mai negru ca o pâine de secară.
Dă-mi, Doamne, să-mi călească legământul
Un plug, doi boi şi braţul care ară.

ILIE BACIU

Proptit în bâtă stă cu trei picioare,
In sarica lăţoasă cât un urs —
Aicia de când ţara e sub soare,
In juru-i oi şi veacuri i-s'au scurs.

Şi l-a pălit un gând în noaptea lungă:
E poate şi acolo un oier
Ce-şi mulge toate stelele în strungă,
De curge Calea Laptelui pe cer.

VASILE BULTOC

Sunt gospodar în satul meu Miorcani.
Muiere, prunci, nevoi belşug: o casă —
Şi floarea rea a soarelui, de ani,
Pe zidu-i alb o umbră-albastră lasă.

Icoanele s'au afumat puţin
Cu sfinţii lor cei mari cu barba 'n spume.
Dar, viu — pre Domnul Sfânt — în grajd îl ţin:
Un bou, bou bun, nădejdea mea pe lume.

ION PESCARU

Vecinul Vlad nu ştie decât grâul
Şi păpuşoiul, care-s din ţărâni —
Eu secer, treer şi culeg tot râul
Strălimpede de-l vezi până 'n plămâni.

Ilie Baciu ştie numai târla
Şi oaia neagră cea cu mielu prost —
Eu mulg undind cu undiţa mea gârla,
Şi ştiu povestea mrenei pe de rost.

ŞTRUL LEIBA

Plin de pistrui şi cu perciuni soioşi,
Caftanul ros şi degetele 'n barbă,
Rânjind smerit, eu pasc cu ochii roşi
Pe « goii » mulţi ca firele de iarbă.

Nu-i satul meu, spurcat sunt tuturora —
Mă cred o lipitoare, poate-s om.
Dar când e Sabăş — plec, mă pierd în Thora...
Sunt eu, sunt eu sub cedrii din Edom!

SECRETARUL PRIMĂRIEI

M'am născut într'un sat cu case albe,
Albe ca laptele neted din oală...
Pe-atunci mergeam şi eu în straie albe —
Părinţii m'au trimes în târg la şcoală.

Azi port surtuc nemţesc, ştiu legile agrare
Şi buchia Codului Silvic desleg...
De toate ştiu — de ce nu sunt în stare
Doar oamenii de-aici să-i înţeleg?

FLOREA HERGHELEGIU

Ca bradul şi cu pletele pe umăr,
Spătos, strâns haiduceşte în chimir,
M'ai pomenit călare — fără număr,
Mânându-mi herghelia la ceair.

Când învârteam harapnicul odată
Şi dam un chiot straşnic în amurg,
Ca din pământ ieşea, se făcea roată,
Vârtej venea: cu şarg, cu roib, cu murg.

ILINCA LUI ION

Cu mâna stau la gură — şi tăcută,
Desculţă şi cu părul sub basma.
Nu te uita la faţa mea trecută —
Pe vremi la horă înflorea şi ea.

Necazuri de muiere, cum sunt sute...
De-o vreme 'ncoace 'mi umblă omul beat.
Viţica e bolnavă... cin' s'ajute?
Pe cel mai mic, de Paşti l-am îngropat.

ANISIA

Boierul tânăr m'a 'ntâlnit la iaz,
Când soarele pe deal scăpa s'apună —
Şi soarele mi l-a oprit pe iaz,
Şi nu ştiu când mi l-a schimbat în lună.

Boierul tânăr a plecat de mult.
Că voi fi mamă, n'am vre-o bucurie...
Şi multe spune satul — şi le-ascult
Şi-mi dau cu bobii 'n inima pustie.

JOLDEA CONTRABANDISTU

Cum mi-aţi gonit, voi, graniţa la Nistru!
Stă Prutul singurel, şi e păcat.
Pe Joldea din Miorcani, contrabandistu —
Il ştie un judeţ, din sat în sat.

Tu n'ai pândit, când luna 'n nori răsare,
Cazacul şi-a lui suliţă pe cer.
N'ai înnotat cu sacul la spinare
Prin plescăit de glonţ de grănicer.

POPA BREAZU

Mi-ascund în guler părul de muiere,
Mi-arăt doar barba roşie de ovrei.
Sunt preot — ştiu, dar sufletul n'o cere.
Am seminaru 'ntreg, mai mult ce vrei?

Sunt popă — da. Ţi-am arendat moşia;
Plătesc cinstit; am vite pe islaz.
De-i anul bun, din plin beau bucuria —
De-i rău, îmi beau şi ciudă şi necaz.

PĂRINTELE NICULAI

Am barba ninsă ca un Sân Nicoară
Şi faţa suptă ca un mucenic.
Ca mâine trupul n'o să mă mai doară
Pe sub salcâmi, în ţintirimul mic.

Citesc cu greu bucoavna din psaltire,
Stând slab şi gârbov, în pridvorul scund.
N'am strâns averi, am strâns doar mântuire —
Şi 'n inimi, ca 'n altarul sfânt, pătrund.

BABA VIŞA

Sunt manca morţilor din sat — mă chiamă
Doar ei să le spăl trupul, n'am copii.
De faţa lor adevărată nu mi-e teamă —
Cu mâna mea pe rând îi primenii.

Le fac coliva şi-i veghez la noapte
Când primul somn le e aşa stângaci...,
Vezi — să n'o spui — ei tot mă strigă 'n şoapte,
Cu sila îi adorm ca pe sugaci.

ILIUŢ, ORBUL SATULUI

Stă desfrunzit pământul de imagini
Şi numai sunetele mă proptesc:
Araci uscaţi prin viea în paragini —
Şi printre ele 'n mine dibuiesc.

Nu poţi privi grozava mea pupilă:
Cadranu-i alb n'arată nici-un ceas —
Şi totuşi ochii-mi te ţintesc cu milă,
Căci tot în suflet calcă al meu pas.

MEŞTER TOADER

— Din moşi strămoşi, ai tăi au fost la stâni;
Din tată 'n fiu, la păpuşoi săpară,
Ce te-a făcut să iai mistria 'n mâni,
Moş Toader, omule cu vorba rară?

— Din băligar, nuiele şi din lut,
Prin foi de brustur şi prin flori de nalbă,
Ca o făptură vie mi-a crescut
Mioriţa satului: căsuţa albă.

ULIŢA SATULUI

Un drum de care mi-a dat brânci în sat —
Şi am pornit să văd pe-aici cum este.
Când plouă sui costişul apăsat,
Şi vara colbăit mă urc pe creste.

La han, la primărie, fac popas
Şi la biserică, sub ţigle roşii.
Căruţele îmi svârlă prafu 'n nas,
Dar mă iubesc purceii şi cucoşii.

CURTEA BOEREASCĂ

La mine-odată, cum vii la bunică,
Veneau în cârd căsuţele din sat —
Cu şorţul lor de var pe prispa mică,
De rochia mea de parc s'au agăţat.

Acuma sunt bătrâna ce tot toarce
Şi mormăie, uitată, a pustiu,
Căci, vezi, ce-a fost odată, nu se 'ntoarce
Şi-obrazul nou al satului nu-l ştiu.

PARCUL

Aici se 'nchide cercul unei vraje:
L-ai început de mic copil, — sunt ani!
Mi te-ai oprit târziu pe verdea plajă
De ulmi bătrâni, de nuci și de tufani.

Şi 'n parcul adumbrit pe înserate,
Când rătăcind în el, te regăseşti —
Iţi culci pe trunchiuri un obraz de frate,
Imbrăţişat de ramuri omeneşti.

COPACII DIN SAT

De ce-ai sădit în satul nostru case
Şi garduri vii, căruţe şi plugari,
Când singuri stăm — răzeşi cu crengi pletoase —
Şi-l străjuim de vânturile tari?

Şi omului de ce i-ai dat fiinţă?
Azi e aici şi mâine în vecini,
Când noi suntem un loc şi o credinţă,
Ai satului — din frunză 'n rădăcini.

BISERICA

M'am înălţat în turn — cum se ridică
In bâtă un cioban, culcat la oi,
Să-şi numere cu ochii turma mică —
Şi-acolo m'am trezit rămas cu voi.

La Sân-Mării, când clopotele sună,
M'apucă dor de stână şi dulăi,
Dar anul trece, lună după lună,
Şi-mi tot pasc satul pe aceleaşi văi.

CLOPOTUL

Cu-acelaş glas de e botez, de-i moarte,
In dangăt lung şi larg, când plin, când frânt,
De peste zări, din cer, de mai departe,
Eu vă aduc tot satul pe pământ.

Voi, drept răsplată, m'aţi legat de turlă
Strâns, ca nebunul ce-şi ia lumea 'n cap.
Dar limba-mi geme, blestemă şi urlă,
Când de frânghie trageţi să nu scap.

CIMITIRUL

Sunt satul cel adevărat, cel unde
N'au casele nici poartă, nici fereşti.
Mă calci — şi pasu-ţi dă să se cufunde,
Şi timpul sună-a gol, când mă găseşti.

Salcâmii mei îi văd prin rădăcine —
Nu-i mai cunoşti de cer şi vânturi goi?
Nici fraţii tăi n'o să-i cunoşti în mine
Când trupul ca o haină îl despoi.

CRÂŞMA

Am streaşina 'ntr'o parte, cum se cade
Să-ţi porţi căciula când de ani tot bei.
Holerca-i rea şi naşte 'n oameni sfade —
Mi-e sufletul vândut unui ovrei.

Dar tot păstrez ca lacrima sub geană
In pivniţa boltită — ca un dar
Din timpul vechi când nu eram dugheană,
Un poloboc pecetluit dela Cotnar.

HORA

Mă nasc la han odată 'n săptămână,
Mi-e pântec cobza, fluerul mi-e os.
Nu pot trăi de nu mă țin de mână
Flăcăii dârz sau fetele sfios.

Ce chiot dau când ies prin bătătură!
Tot calc și bat în tact ș'alerg pe loc...
Spre seară amețesc de băutură,
Dar nu mă las — că mor de nu mai joc.

RATEŞUL VECHIU

Acolo unde-a fost popas şi cântec
De lăutari şi sfat de cărăuşi,
Tăcut pătrunde-al lunii lung descântec
In hanul fără geam şi fără uşi.

Şi-acolo unde ţi-aducea odată
Hangiţa vinul roş în cofăel,
Lung ţipătul buhaiului de baltă
Mai chiamă 'n noapte moartea după el.

IAZUL

Mă uit la cer prin gene lungi de stuf;
Ridic, în zori, un dâmb ca o sprinceană:
Sunt ochiul mort în ziua cu zăduf
Şi ochiul viu în seara pământeană.

Când raţele sălbatice cad stol
Şi fâşâind prin trestii se strecoară,
Se-aprinde dorul lunii pe-al meu gol
Şi plopii se sărută lângă moară.

MORILE DE VÂNT

Cu penele de şiţă, o aripă
Fantastică se 'nalţă din coceni —
Din braţe dăm să te opreşti o clipă
La morile de vânt din Crăiniceni.

Surorile de apă plâng cu Prutul,
Surorile cu abur suflă greu.
Noi ne iubim, în cer, cu nevăzutul
Şi vântul ne ia 'n braţe ca un zmeu.

PĂDUREA DELA STÂNCA

De ce-ai tăiat copacii dela Stânca?
Ca să mi-i vinzi cu carul, ce-am făcut?
N'aveam izvorul clar ce-l naşte stânca,
Şi umbra mea în tremur peste Prut?

Toporul, ce mi-a despoiat mărirea,
Nu 'n trunchiuri ci 'n trecutul tău, lovi.
Azi umbră nu-ţi mai dă nici amintirea
De când îmi smulse ramurile vii...

PRUTUL

De ce nu vii cu mine la Galaţi,
Biet sat olog, împotmolit pe maluri?
Şi voi, căsuţe proaste, de ce staţi
Tot în cămeşi — sau teamă vi-i de valuri?

Eu merg mereu, voi staţi mereu pe loc,
Şi totuşi ne 'ntâlnim tot faţă 'n faţă.
Ce vrajă-o fi, că nu pricep de loc?...
Dacă-aşi porni mai disdedimineaţă!

PÂRÂUL

Sunt râsul clar al satului — într'una
Mi-arăt la soare dinţii albi de prund.
Când vine noaptea, lacrimi îmi dă luna,
Când creşte norul, plânsete ascund.

Dau oamenilor jimbla aurită,
Dar morile cu roata lor mă bat...
Ştrengarii svârlă 'n mine, ca într'o vită,
Cu bolovani — când faţa le-am spălat.

STÂLPII DE TELEGRAF

Am pironit în cuie nalte drumul
Să n'o pornească razna 'n porumbişti —
Catarge ancorate cu duiumul,
Ce toate fug când numai tu te mişti.

Intindem rămurişuri de reţele
Şi în amurg rodim cu soare-aprins...
In toamnă înfrunzim cu rândunele:
Un fel de frunze negre cu piept nins.

OILE

Pe câmpul neted, ca pe-o masă verde,
Un joc de domino s'a resfirat
Pân' ce amurgul —jucător ce pierde —
Il strânge grabnic şi-l aruncă 'n sat.

Pe miriştí stă o strachină cu lapte,
Şi laptele tot picură din ea...
Sub luna plină va dormi la noapte
Un ţinţirim turcesc pe o vălcea.

RÂNDUNELELE

Pe pagina de cer senin, de-o oră
Un Dumnezeu — pe semne caligraf —
Ne 'ncurcă 'n scriitura lui sonoră
Şi taie zarea 'n dungi de telegraf;

Apoi ne prinde 'n ele câte una
Ca buchiile dintr'un alfabet,
Şi 'n cerul vânăt de amurg ca pruna,
Când le citeşti — te pomeneşti poet.

STUPUL

Port o căciulă, galbenă, de paie —
Din gură-mi ies cuvinte cu aripi,
Şi-mi zumzăie pe buze o văpaie
De miere, din belşug să te 'nfiripi.

Eu sunt poetul satului acesta
Nu e, cum crede el: Ion Pillat,
Nu cat înţelepciunea 'n Zend-Avesta
Şi-o sug din sucul florilor din strat.

GÂŞTELE

S'au dat în vânt şi prin văzduh albiră
Prostirile întinse pe zaplaz?
Ce petice de-omăt ciudat se 'nşiră
Sub soarele de vară, pe islaz?

Şi ce pietroaie albe 'ncep să mişte
Pe albia secată de pârâu?
— Nu, drumu-i plin de-un cârd răzleţ de gâşte
Ce umblă după boabele de grâu.

BROTACUL

O frunză verde a sărit din iarbă
In apă — sperie stelele din lac
Ce tot clipesc din ochi şi se întreabă
De dă iar toamna 'n foi... E un brotac.

Un brotăcel cam beat de-atâta vară,
De-atât parfum de flori cam uluit,
Ce se tot saltă pe a lunii scară
Şi vrea s'ajungă 'n ceruri negreşit.

IEPURELE

Pe câmpul alb ca foaia de hârtie,
S'a zugrăvit ca 'ntr'un abecedar
Un iepure dând razna pe moşie
Şi, fugărindu-i urma, un ogar...

Şi-un vânător de lemn cu şapca verde
Ca 'ntr'un album ochieşte fără ură —
Şi puşca scoate foc, fum alb se pierde,
Mânjind cu sânge negru o pictură.

VÂNĂTORUL

Pierduşi o zi ca să împuşti o raţă
Din sbor pieziş pe ceruri şi pe iaz?
— Nu, iată-mi-le încă vii în braţă
Priveliştele dragi ca un obraz.

Ţi-aduc amurg şi apă laolaltă,
La hanul vechi, cu cuşma pusă strâmb...
Ia-mi asfinţitul galben de pe baltă
Şi cerul clar şi verde de pe dâmb.

AMURGUL

Oprit pe muchia dealului din zare,
Ard focuri printre clăi în umbre mari,
Podesc cu aur drumul strâmt de care
Şi scot lumini din sat ca din amnar.

Pe cositorul apelor coclite
Intind subţiri şi lucii foi de-argint,
Şi-acum în umbra nopţii desvelite
Doar ochii verzi ai mâţelor i-aprind.

UMBRA

Când soarele e sus, m'ascund în sânul
Tufanilor cei mari de lângă Prut,
Dar când porneşte peste clăi, hapsânul,
Târâş ies tainic şi sporesc tăcut.

Poporul meu îl leg de-orice făptură...
E străveziu şi-albastru ca un fum.
Cu pasul tău păşeşte pe-arătură,
Şi chipul lui eşti *tu* culcat pe drum.

TĂCEREA

Cobor pe câmp odată cu 'nnoptarea,
Sunt pretutindeni şi nu-s nicăeri,
Mă prinde pitulată nemişcarea;
Dar pier, cu glasul tare de mă ceri.

Mă sfâşie cucoşii, câini mă latră,
La iaz mă joc cu luna plină 'n stuf,
In jurul lămpii aţipesc pe vatră,
Şi satul doarme 'n mine ca 'ntr'un puf.

LUNA

Pe câmpul asfinţitului răsar
— Potir de crin pe-un luger nevăzut —
Şi-o stea de aur viu, ca un bondar
Din alba mea petală a căzut.

Şi-acum, spre zori, cum tainică pălesc
In chipul unei flori de păpădie,
De-mi suflă vântul fulgul meu ceresc,
Pe iaz — priveşte-l însorit învie.

NOAPTEA

Am mers călare pe planeţi zi lungă
De vară, cale lungă până 'n seară,
Ca pe pridvor albastră să te-ajungă
Din zări iubirea mea crespusculară.

Desfă-mi uşure vălul prea subţire
De nori, sărută ochii mari de stele
Şi 'n poala mea îţi lasă în neştire,
Iţi lasă fruntea grea de gânduri grele.

STELELE

Pe-un drum de oi, ce 'n mirişte colindă,
Tăcerea nopţii a pornit spre sat,
Şi nori uşori în slavă stau să 'ntindă
Marama lor de borangic curat.

Dar le străpung penumbra mii de ace
Sclipind lumini ca piatra de olmaz,
Şi vălul tainic cerul şi-l desface
Şi satul îl priveşte în obraz.

PRIMĂVARA

Un cuc glumeţ mi s'a pitit sub frunză;
Imi strigă: *cu-cu*, să-l găsesc în crâng —
Şi iarba nu mai vrea să se ascunză
In inima pământului nătâng.

Şi cum nori albi clădesc pe ceruri schele
Şi ape vii îmi cântă pe la mori,
Am săgetat în sat cu rândunele
Şi 'ncondeiez poienele cu flori.

NORI DE VARĂ

Suflaţi în aur ruginiu de soare,
Inchipuim pe ceru 'n asfinţit
Icoanele împărăteşti pe care
Nu le mai vezi lucind în nici un schit.

Şi noaptea cuvioasă ce coboară
Pe inimi şi pe holde şi pe sat,
In pomenirea zilelor de vară,
Cu-argint de lună plină ne-a 'mbrăcat.

TOAMNA

M'au presimţit în zare plopii — iată
Ca morţii galbeni au rămas şi goi...
Şi apa cerului e mai curată
In tremur lung sub bărcile de foi.

Iar tu, păşind pe frunzele uscate,
Simţind că vin hoţeşte peste tot,
Te-opreşti şi scapi din mâini înfrigurate
O inimă de aur, ca un rod.

IARNĂ

Ţi-aduc omătul liniştit ce-apasă,
Cu fulg uşure, ca o piatră grea
Pe ţarină, pe suflet şi pe casă —
Ţi-l las pe geamuri preschimbat în stea.

De-acum câmpia va fi foaia nouă
Pe care sănii 'nseamnă stranii dungi,
Şi 'n tine, călătorule,-o să plouă
Cu zurgălăi, cu amintiri, cu doruri lungi...

POETUL

Nu sunt al lui, dar satul e în mine;
Trăieşte 'n sufletu-mi cu toţi ai săi.
Simt cum mustesc în sângele din vine:
Copaci şi case, oameni buni şi răi.

Amestec fără seamăn: cer şi glie,
Iubiri, dureri şi chiot şi blestem —
Tot universul strâns într'o moşie...
O, Doamne, fă să-l deapăn ca pe-un ghem!

DARUL

In pumni, un pumn de-alune ţi-am cules
Prin crâng, din zori şi până 'n seara sură —
Din miezul lor nimic n'ai înţeles,
Dé nu le-ai spart cu dinţii 'ntâi în gură.

Un coş de mere aurii ţi-am dat —
Pripitul, lacom l-a golit îndată.
Dar gospodarul bun şi l-a păstrat
Să-l aibă pentru masă iarna toată.

BISERICĂ DE ALTĂDATĂ
1923—1926

BISERICĂ VECHE

Biserică, în noaptea albă cu zarzării 'mprejur în
[floare
Şi cu poleiul lunii pline pe aripe de heruvim,
Uitată 'n fundul mahalălii — în liniştea-ţi mân-
[tuitoare
Primeşte, din grădini de vară şi patimi, singur
[să revin.

Pe turla ta luceşte luna cu bruma ei ca o beteală...
Copil sfios mă lasă, lainic, să-ţi calc pe prag ca
[pe-un hotar.
Să piară dorul de femeie, viclean, sub sfânta
[zugrăveală
Şi inima mi-o fă să fie pe-altare limpede pahar.

Dar dacă sufletul din mine, bolnavul suflet, n'o
[să prindă
Ca tencuiala ta curată un rai de proaspete văpseli —
Cu barba ninsă, bunul preot se roagă pentru el
[în tindă
Şi vede îngerii în preajma-i cu pene lungi de
[rândunel.

Şi dacă birji îmi duc prin noapte, ca 'n negre
[bărci de voluptate.
Iubirea trecătoare 'n care mi-am otrăvit vecia mea —
Tuşind, mai stă paraclisierul bătrân, cu mâini
[cutremurate,
S'aprindă la icoane cerul: sfânt lângă sfânt, stea
[lângă stea.

DRUMUL MAGILOR

Poiana din pădure strânsă 'n clăi
Ne-aţine drumul cu miros de fân.
Culegem banii soarelui pe căi...
E vântu 'n foi sau curg pe sus fântâni?

Amurgu-şi scoate stelele din sân
Şi boabe de sclipiri s'au risipit.
Luceafărul a pogorît pe stâni —
Zărim păstor şi staul, desluşit.

Poiana aburită de 'noptări
Primeşte îngeri albi în loc de miei.
Pe cai de munte împietrim, călări,
Urmând uimiţi luceafărul tustrei.

De păcură se lasă noapte grea...
Nechiază 'n ceruri caii speriaţi.
La focul stânii am atins o stea
Şi 'n para flacărilor, îmbrăcaţi

In aur şi 'n argint scânteetor,
Au cine suntem cerem în zadar,
Şi 'naintăm cu-alaiul Magilor
Purtând în palmă raza ca un dar.

Iar gângul schitului, la cruci oprit,
Vesteşte împlinirea sêmnelor,
Căci baciul dacă 'n târlă ne-a poftit,
Maria lui născuse un fecior.

SPRE SCHIT

Mesteacănii, în vânt, pe dealuri bat mătănii
La tròiţa cu nori de aur învechit —
Poteca i-a lăsat pe marginea poenii
Şi împletind lumini dă fuga pân' la schit.

Egumenul bătrân de pe pridvor priveşte
La apele din stânci scăpând argintul viu,
La turma, sus pe plai, ce iarba 'n flacări paşte,
La omul, în amurg, pornit la drum târziu.

Clopotniţa de lemn pândeşte peste curpeni
Şi clopotele vechi înalţă glasuri mari
Să chieme prin păduri, cu sufletul în cumpeni,
Pe călătorul stând la crucea din hotar...

Dar drumul povârnit, la vale duce umbră
Când, pâlcuri, mieii albi pe culmi mai duc zăpezi —
De-acum e foşnet lung ce-a fost sclipiri de undă,
De-acum tu simţi adânc ce nu mai poţi să vezi.

MÂNĂSTIRE

Pe zări străvechi ca scoarțe oltenești,
Țesute 'n flori și pasări de-amurgire,
Pe culmi te înălțai, să împlinești
Logodna cerului cu țara — mânăstire...

Și valea ca o carte s'a deschis
Și 'ntâia stea citi în ea prea bine,
Și ce-a fost trup de om s'a făcut vis
Și ce-a fost dor s'a împăcat cu sine.

Și 'n mine și 'n poiană și pe drum
Deodată s'a întins atâta pace
Că Dumnezeu plutea ca un parfum
De fân cosit, când claia se desface...

Și-aș fi crezut că totu-i zugrăvit
Și că privesc, copil, o stampă veche,
De nu-mi venea — când șters, când deslușit —
Un svon adânc de clopot la ureche.

ARHONDARICUL

Arhondaricul alb e un potir de nalbă,
In jurul meu deplin, de noapte, s'a închis —
Mi-e gândul un gândac în liniştea lui albă,
Gândac vrăjit de somn şi ameţit de vis.

Tăcerea, stea cu stea, pe mânăstire pică.
Smerite umbre lung se 'nchină sub molizi.
Vezi, Sfântul Duh, porumb tăcut şi plin de frică,
Se lasă alb din sbor pe pacea din firizi.

Şi, miel prior, Isus, pe iarba moale, iată-l
Sugând nevinovat tot cerul din fântâni
Şi lângă el, oprit din mers, Dumnezeu Tatăl,
Monah bătrân ţinând o toacă mută 'n mâni...

Tăcere... Pentru veci călugării muriră
Şi clopotele 'n turn s'au spânzurat de grinzi.
Tăcere — nici un râu în noapte nu respiră,
Tăcere — nici un psalm în suflet n'o să prinzi...

Dar un ciocan bătu, argint sfios, în toacă
Şi sunetele vii — lungi păsări — au sburat
Prin clarul lunii nins pe pomi de promoroacă,
Rotind la nesfârşit pe-un cer nemăsurat.

Şi au căzut, legând o minunată salbă,
Intr'un arhondaric din schituri de poveşti,
Să poarte până 'n zori, în hora lor cea albă,
Pe omul adăstat sub streşine cereşti.

TOACA

Pe curtea mânăstirii îmi deschid,
Ca peste visul sufletului, geamul.
Tăcerea e de piatră: un molid
Şi-a 'ncremenit în luna plină ramul.

Biserica de bârne s'a 'nchinat
La steaua cea dintâi, ca la icoană.
Un înger ca un nor îndepărtat,
Proptit de munţi, se roagă alb în strană.

Ce-i om s'a stins — ce-i sunet a murit...
Trăeşte numai schitul şi copacul.
Tăcerea cerului a ţintuit
Cu stele grele de oţel capacul...

Dar clar o picătură a căzut,
Spărgând oglinda timpului în două —
Şi-ascult în piept şi-aud în schitul mut
Mărgăritarele cum plouă.

E toaca Ta! A început să bată
Sub cer, prelung, cu inima deodată.

GÂNGUL

Clopotniţa din deal aruncă pietre 'n zare:
Vezi, porumbieii albi prin seri albastre cad.
Amurgu-şi dă pe-o stea zăvoiul de vânzare,
Pe-o stea de-argint curat ce-a licărit în vad.

Guşatul la izvor a regăsit-o 'n apă,
Talant stelar lăsat în dar de Dumnezeu.
L-au râs ţăranii răi, încovoiaţi sub sapă,
Dar plopii îngeri stau păzind la heleşteu.

Le-au tremurat în vânt, lung, aripe uşoare,
In graiul lor foşnit pe nume l-au chiemat
Şi, buni, îl ocrotesc de moară: vrăjitoare
Ce 'ncalecă pe râu, bătându-l înspumat.

O salcie din drum — haiduc cu barbă sură —
Cu ramul — un pistol — dă foc de licurici.
In umbră stă cruciş cu luna 'n vârf de şură,
Un huhurez scâncind ca şi copiii mici.

Clopotniţa de-acum asvârle greu, ca 'n groapă,
In noapte bulgări mari de sunet şi tăceri —
Dar gângul duce 'n pumni pe-o minunată apă,
In mărţişor, un strop strălucitor de cer.

COZIA

Foşneşte Oltul — pluta a trecut,
Dar cerul spart în cioburi vine iar
Să chieme peste ape, din trecut,
O mânăstire toată de cleştar.

Cu murmure şi val şi veac se scurg...
De ce şi astăzi Cozia a rămas?
Trecutul stă pe unde, în amurg.
Cu umbra lui ca limba unui ceas.

Foşneşte Oltul... Stele au sclipit —
Cu mâna şi cu mintea nu le-ajung.
Prin ce deşis de codru încâlcit
Se 'ncearcă aripi şi se sbat prelung?

Un dangăt de aramă a sburat...
Se duce peste văi şi peste munţi.
Aproape vezi albastrul tremurat
Durând din sunet şi din suflet punţi.

Aproape simţi cu ochii mari deschişi
Cum unul câte unul s'au desprins
Din noaptea ce se prinde 'n rămuriş,
Hulubii Domnului pe cerul nins.

Cireşul de pe drum a înflorit —
E alb de lună multă ca de flori.
Ori poate peste pomul liniştit
Stă stolul alb al serafimilor.

MONAHUL LA CAPRE

A fluerat un tren departe 'n vale —
De-aci la el ce multe veacuri sunt!
Sub munte, unde schitul se prăvale,
O toacă sună şi-a tăcut în vânt.

Atâta tot — pe cerul nalt ereţii
Cunună torc din sborul nemişcat
Poienii ce atârnă pe pereţii
De stânci tăiate 'n piscul detunat.

Monahul roş la capre stă de pază,
Sălbăticit, slăbit de-aşa pustiu —
Singurătatea singură-l veghiază,
Dihăniile din codru de-l mai ştiu...

Şi-acum când umbre pe furiş, în taină,
Lungesc pe jos copac lângă copac,
Vin caprele, se freacă de-a lui haină
Ca de-un gorun cu coajă de şiac.

Prin sfeşnice domneşti de flori de nalbă
Zăreşte satul, casa cu livezi
Şi fata albă ca o iadă albă
Şi ochii-i verzi ca firul ierbii verzi...

Şi mâna aspră mângâe alene
Blăniţa iedei şi se pierde 'n ea —
Şi parcă muereşte ard sub gene
Priviri viclene ca ispita grea.

Dar ţapul negru şi bărbos, deoparte,
Chiorâş aprinde galben ochi de drac —
Pe când mesteacăni albi, ca într'o carte
De basme, din penumbră se desfac,

Răsar — arhangheli mari — prin amurgire
Cu aripă şi sabie de foc,
Pe când monahul cel ieşit din fire
Ca la icoană bâjbâe pe loc.

INGERUL

O sperietoare îşi ridică braţul,
Ingenunchiată 'n holdă pân' la brâu.
Din drum flăcăi, spre sat zorindu-şi pasul,
Ii svârle pietre care cad prin grâu.

Dar plopul nalt o binecuvintează —
Porneşte alb un stol de porumbiei
Şi licărind pe zarea de amiază
Domol se lasă peste lemnul ei.

Ce clar răsună clopotele toate
— Ca picături de soare pe un râu —
Când îngerul cu aripi înodate,
Inţelenit, se clatină prin grâu.

Abia târziu, când holda e albastră
Şi prinsă 'n seară ca în flori de in,
O fată, adormită la fereastră,
In vis îi vede sborul cristalin.

BISERICĂ DE ALTĂDATĂ

Biserică de altădată, ce ctitor mi te-a scos în cale
Cu zarzării din curtea veche şi năpădită de urzici,
Sub coperiş lăsat pe-o rână, la margine de mahalale,
Sub turnul mângâiat în aripi de raze şi de rândunici...

Cu chipul şters în zugrăveală: Matei şi Marcu, Ion
[şi Luca,
Evangheliştii de pe vremuri, tuspatru, predică 'n
[pustiu —
Amurgul doar şi toamna, singuri, dau să pătrundă
[prin uluca
Grădinii Domnului, pe care azi credincioşii n'o
[mai ştiu...

Biserică de altădată, din nou primeşte să-ţi calc
[pragul
Ca 'n noaptea primăverii mele cu zarzării 'nfloriţi
[pe cer.
In somnul veşnic bunu-ţi preot, de mult, şi-a
[lepădat toiagul
Şi întru Domnul odihneşte bătrânul său paracliser.

Stau singur în amurg de toamnă azi, singur eu
[cu patimi multe —
Şi nimeni nu mai toacă seara prin suflet şi prin
[mahala,
Nu-i nimeni să se roage 'n tindă, şi taina nimeni
[s'o asculte
Şi la icoane să aprindă sfânt lângă sfânt, stea
[lângă stea.

RUGĂ CA SĂ INCEP

Vreau, Maică Preacurată,
Povestea Ta să fie
In grai cinstit lucrată
Ca lâna dintr'o iie.

Şi ca să-Ţi ţes chilimul
Mă ţine Tu de mâni.
Mă 'nveţe Heruvimul
Colinda din bătrâni.

Fă-mi graiul bun ca oul
Incondeiat de Paşte,
Blagoslovit ca boul
Când Domnul meu se naşte.

Strălucitor cuvântul
Mi-l fă cum e la noi
Lumina pe pământul
Cu plopi şi dealuri moi.

Inalţă-mi vorba bine:
Troiţă la răscruce —
Drumeţul să se 'nchine
De vine ori se duce;

O limpezeşte 'n râul
Ce râde sub arini,
O 'ncinge strâns cu brâul
Durerii de creştin.

Dă-mi mie, păcătosul,
Un suflet de beteală,
Să-ţi dea şi el prinosul
Lui sfânt în zugrăveală —

Să fiu ca iconarul,
De nimeni cunoscut.
Nu-mi trebue slavă Harul
Ţi-l cer: — Am început.

NAŞTEREA

N'au fost măslini, nici dafini, nici smochini...
Pământul sfânt nu e al Galileii —
La noi e Nazaretul. Ioachim
De pe pridvor priveşte Râul Doamnei.

Stă moşul alb în portul dela ţară,
Dar sufletul, într'însul e catran,
Căci Domnul n'a voit copii să aibă
Şi oamenii cu râs l-au judecat.

Stă Ioachim şi 'n sufletu-i se roagă
Ca 'ntr'un pustiu de piatră şi nisip.
Inchină Domnului viaţă dreaptă,
Jertfeşte ce-a arat şi ce-a sădit.

* * *

Cu furca 'n brâu mergi, Ano, în livadă
Să-ţi pască pomişorii albi din mâni
Ca miei priori născuţi în primăvară,
Plângând că nu eşti mamă, să-i mângăi.

Sub un mălin în floare, te aşează —
Un cuib de granguri cântă pe un ram.
Te roagă, Ano, Domnului, căci iată
De-o floare pomu 'n rai s'a scuturat.

Prin nori de-argint petala se pogoară;
Cu umbra 'n cruce cade un lăstun —
Şi casa ta, Ioachime, e albă
De binecuvântarea unui prunc.

COPILĂRIA

Cine să ghicească taina? Cin' să creadă
Că 'n fetiţa cu opinci şi cu opreg,
Maica Domnului se va ivi odată...
Nici părinţii ei, privind-o, nu 'nţeleg.

Mieii Tatălui îi paşte pe toloacă,
Duhul Sfânt ca un porumb îi stă pe mâni
Şi pe când copiii satului se joacă,
Clopote îi sună seara în fântâni.

Ingerii o ţin cu basme lângă vatră,
Beau cu dânsa spuma laptelui din blid.
Aripi sboară de se mişcă 'n prag o piatră
Sau argaţii poarta mare de-o deschid.

Spun vecinii: — Ioachime, fii de pază
Că-ţi boleşte fata mică de-un deochi...
Dar un orb în faţa ei îngenuchiază
Şi se roagă şi pricepe fără ochi.

JURUIREA

Şi dacă-a fost Sântă Măria cea mică,
Să meargă la hram cu toţi se ridică.

Şi dacă-a fost ziua de toamnă senină
Când urcă Negoiul pe zări de lumină,

Pe drumul cu plopii foşnind frunza rară,
Părinţii Mariei porniră în ţară.

Fetiţa 'n căruţă şedea între ei —
Ca apa de şipot erau ochii ei.

Trecură o vale şi două şi şapte...
E noapte şi cerul e calea de lapte

Pe care se duce car mare şi-oier —
Ioachime, schitul nu e nicăieri.

Zadarnic ceri drumul pierdut, la o stână.
Fetiţa adoarme cu capul pe mână

Şi maică-sa ţolul îl trage pe ea —
Maria acolo sfânt vis că visa.

Şi iată prin frasini răsare lin luna...
Argintul din vis se lasă ca bruma.

Un schit se vesteşte, nou-nouţ, din pământ
Ca Sântă Măria să-i fie hram sfânt...

Şi cum calcă fata cu frică 'n altar,
În cer sună buciume peste hotar.

Şi cum se închină smerit la icoane,
Toţi îngerii Domnului cântă în strane.

BUNA-VESTIRE

Ţesea cuminte ca întotdeauna
Maria borangicul la război,
Şi cum prin seară cădeau umbre moi,
I s'a părut întâi că intră luna,

Atât de alb venea. Dar nici o rază
Nu calcă mai uşor pe tălpi de vis —
Şi s'a mirat ea: cine a deschis
Larg poarta? — Când s'a ridicat să vază,

I-a nălucit acum că porumbielul
Ei alb bătea din aripi lângă ea.
Şi cum, sfioasă, fata 'l mângâia,
Arhanghelul desvălindu-şi felul,

Nu s'a temut, nu s'a ferit de dânsul
— Cu îngerii se sfătuia de mult —
S'a bucurat spunându-i: Te ascult.
Arhanghelul tăcu, închis într'ânsul.

Atunci s'a speriat, căci nici un sunet
Nu-i pogora în suflet solul sfânt.
Dar a picat ca moartă la pământ
Când Ingerul cu trăsnet şi cu tunet

A fulgerat, neaşteptat, Buna Vestire...

IOSIF TESLARUL

Ea îl privea cum mânuia rindeaua
Pe blăni de brad. Cioplit şi el în lemn,
Nu bănuia teslarul că în greaua
Penumbră-a candelii cu untdelemn,

Maria sta păzind întruchiparea
Lui Dumnezeu în trupul ei curat.
Dar cum, mărită, flacăra în para
Luminii-i da obrazu-adevărat,

Iosif, ştergând năuc sudoarea frunţii,
A ridicat în blestem pumni semeţi —
Când iată, cu un pas ce mişcă munţii,
Lăsând icoana goală pe pereţi,

Un înger coborî: acelaş — din Vestire.
Maria însă nu-l mai cunoscu.
Văzându-l, omul îşi veni în fire
Şi se sfii şi parcă pricepu.

NAŞTEREA DOMNULUI

— După legenda poporană —

Jos sub poarta raiului,
Pe sub Piatra Craiului,
Unde 'ncep muscelele,
Apele şi stelele,
Vezi albind ca pe chilim
Târg pre nume Vifleim.
Târg străvechi în bogăţii,
Tot în minte să mi-l ţii.
Turle scăpărând argint
Cu brâu falnic îl încing
Şi-l îmbracă 'n poleială
De-aur, raza de beteală
Ce alunecă de sus
Peste casa lui Isus.
Dar pe drumul cel cu plopi,
Rău de pietre şi de gropi,
Cine-mi vine 'n car cu boi,
Nu plăvani ca pe la noi
Ci munciţi şi oropsiţi,
De trei zile nehrăniţi?
Cine-mi sunt drumarii doi
Nemâncaţi, bătuţi de ploi?
Cine-mi plânge, sub maramă,
De dureri că va fi mamă?
Cine-mi umblă lângă vite
Tot cu vorbe necăjite?

Maica Domnului plângea,
Iosif boii suduia,
Maica Domnului spunea:
— Omule, nu sudul.
Ce e scris s'o împlini.

In mijlocul drumului,
La tulpina plopului,
Stă Maria s'odihnească
Şi pre Fiul Sfânt să nască.
Dar, vezi, plopu-i copac rău,
Copac rău şi nătărău,
Işi dă frunza într'o dungă,
Să foşnească vreme lungă
Linişte să n'o ajungă.
Işi dă creanga într'o parte
Nici de umbră s'aibă parte.
Maica Sfântă a oftat,
A oftat, s'a supărat
Şi din gură-a blestemat:
— Plopule, lemn urgisit
Să te sbaţi neodihnit,
Nici în lin, nici în senin
Creanga ta să n'aibă stare,
N'aibă umbră nici răcoare.
Frunza 'n tine să nu stea
Nici ziua şi nici noaptea.
Şi cu vânt
Şi fără vânt
Să te clatini pe pământ!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-au urmat.
Şi au mers, măre, au mers
Urmele de li s'au şters,

Tot prin ţarini aurite,
De oameni nepomenite,
Tot prin stele argintate,
De oameni nesămănate...
Şi-au ajuns în drumul lor
La focul păstorilor.
Colo 'n stâna oilor
Stă Maria s'odihnească
Şi pre Fiul Sfânt să nască.
Şezu jos şi nu şezu,
S'odihnească nu putu
De sbieratul oilor,
De săritul mieilor.
Maica Sfântă a oftat,
A oftat, s'a supărat,
Oile le-a blestemat:
— Oi, de ori ce rău veţi da,
Voi să nu puteţi sbiera,
Pe voi lâna să nu stee,
In tot anul să v'o iee
Mielul de sub voi să piee!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-a urmat.
Şi au mers, măre, au mers
Urmele de li s'au şters
Şi prin cer şi prin poiene
Şi prin stele buruiene...
Şi-au ajuns în drumul lor
La ocolul cailor.
Şi Maria grajd aflând
Intră 'ntr'însul tot plângând.
Dureri mari o cuprindea,
Să mai meargă nu putea,
Stătu jos, se odihni.
Caii prind a tropăi.

Mânjii vesel a sburda,
Iepele a râncheza.
Maria îi dojenea:
— Staţi pe loc, nu tropăiţi,
Căci durerea mi-o măriţi...
Caii răi n'au încetat,
Maica Sfântă a oftat,
A oftat, s'a supărat
Şi din gură-a cuvântat:
— Fire-aţi, cai, voi, blestemaţi
Să goniţi fără răgaz,
Tot anul să n'aveţi saţ
Până 'n ziua de Ispas,
Dar şi-atuncia doar un ceas!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-au urmat.
Şi au mers, măre, au mers
Urmele de li s'au şters
Peste iarba plaiului,
Prin pometul raiului.
Tot mergând şi obosind
Şi cu Dumnezeu vorbind,
Floarea soarelui păli,
Floarea lunii veşteji,
Numai Steaua înflori...
Şi au dat în drumul lor
De ocolul boilor,
Boilor, blajinilor,
In cea iesle-a vitelor,
Vitelor, săracelor,
Maica Sfântă cum intra
Pe fân moale se culca.
Boii prind a rumega,
Maica Sfântă-a suspina
Şi din gură-a cuvânta:

— Staţi pe loc, nu rumegaţi,
Liniştea nu-mi turburaţi...
Boii blânzi o asculta,
Maica-i binecuvânta:
— Bouleni, fiţi alduiţi
Şi de mine fericiţi,
De mine, de Dumnezeu
Şi de sfânt fiuţul meu.
Voi, oricând să aveţi saţ,
Un ceas-două să lucraţi
Şi pe urmă să 'ncetaţi.
Un ceas-două să lucraţi
Şi unul să rumegaţi.
Bouleni, să fiţi sătui
Tot în brazda plugului!

Dureri mari o apuca,
Boii blânzi o aburea.
Şi când fu la miez de noapte,
Muncile-i trecură toate.
Pe fân verde şi uscat
A născut un împărat.
Şi cum Fiul s'a născut,
Ieslea 'n rai s'a prefăcut,
Şi să vezi
Şi să nu crezi:
Fânu 'n soare
Era floare,
Albăstrele
Erau stele
Şi 'n senin
Luna — un crin.
Maria se veselea,
Pruncu 'n braţe-l cuprindea
Şi pe frunte-l săruta,
Că el lumea va scăpa.

Astăzi s'a născut Christos
Să ne fie spre folos.

Suflă vântul lin şi lin,
Mi-l leagănă chitelin,
Legănuţ
De păltinuţ,
Ploae caldă
Tot îl scaldă!

STEAUA

Jneapăn verde cum trosneşte din răşină
Şi în foc se prăbuşeşte 'n vâlvătăi,
Vezi, în para-i, toţi ciobanii dela stână
Stând în bâtă sus pe golul dintre văi.

Spune baciul: — Măi fârtaţilor, să fie
Semn curat sau piază rea — nu le 'nţelegi.
Aşa stea n'am pomenit eu pe tărie,
Hăt! de când îmi paşte turma pe Bucegi...

Tac fârtaţii, tace baciul, latră cânii.
Steaua creşte aşa tare că e zi,
Ea coboară de-o poţi prinde 'n palma mânii...
Mă ciobane dela oi, nu te sfii,

Căci pe ieslea unde Maica Preacurată
A născut între un bou şi un asin,
Steaua albă se opreşte tremurată,
Călăuză pentru Craii care vin.

INCHINAREA MAGILOR

Fâlfâe steaua sus aripi de foc,
Stă peste ieslea cu sfântul noroc,

Intră în iesle Craii grămadă,
Robii lor poartă pe braţe o ladă.

Cum Craii 'n aur erau îmbrăcaţi,
Boul şi-asinul se uită miraţi.

Şi Maicii Domnului, vezi, îi fu frică:
Feţe-aşa mari ea de când era mică

Nu mai văzuse şi s'a ruşinat.
Isus cămilei cu gât legănat

Cald i-a zâmbit. Trei Crai lui Isus
Smirnă, tămâe şi mirt i-au adus.

Alb era unul; ca o momâe
Altul, sfrijit, cu obraz de-alămâe;

Cel de pe urmă, buzat şi arap,
Behăia când vorbea, dând din cap ca un ţap.

Micul Isus tot râdea făcând haz —
Iute îi trase Maria marama pe-obraz,

Pruncul să nu i-l deoache cel Crai Baltazar,
Pe când cu ochi lacomi Iosif cântărea orice dar.

MAICA ŞI PRUNCUL

In odaea scundă moare focu 'n vatră,
Còlo pe firidă pâlpâe opaiţ.
Pe un drum de ţară, câini zadarnic latră...
Nici un sfânt la noapte n'o să stea pe laviţi.

Singură cu Pruncul, singură cu focul
Ce-şi desface 'n umbră coada de păun,
Maica se gândeşte, cumpănind norocul
Pruncului ce 'ntinde mâna la ceaun.

Ochii Lui albaştri cum e inu 'n floare,
Maica îi sărută, mângâe bălai,
Părul ca mătasea de porumb, şi-o doare
Sufletul deodată năpădit de scai...

Lacrimi şterg în gene braţele cămeşii:
A venit ţiganca de i-a dat cu ghiocu —
Şi pe drum de munte au plecat lăeşii...
Dar Isus zâmbeşte blând, urmându-şi jocul.

BEJENIA

N'auzi pe vale scârţâit de cară?
Nu vezi în zare peste sate fumul?
Intrară, bade, Turcii iar în ţară,
La munte fug rumânii cu duiumul.

Pârjol şi foc aduc cu ei păgânii,
Omoară mamele şi tae pruncii...
Dar la răscruci, de laşi poteca luncii
Şi-o iei pieptiş drept la poiana stânii,

Sub norul care piere ca o plută,
Prin fagii ce-şi opresc aci hotarul,
La şipotul cu apă ne 'nceputâ
Au poposit. — Despriponit, măgarul,

Blegind urechea blândă, se apleacă
Spre Maica alăptându-şi Pruncul Sfânt —
Dar, necăjit, cu gândul la pământ,
Iosif întinde mămăliga seacă.

Ce greu, ce lung e drumul de bejenie!
Vrea Domnul să le mântue aleanul:
Le-a hotărît ca o blagoslovenie
Nu ţara din Eghipet ci Ardealul.

DESPĂRŢIREA

Luase de pe masă şi oalele şi blidul,
Maria 'ngrijorată că nu mânca Isus,
Şi la lumina serii se zugrăvea pe zidul
Cel alb, în negru, crucea ferestrei din apus.

Incununat sta Fiul de cea din urmă rază
A soarelui şi fruntea îi sângera ca 'n spini.
Tăcea... tăcea şi maica Lui, care nu cutează
— Ţărancă — să-l întrebe şi-i varsă numai vin.

Vin rubiniu cu sânge curat umplu paharul...
Şi pită aurită îi scoate din cuptor —
Dar Fiul, trist zâmbindu-i, ştiindu-le amarul,
Cu mâna le dă 'n lături şi spune: — Mâine 'n zori,

Măicuţă, să ceri popii asina cea mai slabă —
La Tatăl meu din ceruri mă duc, tu să mă' laşi.
Şi maica — o ţărancă — oftând din greu, se
['ntreabă
De ce şi-a dat copilul cu Domnii la oraş.

RUSALII

Târg de munte risipit printre livezi,
Cu cerdacuri văruite de-unde vezi
Piatra Craiului albastră de departe:
Iată tot Ierusalimul tău din carte...

Şi călare pe-o asină cu mers lin,
Isus vine şi Apostolii Lui vin
Pe drumeagul care duce spre muşcele
Pe sub bolta unui schit cu rândunele.

Ţărani albi, sosiţi de ziuă pentru hram,
Rup din sălcii înverzite câte-un ram,
Domnul nostru să-l sfinţească. — Pe asină,
Pe când El blagosloveşte în lumină,

Şi stă 'n umbră un egumen rău la gând —
O ţărancă îi aşterne la pământ,
Cu smerenie, marama 'nzăpezită,
Sufletul să-i calce Fiul, sub copită.

JALEA

Stă pe prispă Maica Sfântă,
Singură la casa ei,
Singură cu grija ei...
Gânduri sure o 'nvestmântă.
Trece 'n sbor o rândunică,
Cruce neagră pe sub tei.

— Rândunică, soră mică,
Rătăcită prin grădină,
Unde-i Fiul meu iubit?
— Maică, neagră se ridică,
Subţirică 'n luna plină,
Cruce grea de lemn cioplit

Şi pe cruce, prins în cuie,
Fără grai, fără suflare,
Stă Isus cu doi tâlhari...
Maicii Sfinte bine nu-i e,
Se 'mpietreşte chinul mare
Pe obrazul ei de var.

— Rândunică, stai o clipă,
Lasă norii, sus, ca neaua,
Fruntea mea şi fruntea Lui,
Mângâe-le din aripă...
Dar se duce rândunеaua
In adâncul cerului.

Maica stă cu jalea 'n casă.
Bate biata la mătănii
Sfinţilor şi mari şi mici,
Când o frunză i se lasă,
Vie, peste floarea mânii,
Dintr'o tufă de aglici.

— Soră mică, broască verde,
Ce-avui drag, azi mi se pierde.
Lasă-mă necazului,
Du-te iar în iarba verde,
Du-te, soră, de îţi vede
De brotacii iazului.

— Biată Maică 'ndurerată,
Tot cu lacrime pe gene,
Fiul tău nu-l mai jeli.
Nouă fii avui odată,
Huzureau toţi prin poene,
Roată mare când veni.

Roată grea, hodorogită,
Ferecată, forfecată,
Rupse trupul lor pe drum.
Şi din nouă, numai unul
Mi-l lăsă — şchiopându-l — drumul,
Unul îmi trăeşte-acum.

Vino, Tomo, Tominoace,
Vin' la mama, să te 'nfaşe,
Vin', frumosul meu, încoace...
Şi din ierbi, din busuioace,
Iese un broscoi urît —
Dar zărindu-i felul hâd,

Ochilor holbaţi de broască,
Maica le zâmbi, şi iacă
A 'nflorit în râs o cracă
De măr alb cu promoroacă —
Doar la umbra spinului
Plânge floarea inului.

BOCETUL

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Haide, maică, să vorbim
La poartă de ţintirim,
Căci de-acum nu mai vorbim.
Tu eşti ori e vântu 'n spini?
Bate vânt de miază-noapte,
Dragul mamei, zii-mi în şoapte.
Bate vânt de miază-zi,
Zii, măicuţă, pân'e zi.
Zii ca 'n vremuri, zii mereu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Ce drum negru ţi-ai ales,
Nici pe deal şi nici pe şes,
Căci vezi, maică, te-au trimis,
Fără şea şi fără cal,
Pe sub şes şi pe sub deal.
Pe şuerul vântului,
In fundul pământului,
Şi sub paza Sfântului —
Somnul greu să-l dormi mereu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Moartea, moartea rea mai este,
Vine hoaţa iepureşte,

Pune mâna jos pe masă
Şi ne face larg prin casă,
Pune mâna sus pe grindă
Şi ne face larg prin tindă,
Pune mâna şi pe scară
Şi ne face larg pe-afară —
Goale sunt poenele,
Impânzite genele,
Sub pământ e somnul greu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Nici o moarte nu-i amară
Ca moartea de primăvară,
Pe 'nfrunzitul codrului,
Pe cântatul cucului,
Pe ieşitul plugului
Când vin berze albe 'n ţară
Cu senin de primăvară
Şi când rândunele sboară...
Scoală-te din somnul greu,
Fiul meu, copilul meu!

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Roagă-te la săpători,
Groapa să ţi-o facă 'n flori,
Uşa groapei de mătasă,
Ca să vii şi pe acasă,
Căci te duci pe altă lume
Unde-i satul fără nume,
Unde nu cunoşti pe nime.
Dragul mamei să vezi bine
Căci ţi-e drumul lung şi greu,
Ca şi somnul tău de greu,
Fiul meu, copilul meu.

ADORMIREA

Cum cădea în sat amurgul peste-ogrăzi şi peste
[şure,
A ieşit cu luna plină Heruvimul din pădure.

S'au speriat copii cu vite şi-au ţipat de spaima lui...
Liniştit o luă pe coastă, pe sub plopii drumului.

Au foşnit ca de furtună, fără vânt în frunză, plopii.
Luna tremură devale roate mari în iazul popii.

S'a oprit la casa veche unde drumu 'şi face cruce,
Creştineşte la răspântie şi 'ntârzie pân' se duce.

A bătut în lemnul porţii de stejar, de două ori:
Singură se trase poarta şi primi pe călător.

Câinele urlă odată lung, apoi doar mârâi —
Heruvimul pentru-atâta însă pasul nu-şi grăbi.

Maica Domnului, ca 'n vremuri, sta cu lucrul la
[fereastră.
O trezi în raza lunii, lin, aripa lui albastră.

Strânse iia începută, toate grijile le strânse,
Strânse zilele trăite, cu şirag de lacrimi plânse.

La icoane ea aprinse cuvios o lumânare.
Până 'n temelii de suflet o cuprinse pace mare.

Se 'nchină lui Sân Nicoară, lui Sân Ion, ei cel
[mai drag,
Se gândi la Fiu 'n ceruri şi la câinele din prag,

Işi udă ca totdeauna toate glastrele de nalbă,
Se găti ca pentru noapte cu cămasa cea mai albă,

Netezi cearceaful bine, să nu facă nici o cută
Pânza inului curată ca şi viaţa ei trecută,

Se culcă sfioasă 'n patu-i strâmt, ca pe o năsălie,
Şi-adormi rugând pe Domnul, lângă Fiul ei să fie.

INĂLŢAREA

Pe mirişti, cer de toamnă a năvălit în vară.
Lumina lasă aur pe coarnele de plug,
Pe boii suri ca praful, pe fierul de pe jug,
Pe brazdele de umbră din care, albă, sboară

O barză plutitoare, purtând amurg în cioc
Cătunelor pitite sub dealuri de sineală...
Plugarul stă cu talpa înfiptă 'n îndoială:
Comoară e? căci vede o limbă ca de foc

Sporindu-şi jărăgaiul pe ţarini, şi albastră
Suind precum se suie din hornuri, iarna, fum.
Cădelniţară crinii căţuie de parfum
Şi s'a deschis în ceruri, prin nori de-argint, [fereastră,

Şi zugrăviţi ca 'n lemnul din vechi troiţe, iată
Pe Duhul Sfânt, pe Tatăl, pe Fiul — câte trei,
Şi iată pe Maria urcându-se la Ei,
Pe scara unei raze ca dânsa de curată.

Ţăranu 'şi face cruce cu dreapta şi se 'nchină
Smerit cum se cuvine icoanelor. Apoi
Porneşte brazdă dreaptă cu 'n plug cu patru boi,
Pe când uşor se pierde Maria în lumină.

MREAJA

Vezi, raiul e o casă din Muşcel,
Tot prin livezi de stele sui la el.

O casă albă cu ferestre mici,
In care îngerii sunt rândunici

Şi sufletele stau în cuibul lor
Ca pui golaşi sub straşină de nor.

Din când în când o rândunică-i ia
Să 'nveţe sborul cerului cu ea,

Şi Maica Domnului stă în pridvor,
Se bucură de cel mai simplu sbor.

Stă în pridvor, lucrează un năvod
Cu care o să mântue norod,

Iar Dumnezeu şi Duhul Sfânt şi Fiul ei,
In casă, stau la masă câte trei.

Vorbesc de muncile de pe pământ,
Ca gospodari chivernisiţi ce sunt.

Vorbesc de rodul viei, de-anul bun
De prin podgorii cu livezi de prun.

Pe Maica Domnului o doare inima,
Căci mreaja mântuirii se gătea.

Se-apropie înfricoşat judeţ:
Acolo doar pe suflet să pui preţ.

Lung trâmbiţa din urmă a sunat
Pe ceruri ca un tunet depărtat.

Şi drepţii vin acuma câte doi,
In straie albe ca în sat la noi

Când merg flăcăii 'n târg să tragă sorţi.
Moş Pătru strajă stă la patru porţi —

Cu sgomot surd se 'nchide poarta grea,
Afară gloata răilor gemea.

La Scaraoschi arde în cuptor
Foc blestemat, pârjol dogorîtor.

Le face Necuratul doar un semn,
Ca pâini îi ia lopata lui de lemn.

Cu furca dracii mai mărunţi împung —
Iar vaetele lor la rai ajung.

Aude Maica plânsul tuturor;
Se-apleacă blând prin stâlpii din pridvor,

Desfăşură năvodul şi îl lasă
Să cadă printre stele ca o plasă.

Alunecă pe Calea Robilor,
De zodii s'a ferit tremurător.

Mătasa lui e-argint curat la lună,
E aur când dă soarele s'apună.

Şi ca scobari şi mrene de pe Olt,
A pescuit în mreajă iadul tot.

Cine-a rămas în plasă, e scăpat —
Cine-a scăpat din ea, e blestemat...

Mario, care scapi păgâni şi hoţi,
Asvârle iar năvodul dacă poţi!

Mario, mreaja ţi-o aştept de ani,
Eu, robul Tău Ion dela Miorcani.

CHIPURI PENTRU O EVANGHELIE

NĂVODUL

Pescarul îşi aruncă năvodul — Ziua 'n baltă
Cu aurul luminii se lasă peste stuh.
In seara dobrogeană e pace-atât de 'naltă
Că simte lipovanul bărbos că Sfântul Duh

Alăturea de dânsul făcând să-aplece lotca,
Cu mâna lui l-ajută să tragă de năvod —
Pe când un sbor de berze, vâslind spre Jurilofca,
Şi-a rânduit în cruce, deodată, cârdul tot.

Se simte — de greu ce e — că pescueşte Domnul:
Năvodul îşi revarsă comoara pe podea:
Scrumbia şi şalăul şi mreana, cega, somnul,
Cu solzi de-argint şi de-aur curg mană peste ea.

In asfinţit, acuma lopata bate ghiolul —
Pescaru 'mpinge luntrea cu greu până la mal.
Şi-acum pe când tot cerul se oglindeşte 'n golul
Cu stele în lumina brumată peste val,

Pescaru 'şi face cruce şi-alege cu dreptate
In coşuri împletite doar peştii cei mai buni,
Plevuşca o asvârle — Şi mă gândesc că 'n Carte
Stă scris că va alege Isus şi pre cei Buni.

SMOCHINUL NERODITOR

Din viea în terasă vezi marea şi Balcicul,
Oraşul alb şi apa albastră ca un cer.
Vezi prin frunzişul viei, înaripat caicul:
Şi-aşteaptă azi stăpânul bătrânul ei vier.

E-un Turc cu barba ninsă şi cu turbanul verde.
Sădi întreaga vie, butuc lângă butuc.
Şiragul vieţii sale cu anii mulţi şi-l pierde,
Dar ştie orice piersic, cais, smochin sau nuc.

Stăpânului, ce crede întru Christos, i-arată
Ciorchinele cu boabe de galben chihlibar
Şi piersica pufoasă ca un obraz de fată
Şi vânăta smochină cu inimă de jar.

Dar iată şi smochinul neroditor în cele,
Stăpânul se încruntă: — Pe pomul sterp să-l tai,
De trei ani cat smochine în ramurile sale
Şi nici un rod nu 'mbie la umbra lui să stai.

Vierul îi răspunde: — Pre el îl lasă, Doamne,
In acest an să fie — să-l sap, să-i pun gunoi,
Şi dacă nu rodeşte îmbelşugat de poame,
Ii voi stârpi la anul netrebnicul lui soi.

OAIA CEA PIERDUTĂ

Stă târla pe tăpşanul de unde până 'n zare
Se vede iarba stepii cu stuhul vre-unui smârc
Ce-şi leagănă şovarul şuşuitor din care
Deodată se înalţă cu aripi mari un stârc.

Şi-acum când ziua scade şi umbra e mai lungă,
Spre stână vine turma ce pe câmpii păscu.
Se 'ndeasă oaia sură cu umbrele la strungă
Şi nori de plumb se lasă pe valea Cara-Sù.

Mocanul însă turma şi-o numără — răbojul
Nu-i iese: îi lipseşte o oaie din ciopor,
Şi părăsind o sută de oi lângă rogozul
Perdelei, singuratic porneşte pe pripor.

Ce noapte 'nfricoşată înfruntă! Vânt şi ploaie
Şi trăsnete şi bice de foc neîntrerupt...
Tot iadul parcă urlă să-i fure biata oaie
Ce, rătăcind păşunea, din cârdul ei s'a rupt.

Dar într'o vâgăună o vede stând: pe umăr
Se 'ncarcă baciul vesel cu oaia ce pierdu.
Se bucură şi Domnul în cer — şi fără număr,
La luminiş ies stele sclipind pe Cara-Sù.

FIUL RISIPITOR

Nămolul ars de soare cojindu-se, îşi crapă
Pe malul bălţii pielea clisoasă de broscoi.
Şi sub zădufu-amiezii, mânjiţi de glod, în apă
Se vâră porcii negri bălăbăcind greoi.

Işi trage turma 'n umbra stejarilor, porcarul.
Cu râtul râmătorii rânează jirul gras...
Dar el, cu traista goală, cu foamea 'n gât, cu-amarul
Pierzării, şi-aminteşte ce nu i-a mai rămas.

Cu ochii lung măsoară pustiul şi câmpia
Şi sărăcia 'n poarta surpatului bordei —
Flămând, i se năzare conacul vechi, moşia
Cu dealul unde viea se prinde în curmei.

Şi parcă-l vede-aevea, înalt, cu faţa slabă,
Boerul stând cu masa întinsă în pridvor
Aude cum le spune să 'njunghie degrabă
Viţelul gras, că-i vine un fiu risipitor.

Aud şi eu ca fiul porunca dulce, glasul
Boerului ce chiamă argaţii ce se strâng.
Dar nu ştiu dacă mie mi-a hărăzit popasu
Părintele pe care l-am părăsit, nătâng.

SEMĂNĂTORUL

Se 'ntinde şesul neted ca apa: arătura
Larg îşi revarsă valul de brazde pe hotar —
Şi pe cuprinsul ţării de 'nalţi căutătura,
In golul primăverii vezi: clătinat un car

Pe drumul de tarlale cu spini, dudău şi bozii,
Doi vulturi mari dând roate, departe, pe-un
[gorgan,
Şi 'n fund de zare munţii de piatră ai Dobrogii
Ca un chenar albastru tivit pe bărăgan.

Dar el, semănătorul, din tot cuprinsul, vede
Doar grâul greu în mână şi brazda sub picior.
De veacuri brazda neagră în braţul lui se 'ncrede—
Şi parcă din căţuie tămâie pe ogor

Un preot alb, când pumnul în soare îl ridică
Şi îşi deschide palma larg binecuvântând
Cu rod bogat câmpia — Dar grâul plin când pică,
O parte cade-alături şi vrăbiile venind

Mănâncă lacom grâul. Alte seminţi căzură
Pe ţarina pietroasă şi 'ndată-au răsărit,
Dar, fără rădăcină, păliră de căldură;
Iar altele, picând în spini — i-au năpădit;

Iar altele căzură în roditoare glie:
Au ascultat cuvântul pământului cel bun —
Şi una dă o sută, iar alta dă o mie...
Şi omu 'n alb cu Domnul se 'ntoarce la cătun.

BUNUL SAMARINEAN

Prin codru se coboară deadrept la mânăstirea
Ce-şi iconeşte turla devale 'n heleşteu.
Ţinutul e sălbatic şi drumul prin Vlăsia,
Când vii de pe la bâlciuri cu chimir plin, e greu.

Tâlharii îl prădară lovindu-l pe la spate,
In şanţul plin de mure l-au asvârlit ca mort —
Şi-au amuţit desişuri, de poteri neumblate...
Neguţător arată să fie după port

Şi-abia răsuflă, omul înăbuşit de sânge.
Dar sgomot de potcoavă se-aude — e scăpat!
Egumenu 'n buestru venind, în pulpe 'şi strânge
Scurt calul: doar din goană l-a binecuvântat.

Şi omu 'şi simte duhul din trup cum i se duce...
Dar pocnete de bice răsună lung acum:
Drept credincios boerul ca 'n strană 'şi face cruce
Şi butca lui se pierde la cotituri de drum.

Şi omul stă să moară cu sufletul la gură,
Nu vede pe clăcaşul sdrenţos ce-l umflă sus
Pe umeri şi porneşte greu sub încărcătură
Spre turla mânăstirii aprinsă de apus.

Nu-l vede omul, care culcat într'o chilie
Ca aşternutu-i albă, viu ochii şi-a deschis —
Dar Domnul, care toate le vede şi le ştie,
Prin Luca pilda veche mult mai frumos ne-a zis.

M O R Ţ I I

Zi ca orice zi din sat,
Zi de aur tremurat
Şi pe plopi şi pe anini,
Zi de toamnă cu senin,
Zi ca lacrima senină,
Zi bogată în lumină,
Zi săracă în belşug.
Oameni gârboviţi pe plug,
Oameni albi şi casă albă,
Pridvor alb cu flori de nalbă,
Sat de munte, turmă albă
Răsfirată ca o salbă,
Sat cu griji şi cu nevoi,
Legănat în car cu boi,
Sat ca orice sat din ţară
Şopotind a plâns la moară,
Fremătându-şi frunza 'n vale
Tot a dor şi tot a jale —
Şi lumină şi lumină:
Lacrimă fără de vină...

Doarme satul în nămiezi
Pui de om pe drum nu vezi,
Doar, alb, jarul soarelui
Peste urma carului.
Dar pe drumul văruit,
Iată, neagră, s'a lungit
Umbra pustnicului, iată
Faţa lui săpată 'n piatră,

Focul straniu-al ochilor:
Joc de flacări pe comori...
Plin de praf, plin de pământ,
Merge greu, cu pasul frânt,
Şi la fiecare poartă
Ţipă lung cu vocea spartă:
— Morţii azi învie 'n sat...
Umbra lui s'a depărtat.
Neagră-o vezi pe cărăruie,
La bisericuţă suie
In clopotniţa de lemn...
Iar răscruci în taină gem,
Tot mai stins, mai depărtat:
— Morţii azi învie 'n sat...

Sus pe muchia dealului
Ţintirimul satului —
Cruci cu lemnul putrezit,
Garduri rupte de nuiele
Şi pustiul pân la stele
Liniştite în sclipit...

Şi 'n paraginea cărării,
Pe tăcerea înoptării,
Mai întâi răsună stins
Ca un svon de ape 'n ropot,
Vuet depărtat de clopot,
Lin ca luna care-a nins.

Dar, mai tare pe măsură
Ce lumina lunii fură
Inţelesu-adevărat
Al vâlcelei şi-al pădurii,
Creşte 'n sbuciumul furtunii
Clopotul nebun din sat.

Şi cum sună tot văzduhul,
Iadul parcă îşi dă duhul —
Nu-l deslează zece popi.
Şi din zarea de coline
Nor de ceaţă sură vine,
Cade giulgiu greu pe gropi.

Şi în umbra ce sporeşte,
Vezi pământul viu cum creşte
Muşuroi pe-orice mormânt
Şi în dangăte de sunet
Sparge gropile în tunet
De aramă ce s'a frânt.

Se trezesc pe rând — şi iată
Cei de ieri, cei de-altădată,
Cum au fost pe vremea lor.
Totu-i scris de mult la Carte —
Au dat ţăr'na la o parte,
Beţi, cu braţ tremurător.

Plini de umbră, de ţărână,
S'au lăsat întâi pe-o rână,
Făr' de grai, făr' de putere.
Ţepeni, încă sloi de ghiaţă,
Stau cu ochii orbi în ceaţă —
Ceaţa 'n zorii zilei piere.

Vlagă proaspătă îi prinde,
Au pornit şi înainte
Merge vajnic cât un urs
Baciul şi în urmă satul
— Cum i-e rangul, cum i-e leatul —
Şiruri, pe pripor s'a scurs.

In răscruci, la dealul mare,
Se opresc privind în zare
Toţi cu-aceiaşi ochi spre sat —
Cei de ieri, cei de-altădată,
Moş, strămoş, flăcău şi fată,
Dorule, nu l-au uitat.

Şi 'n răscruci, la plopul mare.
Se despart şi fiecare
Regăseşte pe ai lui —
Turma şi-a aflat păstorul,
Fata şi-a găsit fuiorul,
Plugul, omul plugului.

Casă, îţi primeşte mortul! —
Nu-l cunoşti? Ţi-a fost ortac.
Şi-a păstrat în groapă portul
Şi opinca lui de dac.

Poartă, te deschide largă —
Vin puhoi, abia încap
Câţi în pragul tău, pe targă,
Te-au lăsat să-i plângi la cap.

Focule, te-aprinde 'n vatră,
Busuioc, vino la sân,
Câine, gudură-te, latră —
Vă revin atâţi stăpâni.

Plugule, îţi vin plugarii,
Sapă, cei care-au săpat,
Turmă, iată păcurarii,
Horă, fata ce-a jucat.

Li te 'nchină pe cărare,
Cucuruz cu frunza în sus,
Şi le zi la fie-care
Doina veche cum le-ai spus.

Merg pe drumul mare 'n sat
— Nimeni nu îi știe —
Merg în ziua mare 'n sat.
  Nimeni nu îi știe.

Merg cu pasul apăsat
— Nimeni nu-i aude —
« Foaie verde cucuruz... »
  Cine îi aude?

Merg cu pasul trăgănat
— Nimeni nu îi vede —
Merg să sape cucuruz.
  Nimeni nu îi vede.

Numai eu și numai eu,
  Nimeni alt pe lume.
Ii văd azi și-i văd mereu
  Numai eu pe lume.

Sap cu dânșii la săpat —
  Nimeni nu îi știe.
Ar cu dânșii la arat —
  Nimeni nu îi știe.

Azi la sapă, mâini la plug —
  Morții toți cu mine.
Umplu carul de belșug
  Morții pentru mine.

Zi de aur tremurat
Se coboară peste sat,
Zi de toamnă cu lumină
Galbenă ca de sulfină.
Şi pe strâmta cărăruie
Umbra pustnicului suie
La clopotniţa pe care
Cade cu-o cutremurare
De lumină, alb în sbor,
Stolul porumbieilor.
Şi un cântec clar de toacă
Seara 'n sunete-o îmbracă...
Râul îi răspunde 'n şopot
Şi strălimpede un clopot.

Unde e că nu-l văzui
Ţintirimul nimănui?
Colo 'n muchia dealului
Trece brazda plugului:
Grâul creşte într'o zi
Cât e omul şi mai şi.
Morţii ară lângă mine...
Totu-i bine, totu-i bine!
Şi lumină şi lumină:
Lacrimă fără de vină...
Zi de aur tremurat,
Zi ca orice zi din sat,
Se coboară împăcat.

L I M P E Z I M I

1923—1927

LIMPEZIMI

Din deal, la crucea drumului de-ajungi,
Când umbrele se fac mai lungi,
La gârla liniştită de cobori,
Iţi cântă roata unei mori.

Dintre arinii verzi n'o vezi de fel —
Dar murmurul încetinel
De ape limpezi legănate 'n scoc
Te va urma din loc în loc.

Şi tremurul cel proaspăt de arini
Senini ca râul de senin,
In pieptul tău de-acuma va cânta
Aşa cum bate inima.

MOARA UITATĂ

Sub sălcii boltite pe iarba din luncă,
Ca păsări de aur se-alungă lumini
La moara pustie ce nu mai aruncă
Pe murmurul apei un cântec deplin.

Cu spatele gârbov, cu barba sa verde
De muşchi şi cu ochii rotunzi — an de an
Işi uită menirea şi rostul îşi pierde...
Şi moara se schimbă în chip năzdrăvan:

Un Moş al pădurii, cu pletele 'n muguri,
De drumuri şi oameni de mult ocolit,
Dar dacă plăvanii nu rumegă 'n juguri
Şi carul n'aşteaptă să fie golit,

Poporul cu pene: stigleţi, măcălendre,
I-agaţă de umeri un cuib ca un vis
Şi puii de iepuri zglobii îşi fac mendre
Şi, vezi, le primeşte cu suflet deschis.

Şi seara, pe drumul pierdut, căprioare
Sfioase, la pieptu-i de frate bătrân
Işi strâng botul umed — şi 'n noapte izvoare
Ii leagănă ritmic un sânge păgân.

Și trupul său mare de zeu păduratic
De-acum nu mai ştie nici om, nici cuvânt.
In freamătul frunzelor, primăvăratic,
Ce trainic se leagă de vechiul pământ...

Sub sălcii, pe iarba poienii din luncă,
La moara uitată mă voi sihăstri —
Să fiu vietatea de codru ce-aruncă
Uşoara ei umbră pe apele vii.

PLUTA

Prin frunza verde 'nchisă de anini
Priveşti în ape limpezi până 'n fund
Nisip de aur tremurând lumini
Şi peşti de-argint încremeniţi pe prund.

Vezi răsturnat în râul pământean
De care-amnarul soarelui lovi,
Porumbi în sbor pe-un cer de porţelan,
Cleştar de stânci şi codri străvezii.

Dar liniştit ieşind din poala lor —
De-amurg legată 'n rază ca 'n şurub,
O plută a pornit cutezător
Pe ceruri mângâiate de hulub.

Şi colo 'n ţărm, în luminosul praf
Cernut de soare prin frunzişul viu,
Mesteacăni albi sub aripi de seraf
Primesc pe noapte tainicul sicriu.

IN PĂDURE

De sui prin vica 'n floare sus pe deal,
De laşi, pe zări albastre ca un cer,
Zăvoi şi câmp — pădurea de tufani
Iţi înveleşte 'n umbre pasu 'ncet.

De ţii mereu poteca sub frunziş,
De-auzi în suflet cântecul de cuc —
Ne mai dorind oraşul greu de zid,
Nici omul de-azi, nici cărţile de-acum,

Te-opreşti din drumul dus peste poeni
La un bordei bătrân de pădurar...
Şi câinii toţi cum latră la boer,
O fată spune: — Tata e plecat

In Valea-Mare, la silvicultor...
Te uiţi la ochii ei, la trupul ei,
Şi-ţi vin în minte sălcii din zăvoi
Şi râul plin de soare, plin de cer.

PIERSICUL

La cotitura drumului din vie
Ce suie 'n limpezimea lui Prier,
In zori de zi m'opresc să nu mă știe
Un piersic proaspăt înflorit pe cer.

Cum se desface neted din lumină
Și-i frânge clarul tremur cu nesaț:
Un tânăr zeu pe țărmul de colină
Mi-aduce scoici trandafirii pe braț.

Și cum prin vânt, cu ramuri aripate,
Se-avântă 'n trunchiul svelt ca 'ntr'un picior
Și svârlă capul luminos pe spate,
Aerian încremenit în sbor —

Să fiu un trup de om îmi e rușine
Și îmi blestem făptura mea de azi...
Prier, tu frate bun, mă fă ca tine:
Un piersic cu dumnezeesc obraz.

PROECT DE TEMPLU

Pe vârful dealului de unde vezi
Albastrul şes al vremii şi al zării,
Răsar cu seara, svelte, din livezi,
Şi albe ca fecioare 'n portul ţării.

Păstrând în mers cadenţa unui joc
Sau ritmul unui şir de prăşitoare,
Coloanele înmărmurite 'n loc
Inalţă, cum duc fetele urcioare,

Un dar de foi ce cade din ghiveci
Cu viţe împletite în lumină
Bălae, ca păr blond pe umeri reci.
Senine 'n gravitatea lor deplină

Adună armonia ce s'a dus,
Şi-altarul unde nimeni nu se 'ndură
La jerfă când e soarele 'n apus,
Il văd pătrat, cu duh de piatră dură.

HANUL CU RÂNDUNICI

Colo 'n umbra nucului
Stă din vremea Turcului,
Leagănul urzicilor,
Hanul rândunicilor.

Han vestit la drum de ţară, han cu straşina afară,
Vechi de când e lumea — spun
Cărăuşii cu chervanul cari pe vremi îşi lăsau banul
Pe-o bărdacă de vin bun.

Stai de-acum cu muşchi pe şiţă, cu pridvorul prins
[de viţă,
Cu păianjeni în gârlici.
Intră slobod, ies pe uşă, ca o rază jucăuşă,
Miile de rândunici.

Te-a uitat de-o viaţă drumul, nu mai suie seara
[fumul
Hornului pe 'ntins hotar,
Carele n'o să le cearnă, cum vin grele din povarnă,
Primitorul tău umbrar.

Surugiii de-a călare n'o să-ţi bea în drumul mare
Ţuica de-aur şi nici când
De haiducii laţi în spete, lăutari pe îndelete
N'o să-i mai auzi cântând.

Han uitat la drum de ţară, han cu straşina afară,
Han pustiu şi părăsit,
Dacă nimeni nu coboară în cerdacul de-odiniară —
Eu la tine am venit

Ca să-mi fii, han vechi, tovarăş, ca s'adorm la
[vatră iarăş,
Să mă scol în zori aici...
Soare, pretutindeni soare: nici un om, dar prind
[să sboare
Până 'n suflet rândunici.

CASA CU LILIAC

Lumina lunii albe văruì
Pereţii casei cu plăpândă nea,
Ca 'n capătul aleelor pustii
Şi 'n mine aşa albă să mai stea.

Şi-odată nucii îi umbriră mult
Pridvorul nalt străjuitor de lunci,
Ca răzemat de stâlpi să mai ascult
Prin frunza de-azi şoptirile de-atunci.

Şi 'n vremuri florile de liliac
Nespus o îndrăgiră, ca şi-acum
Să mă oprească tainic în iatac
Trecutul ei închis într'un parfum.

Şi stele altădată nopţi în şir
Brumând lumini în casă au intrat,
Ca 'n geamul clar ca piatra de zamfir,
Să mă 'nfior de raze săgetat.

CĂLUŞARII

Potop se revarsă pe luncă seninul.
Să frigem iar mielul hoţeşte, pelinul
Să-l bem sub umbrare de frunze prin care
Lumină de soare se cerne 'n pahare.

Iubito, îmi adă urciorul cu vin —
Din vremuri bătrâne ca basmul sabin,
Să-mi chiemi în poiană la umbră de-arţari,
Cu regele mut, cei cinci căluşari.

Se 'nşiră cu steagul; cu toţi deodată
Pornesc, stând pe loc, o fugă ciudată.
Piciorul lor, iute cum e căprioara,
Nu-l prinde nici naiul, nici dibla, nici vioara.

In alb, cinci mesteacăni se leagănă 'n vânt.
Stă mortul lor rege întins pe pământ
Şi 'n juru-i se strâng şi iar se desfac
Cinci aripe albe de lebezi pe lac.

Acuma, spre seară, e jocul mai lesne.
Cu pene de soare din creştet la glesne,
Cinci flăcări lumina o scad şi o suie,
In umbră stingând-o pe vreo cărăruie.

E goală poiana, e gol şi paharul.
Asvârle iar noaptea cu stelele zarul.
M'oi duce, m'oi pierde, ca jocul latin —
Iubito, îmi adă urciorul cu vin.

AMURG IN DELTĂ

Cât vezi cu ochiul, verde, păpurişul
Se 'ndoaie 'n vântul serii, foşnitor.
Din când în când şi-arată luminişul
Un ochi de apă moartă. Un cocor

Cu aripa deschisă se ridică
Din stuf, sfâşietor de trist scâncind,
Sau cai tătari, dând roată fără frică,
Sălbăticiţi, nechează pe un grind.

Amurgu 'mbracă Delta toată 'n aur
Cu turla unui sat lipovenesc,
Dar umbrele ostroavelor de plaur
Albastrul cenuşiu îl împânzesc.

Vaporul taie noaptea şoptitoare
Şi valul ce se întunecă 'ntr'una,
Când cele cinci coline cresc în zare,
De aur vânăt cum e pruna.

SĂLCII

Ca zei bărboşi, bătrâni ca şi diluviu,
Din ape revărsate cum răsar
Cu tot frunzişul aplecat în fluviu,
Iţi par un pâlc de lipoveni pescari,

Acolo de când lumea, ce-şi aruncă
Tremurătoarea plasă pe-un hotar
In care apa gârlelor din luncă
Se limpezeşte 'n ceruri de cleştar.

Şi cum amurgul picură cu stele
Prin frunza lor, de-acum argint topit,
Au fulgerat sclipind printre reţele
Şi 'n licăriri de pietre s'au smucit

Peşti mici de aur viu în apa vie...
Pe când vaporul nostru s'a tot dus,
Lăsând pescari sau sălcii — nu se ştie —
Să-i prindă 'n mreaja 'ntinsă de apus.

CEAMUL ALBASTRU

Din ape străvezii ca o lumină
Ce-ar dăinui în seară pe-o vâlcea,
Din ceruri răsturnate 'n fugă lină
Curgând nori albi ca peştii pe sub ea,

Corabia cu pânzele închise
Răsare straniu de albastră ca 'n
Imagini prinse în colori de vise
Un stârc de-azur pictat pe porţelan.

Pustie stă şi nemişcată, n'are
Nici viaţă şi nici rost, nici marinar...
Şi cum vaporul nostru-o lasă 'n zare,
Intr'un amurg aproape ireal

Deodată ridicându-şi pânza toată
Porneşte lunecând cu valul viu —
Stârc minunat ce sboară şi înoată
Pe Dunăre, cu pieptul siniliu.

SULEIMANIE

Cad frunzele greoi din pomul înserării —
Un muezin vrăjind pe sus, le-a scuturat.
Ba nu — porumbi brumaţi pe marmurile scării
Ca umbre, deşirând albastru, au sburat.

In pene păsări duc amurgul pân' la Pera...
Dar noi, lăsând pe-aripi văzduhul, ne-am oprit
In curte logodind geamia cu tăcerea
Şi chiparoşii suri cu cerul înflorit.

Privim Stambulul cum treptat în vis se pierde,
Amurgul cu turban de neguri strâns pe cap,
Il duce sub un cer de sticlă roz şi verde
In care suliţi lungi de minarete 'ncap.

Ca un copil suflând uşor clăbuci cu paiul,
Cu raza-i umflă 'n zări cupole de geamii —
Oraşul ireal se clatină ca raiul
Şi de-o să sboare 'n cer deodată, nu mai ştii...

Căci surd în Ramazan a bubuit semnalul.
Sunt stele sau lumini ce pe moschei răsar,
Când sufletul în bărci îşi tremură fanalul
Pe-un Corn de Aur stins şi vânăt, spre Fanar?...

EYUB

Le-aprinde amintirea sclipirile pe rând:
Mormintele, geamia,
Prin chiparoşi amurgul brumând şi tremurând
Şi 'n suflet nostalgia

Acelui praf de aur suflat pe ape vii
Jucând pe cornul mării...
Fantasmagoric faur, Eyub, de ce învii
Caicele visării?

De-argint caicul lunii se leagănă pe cer,
Pe Cornul-de-Aur vine
Caicul Şehrazadei ca un coleopter
Cu aripi de rubine.

Fântânile moscheii albastre plâng încet
Lumina lor ce piere,
Şi-o chiamă muezinul suit în minaret,
Zadarnic. In tăcere

Pe chiparoşii negri, ca umbre cad vulturi.
Mormintele sub lună
De-acum sunt capre albe pierdute prin păduri.
Dar noaptea îşi adună

Harapii în burnusuri de umbră şi de vis.
Şi una câte una
Priveliştile 'n mine lumina şi-au închis
Cu lampa şi cu luna.

FÂNTÂNA CU PLATANI

Fântâna cu plantani de lângă ţărmul mării
La care ne-am oprit cu umbra în amurg
In cântecul domol, ce nu-l pot da uitării,
De valuri ce se sparg, de ape care curg.

Fântâna unde vin cu vasele de-aramă
Cadânele să-şi ia un dar curat, din plin,
Vrăjită e — ţi-o spun — şi dorul meu — ia seamă —
In juru-i sboară greu: un porumbiel străin.

Pe Marmarà se duc cu aripe de lebezi
Corăbii în amurg... Şi piere zi şi an;
Dar aplecat uşor pe apele ei repezi
Obrazul tău îl văd în umbră de platan.

Sunt zile sau sunt ani de când pe ţărmul mării,
In limpezimi adânci fântâna l-a închis?
Platanii tot foşnesc, şi nu pot da uitării
Murmurul de pârâu rostogolit prin vis...

NOAPTE PE ȚĂRM

Pe câmp: velinți de soare, pe mări: sidef de lună.
Și sufletele luându-și ecou nenumărat,
Pe când tot mai aproape — auzi? — talazul sună
Din plaja pământească la plajele din lună,
Coborîtor pe scara de-argint ce-a tremurat.

Când din tărâmul nostru la țările din lună,
Nălucitor, o liră de-argint s'a destrămat...
Și când tot mai departe — auzi? — talazul sună,
Pe câmp cu fulgi de soare, pe mări cu solzi de lună,
Când zorii și cu noaptea privindu-se au stat.

LUMINA LUNII

Lumina lunii pline alunecă în casă.
Toţi înecaţii nopţii şi-înalţă în oglinzi
Ca 'n ape faţa albă şi iar la fund o lasă
Când, luna ca să iasă, obloanele le prinzi.

Şi iată-o şi mai albă, tiptil ca o pisică
Se suie pe burlane, pătrunde prin fereşti,
Sărută lung şi ochii închişi şi gura mică,
Şi cea mai tăinuită iubire n'o fereşti.

Dar părăsind oraşul, răzbate pe câmpie,
Se scutură deodată de praf să n'o mai văz,
Măsoară iepureşte păduri, livezi, moşie,
Ciulind urechi de raze prin verdele ovăz.

STELE

Cum ne aplecăm pe livezi
Aripile nu ni le vezi;
Vezi numai, veghind prin arţari,
De foc ochii noştri prea mari.
Strălimpezi la trup şi obraz,
In ape curate de iaz
Pătrundem cu cerul întreg.
Dar oameni făcuţi din pământ
Făptura nu ne-o înţeleg,
Făptura de rază şi cânt.
Privighetoarea doar ea
De noi de ştie ceva,
Şi fraţii luminii mai mici
Pe care îi crezi licurici,
Şi vântul prin frunză foşnind,
In noapte foşnind.

PRIMĂVARĂ

Din tren, în zori, văd cerul ca o apă
Prea limpede cu scoica lunii 'n fund.
Plopi nalţi la luminişuri dau să 'ncapă:
Iscoade sunt şi zările pătrund.

Spre răsărit ard coifuri parcă 'n pară,
Cu jar de aur suliţi se aprind;
De-acuma gloata umbrei o să piară.
Arcaşii tainici arcurile 'şi prind.

Dar meri şi peri şi pruni de pe coline
Răspund şi ei, trăgând cu praf de flori,
Şi 'n bâzâit de gloanţe de albine,
Desfăşură un lanţ de trăgători.

Podgoria-i toată nouri de şrapnele
Incremenite 'n aer de Prier.
De raze fugărite rândunele
In escadrile răsleţite pier.

E soarele biruitor. Cireşii
Au ridicat, învinşi, steag alb în vânt.
Livezile îşi numără plăeşii.
Un cuc dictează pacea pe pământ...

Lumină pretutindeni! Primăvară
Şi verde proaspăt ca un suflet nou
Şi mieii albi ca merii albi din ţară
Şi pace 'n gânduri vechi şi 'n grâul nou.

Şi sus, pe zarea vremii, ca o dungă
De mări albastre cu sclipiri de nea,
Bucegii neclintiţi, pe când se-alungă
Şi tren şi primăveri şi viaţa mea.

DOR

Prin ploaie 'n strada plină de tumult,
I-aud şoptirea tainică demult.

De stau buimac, la fie-ce vitrină
Ii văd în tremur pânza de lumină.

Pe-alături de-mi râd fete pe furiş,
Zăresc doar sălcii svelte 'n luminiş.

Mă duce val-vârtej o gloată oarbă,
In luncă mă trezesc trântit pe iarbă.

Un trecător grăbit m'a îmbrâncit,
Din cer o barză cade liniştit.

Pe-asfaltul ud clipeşte-un felinar,
Stă prima stea pe-al apelor hotar.

Cu vuet surd motoare demarează,
Toţi greerii de clacă se aşează.

Un far de-autobuz mă pironeşte,
Pe Argeş suie luna fără veste.

DRUM DE SEARĂ

Ţi-aduci aminte seara de sub munte
În ţara ce priveşte către Jiu?
Catapeteasma culmilor cărunte
Purta chenar de aur stacojiu.

Mestecenii cei albi veneau în pâlcuri
De lumânări cu sfeşnice de-argint;
Soborul stelelor citea cu tâlcuri
Adânci, în stranele de mărgărint.

Şi cum treceam pribegi cu toamna 'n ţară,
Ardeau mestecenii frunzişul rar
Şi-l dăruiau în lacrime de ceară
Topite 'n pacea mare de altar;

Pleşuvii munţi îngenunchiau în zare
Truditi de mers ca peregrini bătrâni.
Mătăniile de oi coborîtoare
Se deşirau în drumul dela stâni.

Bisericile vechi, purtând potcapul
Monahilor pe turla lor de lemn,
Blagosloveau; troiţele cu capul
Atâtor sfinţi uitaţi ne făceau semn.

Dar noi, nebuni, nu ne-am oprit trăsura,
Ne-am dus — păgâni grăbiţi — spre Polovraci:
De pretutindeni ne-arăta pădurea
Copaci schimonosiţi ca nişte draci.

IMAGINI, TOAMNA

Se clatină galbene păsări
uşor pe părul din vie.
Nu, toamna îşi pregăteşte
iar stolul de frunze pribegi.
E aerul limpede astăzi
ca apa 'n pârâul de munte,
Şi singur un nor mai sclipeşte
pe ceruri — un păstrăv de-argint.

PASĂREA TOAMNEI

Pădure rărită de sunet şi frunză,
Mulţi granguri cu boabe de soare rechiemi
In seara ce umblă prin ulmi să se-ascunză?
O pasăre sură cu sbor obosit.

Uşor să n'o sperii, prieten — uşure.
Despică în taină frunzişul s'o prinzi.
Dar iată 'şi desface aripele sure
Greu pasărea toamnei în sbor obosit.

Tăcută, pe cracă uscată se lasă,
Departe, departe, să nu poţi s'ajungi.
Şi 'n linişti de aur, foşnind a mătasă,
Sur, fâşie 'n frunze un sbor obosit.

Iai praştia? Frate, ai gânduri haine?
Stai! Moartea porneşte cu aripi şi ea —
Şi 'n sura pădure străină de tine,
Plângi pasărea mută cu sbor obosit.

CIŞMIGIU DE TOAMNĂ

Verde nou al primăverii, roş al florilor de vară,
Toamnă, galbenul din frunza ta târzie mi-e mai
[drag,
Fie că 'n velinţi tăcute inimi de-aur le presară,
Fie că foşneşte 'n taina mătăsosului tău steag.

Zi senină, zi rodită ca o poamă de lumină,
Câtă floare prea de vreme scuturată, te-a dorit
Să te pot culege astăzi — cer şi suflet şi grădină —
Cişmigiule de toamnă, de-amintire biruit.

De pe podul ce oglindă arcu 'ntins al pietrei sale
Peste apa unde lebezi dorm pe teiul tremurat,
Cine m'a chiemat pe nume, cine m'a oprit în cale?
Umbra ta de altădată şi un ram îngânduiat.

Verde dor al primăverii, foc al dragostei din vară,
Toamnă, părul de-aur moale al iubirii mi-e mai
[drag
Când strivesc şi ani şi zile ce covorul tău presară
Şi-mi foşneşti a moarte 'n suflet, mătăsos şi
[galben steag.

POETUL

Zidarul daruri tari aşează,
Şi creşte zidul din belşug.
Ţăranul ţarina brăzdează,
Şi pânea iese de sub plug.
Pescarului în râu răspunde
Argintul undiţei, şi 'n unde
Un păstrav — aur tremurat.
Şi răsplătindu-i vicleniea,
Vierului ce sapă viea,
Paharul varsă vin curat.

Tu singur, stai nătâng de-oparte
Legat, ca umbra de zaplaz,
De înflorirea ce nu 'mparte
La nimeni fragedu-i obraz.
N'ai sapă, plasă, plug, mistrie:
Cu ce poţi prinde ce-o să fie?
Cu gol în mâini, mereu milog?
Când haruri binecuvântate
Răsar în strai de noutate
In sufletu-ţi rămas zălog.

VRACIUL

Prin astrolabe, hărţi, hrisoave moarte,
Şopârle, şerpi şi bufniţe 'mpăiate,
Zadarnic cerci puterea lui — ai parte
Doar de bucoavna strâmbă de pe carte.

Ca tine şi ca mine e, şi n'are
Nici barba lungă, nici halatul mare,
Când nu-l aştepţi atuncea îţi năzare
Atât de simplu că te-a prins mirare

Că nu poţi face tu ceea-ce face.
Pricepi tot ce-ţi vorbeşte deşi tace,
Cum pomul lasă umbră, el dă pace,
Şi câteodată, seara, se preface

Că ia un pumn de lut şi că-l frământă,
Cum fac copiii ce pasc vitele la ţară...
Şi-o pasăre adevărată cântă
Şi scapă vie palmei lui şi sboară.

DRUMURI

E drumu 'n dimineaţă ce suie la pădure
Şi fără pod îşi udă piciorul în pârâu,
Când lasă orice tufă de smeuret să-l fure
Şi de-orişice poiană uitată-i pare rău.

Iar peste mări, de soare ursit să fie dungă
In spuma de o clipă pe valul milenar,
O, cât mai drag e drumul ce tremură s'ajungă
La liniştitul ostrov visat de marinar.

Dar cerurile toamnei îl leagănă, şi 'n mine
Ca 'n ele se deschide strălimpedele drum,
Ce mângâie 'nserarea cu aripile line
A stolului ce 'n zare mai clatină un fum.

INSERARE

Deschide ochii. Seara în geam se depărtează
Şi casele şi pomii s'au desrădăcinat:
Plutesc spre nesfârşitul seninului curat,
Şi totuşi nu te teme, căci mâine ne vin iarăş—
Dar gustă clipa 'n care un Dumnezeu creează
Din fiece lumină o stea ce-a tremurat
De dorul fără margini al cerului tovarăş.

Tot ce vedeai cu ochii, de-acum s'a turburat.
Tot ce-atingeai cu mâna, de-acuma încetează:
In tine faţa lumii la faţă s'a schimbat.
Inchide ochii. Noaptea te binecuvântează.
Inchide ochii bine, să vezi adevărat.

INTERIOR

Pe scrinul scund, pe masa de mahon,
Cleştarul cupei picură amurg.
Pe liniştea lăutei fără svon,
Pieziş petale de lumină curg.

Atinsă, struna tainic a sunat...
Şi Sân-Nicoară din icoane vechi
Rămâne mut cu deget ridicat
Şi cântecul tăcerii în urechi.

Se cern garoafele de Luchian
Şi sângerate cad din rama lor,
Prin florile unui chilim oltean
Sperioase păsări se înalţă 'n sbor.

Pe-o strachină un cerb a tresărit...
Şi de pe raft, din fie-ce volum,
Poeţii ies s'asculte liniştit
Un cântec risipit ca un parfum.

CĂPRIOARA DE PORŢELAN

Pe masa mea un pui de căprioară
Prietenos deschide ochii puri.
Şi da ă în poiană o să moară
De glonţ rănit un frate din păduri,

Şi dacă la izvoare o să plângă
Cu botul ud de sângele prelins,
Ştiu bine: nici o moarte n'o să frângă
Căpriţa liniştită cu trup nins.

Ce clar priveşte! Parcă înţelege
Cu umblu să-i fur taina într'un vers.
Dar care vers veni-va să mi-o lege
Cum stă oprită 'n suflet şi în mers?

Cu capul mic şi fin lăsat de-oparte,
Ciulind uşor urechile-i de ciută,
Pândeşte cum pândesc după o carte
Făptura ei necunoscută...

Şi zile fug şi trece an de an...
Imbătrânesc... şi-un pui de căprioară
Deschide mari doi ochi de porţelan
Din lumea unde moartea nu omoară.

MINIATURĂ PERSANĂ

Albastrul şters al cerului de seară
Coboară ca să 'nalţe chiparizi
Intunecaţi, din cari pieziş sburară
Colunii albi. Lungi gene să deschizi

Să vezi într'o grădină cercuită
De piatra zidului în trandafiri,
Cu ochi prea mari şi degete subţiri,
Fecior de împărat cu-a lui iubită,

In rochi de fir şi de mătase verde
Şi cu şalvari de borangic prin cari
Ca luna plină printre nori fugari,
In joc molatec, trupul gol se pierde,

Pe când o căprioară fără teamă
De mângâieri, le 'ntinde botul sfânt —
Şi se privesc tustrei şi nu-şi dau seamă
Că veacul lor s'a dus de pe pământ.

PEŞTII ROŞII

Amurgul suflă aur verde 'n geam —
Un pom cu foi de foc e un mărgean,
Sub pavăza tomnaticului ram
Se-aprinde somnul apei din borcan.

In cercul luminosului cleştar,
Trei peşti de aur roşu s'au lăsat
Inchipuind pe-al zărilor hotar
Trei păsări într'un sbor îndepărtat.

La nesfârşit de sticlă se lovesc,
In străveziul aer ca 'ntr'un zid,
Şi raza evantaiului ceresc,
Stropind luciri, o închid şi o deschid.

Şi 'n geamul de penumbră fumuriu,
Când apa înoptează până 'n fund,
Trei raze, logodind argintul viu,
In colb muiat de lună, se ascund.

LALELE

De pe podele urcă valuri moi
De umbră şi pe masă se întind.
Oglinda-şi limpezeşte iazul mort
Intr'un izvor cu seara cristalin.

Lumina sboară vie peste geam.
Amurgul din afară le-a uitat
Lalelele ce galbene mai ard
In sfeşnicul subţirelui pahar.

Potirul nou al florilor e pumn
Inchis uşor pe câte-un licurici.
Potirul lor de porţelan acum
Işi strânge 'n umbre focul licărit.

Lalele stinse din odaie fug,
Oglinda 'n apa morţilor le ia,
Năluca lor în vis rămâne fum.
Aşa doresc şi sufletu-mi să stea.

CLEŞTAR

In faţa ferestrei am pus o oglindă,
Mălinii grădinii se scutură 'n ea.
Petale răsleţe în sbor se perindă,
Petale nebune n'apucă să stea.

Să prind neaua verii şi-o floare ce moare,
In faţa oglinzii am pus un pahar.
Intrânsul răpisem o rază de soare
Curată ca trupul crescut din cleştar.

Să-opresc desflorirea şi clipa plăpândă,
Din zori până 'n vremea când umbrele curg,
Cu vraja şi vrerea şi visul, la pândă
Voi sta să mijească 'n oglindă amurg.

Atunci doar — iatacul, privirii când scapă
Şi-l vezi, înnăuntru de suflet, închis —
Paharul primeşte pe-albastra lui apă
Petale ce pururi palpită în vis.

ICOANA CU BUSUIOC

Pe zidul alb spoit curat,
Argintu-i vechi se desluşeşte
Intr'un arhondaric uitat
In svon de clopote de Paşte.

De când o noapte ne-am privit
Sub o icoană făcătoare
De mari minuni. Sunt ani de vis
De-atunci şi amintirea moare.

Nici mânăstirea n'o mai ştiu,
Nici care îmi era iubirea,
Dar din trecutu-mi azi pustiu,
In busuioc uscat învie

Icoana sfântului noroc
Cu-argint de suflet învelită...
Şi-o văd mereu şi 'n piept o port
Ca o lumină liniştită.

SOMN CURAT

Prin perne 'n moliciunea lor de puf
Cu trupul descordat ca şi un arc,
In somn, fetiţa 'şi lasă braţul pur
Să curgă 'n vis ca şipotul în Mai.

Bălaiul păr în bucle-a râurat
Lumină vie până pe covor.
Aşa dormind văzui pe cer un ram
In noru-i alb ce n'avea încă foi.

Aşa dormind am pomenit un râu
Cu muguri mari de stele la un scoc...
Şi m'am mirat şi m'am cutremurat
Şi-am împietrit de teamă să n'o scol.

CÂNTEC DE LEAGĂN

Dormi, dormi, să te-adorm ţi-am adus
Fluturii, frunzele, florile
Şi norii tiviţi de apus
Ce sboară pe sus,
Serile, stelele, zorile,
Să dormi ţi-am adus,
Ţi-am adus.

Dormi, dormi, să te-adorm ţi-au şoptit
Grâul, pârâul şi râul
Şi moara cu glas adumbrit
De vânt potolit,
Grangurii, graurii, greerii,
Să dormi ţi-au şoptit,
Ţi-au şoptit.

Dormi, dormi, să te-adorm ţi-au atins
Umărul umbrele, undele...
Sărutul lor ochii ţi-a stins,
Pe pernă au nins
Visele, vrerile, verile...
Şi somnul te-a prins,
Mi te-a prins.

ALT CÂNTEC DE LEAGĂN

Să-mi adorm copilul — lin şi lin, tiptil,
Leagănă-mi-l cântec, cântec leagă-mi-l —
Prind de geamul lunii,
Unde trec colunii,
Sufletul din mine, sufletul ca bruma,
Să nu vadă bine cât de rea e lumea.
Uşure, uşure, uşure de tot,
Să-mi adorm copilul visului, să pot.

Să-mi adorm copilul — greu şi greu şi greu,
Inimă nu bate, inimă mereu —
Fă-te să se culce,
Sânge: şoaptă dulce.
Lacrimă amară: murmur de izvoare,
Să n'audă 'n seară cât de mult mă doare.
Uşure, uşure, uşure de tot,
Să-mi adorm copilul visului, să pot.

ARTĂ POETICĂ

Mi-am urzit din sunet şi coloare,
Din cuvinte dure, zi de zi,
Turnul versului înalt în care
Imi adorm durerea de-a trăi.

Zi de zi şi lună după lună,
Izvoresc din mine ca din mări
Insule de gânduri, ce adună
Cânturi fremătând peste uitări.

Ani de ani şi clipă după clipă,
Vierme de mătase m'am făcut,
Fluturul simţindu-l, ce 'n aripă
O să-mi schimbe braţele de lut...

Dar cum stau cu lampa lângă mine
Şi cum scriu: un singur ţipăt greu
Din odaia-ţi de bolnavă vine —
Şi ce mic, ce gol e visul meu!

MĂRŢIŞOR

Priveşti de pe poteca ce urcă 'n deal la noi,
Din zbor întâia barză cum cade pe zăvoi.

Vezi trenul care intră încet de tot în gară
Şi omul care sapă şi plugul care ară.

A nins cu nea de floare pe prunii din livezi
Şi munţii dela Rucăr cu iarna lor îi vezi.

Auzi pe sub podgorii un câine care latră.
Te simţi legat de toate — nu poţi urni o piatră.

Aceste lucruri simple ce veşnice îţi sunt!
Ce sfântă bucurie descoperi în pământ.

Ce limpede te chiamă un cuc: odată, două —
De fiecare dată ţi-e inima mai nouă.

De fiecare dată mai trainic te uneşti
Cu farmecul acestor privelişti câmpeneşti.

In gară, iată trenul a început să mişte.
Toţi pomii ninşi, pe dealuri îi flutură batiste.

Gâlgâitor, din iarbă un şipot s'a trezit.
In tine şi prin ramuri e cerul limpezit.

Ce râsete, ce chiot pe drumurile viei —
Pe unde-au mers părinţii îţi duci şi tu copiii.

O nouă viaţă astăzi de viaţa veche legi,
Dau muguri pretutindeni din veştedele crengi.

Cu apa ei lumina ţi-a botezat câmpia.
Ce pace e pe omul în alb ce sapă viea,

Pe barza ce se duce pe Argeş tot în sus,
Pe-adâncul rost al vieţii la care te-ai supus.

PRIER

Bubuitor, furtuna lung pe zăvoi răsună,
Ca o caleaşcă 'n goană pe o podişcă, tună.

Cad firele de ploaie şi soarele cu acul
Luminii mi le coase ca să cârpească sacul

Acestor nori zănatici cari lasă tot mai rare
Rubiele transparente, pomană pe cărare.

Miroase gardul viei a iarbă şi a ploaie.
A tras din nou furtuna cu puşca prin zăvoaie,

Dar n'a putut să 'mpuşte, vezi, pasărea ce are
Polei pe vârf de aripi şi-albastru pe spinare,

Ea sboară, sparge norii, aşterne pe hotar
Seninul primăverii cu sufletul tău clar.

Departe-s norii negri, îţi fluieri câinii şui,
Spre fetele ce sapă cântând în vie, sui.

Zâmbeşti la toţi copacii — ei astăzi îţi sunt fraţi —
Şi uiţi de Capitală, de genii, de confraţi.

La Capşa, în bocalul lor de literatură,
Stau — gogoşari — maeştrii acriţi de-atâta ură

Şi castraveţi — discipoli verzui ca murătura:
Doct, picură oţetul în şvarţuri. Cască gura

Prin abureala sticlei, din stradă, liceene...
—Păzea!—printre picioare, sbucnind din buruene,

Vătuiul o tuleşte de vale... şi-a fost dus.
Toţi câinii după dânsul—iar tu priveşti de sus,

Râzând cu hohot, fuga ce 'n râpă se prăvale...
Zău, nu regreţi că astfel n'ajungi în manuale.

FLORAR

E Mai şi 'n codru cucul îmi cântă drept în faţă.
Cu soarele poteca porneşte 'n dimineaţă —

Cu drumul şi pădurea, hai murgule, la deal!
M'oi legăna în pasul tău legănat de cal,

Prin pânzele luminii zări-voi de departe
Şi Argeşul şi lunca deschisă ca o carte,

In care — slove negre — un când răsleţ de oi
Inşiră versuri simple la margini de zăvoi.

O, cât aşi da ca Domnul să-mi hărăzească darul
Să pot să le descopăr şi eu abecedarul,

Dar sunt un om şi nu pot citi decât cerneala.
Prin frunzele în tremur, o pasăre sineala

Din pene îşi arată — să fie cerul, ea?
Pe vârf de deal, strâng frâul şi mă ridic în şea.

S'o luăm spre Valea Popii, s'o luăm spre Valea
[Mare,
Spre Izvorani să mergem?—Tot una mi-i. In zare

Negoiul alb m'aşteaptă de când copilării.
Hai, murgule! şi du-mă, în voie, unde-i ştii.

Străbate o pădure, coboară şi iar suie,
Ajunge o poiană în cap de cărăruie.

La poalele poienii, dosită de arinişti.
O apă lin îşi mână strălimpezile linişti.

O moară stă bătrână, uitată pe pârâu
De oamenii din sate cu holdele de grâu.

Dar roata ei mai cântă, de apă dusă rar,
Şi macină polenul luminii din Florar.

CIREŞAR

Deschide poarta lunii cu coşul de cireşi!
S'au îmbrăcat cireşii în roşile cămeşi

Şi zarea în lumină de aur în spre seară.
Auzi cum cântă 'n luncă, lung, roata dela moară!

Arinii ei din sita uşoară de frunziş
Ii cern pe-oglinda apei luminile furiş

Şi săgetând penumbra la stăvilarul morii
Se-alungă rândunele şi fulgeră prigorii.

Călare vii în voie pe bunul buestraş
Pe care iarba 'n margini de şanţ s'o pasc -l laşi.

Ţi-au cunoscut prin ramuri mari pălăria
Şi' n drum îţi dau bineţe cosaşi ce merg la vale,

Dar te gândeşti la fata morarului ce are
Obraz ca pâinea rumen şi 'n păr mălai de soare.

Te-aşteaptă colo 'n umbra cea ver sub a ţari —
A alergat şi-şi ţine cu mâna sân tar

Şi mici ce bat odată din două aripi sub
Cămaşe, cum ar bate din aripi un hulub.

Nici numele, nici neamul nu-l știi—știi că ți-e
[dragă:
Cu drag îi culegi gura gustoasă ca o fragă,

Și-un trup cu miros proaspăt de proaspăt măciniș
Pe malul gârlei limpezi se lasă pe prundiș.

Se duce apa — fata s'o duce ca și ea.
Copita-și bate murgul ce nu mai vrea să stea,

Incaleci, îi dai drumul, scapi frâu 'n pumnii tăi—
Te duci prin grâul serii cu cântec de câr tei.

CUPTOR

Şi-a pus, se vede, Domnul pământul în cuptor
De coace ca o pită sub cer dogorîtor.

Prin iarba arsă greeri cu ţârâit prelung
Tăcerea nesfârşită a zilei o împung,

Iar apele luminii se joacă pe zăvoi.
La iazul scurs dorm bivoli cu botul în noroi,

Dorm oile în roată, cu umbra, sub stejar,
Ca pietrele de moară dorm boii lângă car,

Şi pe sub car cosaşii cu capul pe cojoc...
Pe cer, vulturul negru virează stând pe loc.

Fâşâituri de coasă se-aud în vre-o poiană,
Dar tac înfricoşate de-a liniştei dojană.

In vânt—dar unde-i vântul?—se 'ncearcă tocălia,
Dar tace şi-ea de teamă să nu trezească viea...

In casa răcoroasă şi cu obloane trase,
In vechea mea odaie vrea visul să mă lase —

Incet îmi deschid ochii să nu mă 'nşele parcă;
Trecutul şi-amintirea tot gândul mi-l încarcă.

Pe valuri de lumină las vara să mă poarte —
Dă-mi tu, bibliotecă din vremuri dragi, o carte

Vrăjită cum e cartea ce o citeşti întâi,
Să-i pun iar talismanul deschis la căpătâi.

Din rafturi iau volumul şi Robinson Crusoe
Cu papagalu-i verde îmi intră iar în voe.

O, Doamne, ca tovarăş de viaţă ţine-mi-l —
Păstrează-mi pân' la moarte un suflet de copil.

GUSTAR

Nu-i vară şi nu-i toamnă: e vremea când în tine,
Pe înserări senine, un dor de ducă-ţi vine.

Când nopţile sunt clare şi cerul e paharul
De sticlă care zvârle cu stelele, ca zarul

Pe drumuri depărtate să prindă călătorul.
Pe casa părăsită voi trage greu zăvorul

Şi voi porni la ceasul când toaca bate rar...
Tăind călare vadul sub lunca din hotar,

Opri-voi murgu 'n spume pe malul rupt de ape,
In ochi să-mi iau atâta cât sufletul încape:

Zăvoiul plin de umbre, ca un altar colina
Şi 'n soare-apune munţii încremenind lumina.

Sorbi-voi haiduceşte privirea până 'n fund
Şi pe cleştarul serii nu voi lăsa, rotund,

Decât un bob de rouă ce licăre plăpând —
Intâia stea îmi arde în noapte şi în gând.

Strâng bine calu 'n pulpe şi pinteni dau s'ajung
La hanul vechi ce-aţine sub plute drumul lung.

Imi leg de-o plută murgul şi bat în poartă sâlnic
Ca să-mi răsari, voinică, hangiţă strânsă 'n vâlnic,

Cu ochii de vădană, cu braţul alb şi plin —
Să-ţi cer culcuş la noapte şi o oca de vin.

Mi-aduci, cu raţa friptă pe varză, vinu 'n oală —
Te 'ntreb mirat: — Să fie chiar hanul lui Mânjoală?

Dar nu răspunzi şi 'n juru-mi e cald, icoană nu-i,
Miroase a iubire, a mere, a gutui.

VINICER

Ajuns în miez de toamnă, îţi dai cu spaimă seamă,
Când chiotă culesul în drumul lui spre cramă,

Că despre lucrul viei vorbit-ai prea puţin.
Şi totuşi — o, poete uituc — ce subiect plin

De poezie gravă aveai la îndemână:
Cum viţa peste iarnă adoarme în ţărână

Ca omul dela ţară culcat în ţintirim
— Dar taina adormirii acesteia n'o ştim —

Apoi Prier când vine pe-a Argeşului apă,
Cum săpătorii viţa pe dealuri o desgroapă;

Cum tremură golaşă ca pruncul şi-o botează
Şi mierla cu un cântec şi soarele cu-o rază;

Cum coardele le leagă vierul de arac,
Cum taie joarda slabă şi lemnul prea sărac...

Dar plânsul sfânt al viţei nu-l vei cânta tu oare
Cu lacrima lui clară, de ochi vindecătoare?

Dar despre sulfatare nu pomeneşti nimic,
Nici despre boala viţei ce «filoxeră»-i zic!

Cum vrei atunci, poete, ca un viticultor
Din cartea-ţi să culeagă un sfat folositor:

Pe raftul librăriei, uitată, o să şadă.
— Poveţile şi tâlcul le ştiu de mult. O cadă

Cu must de tămâioasă mai bine să-mi aduci,
Şi în ceardacul casei, în tihnă şi 'n papuci,

Ca Anton Pann de veseli când da de un nerod,
Cu metodologie să bem al viţei rod.

BRUMĂREL

Cu soarele azi galben ca fagurii de miere,
In jurul meu se 'nchide un măr boltit de mere.

Din ram eu rup ca 'n basme un rod de aur şi
O, pom vrăjit de toamnă, nu poţi să mă reţii.

Prin ramuri desfăcute uşor de mâna mea,
Zăresc comoara viei şi-odihna ei mă vrea.

Sub un butuc de viţă rămân culcat pe spate —
Privesc în gol la cerul cu ape neschimbate.

In mână iau ciorchina cu bob de chilimbar
Şi o ridic spre soare, sus — Raza lui cu jar

Fantastic o pătrunde: un lampion aprins;
Ii sug lumina dulce şi focu-i m'a cuprins.

Beau soare — Dar un piersic cu braţul gol m'agaţă
Şi îmi lipeşte sânul, pietros şi mic, pe faţă.

Eu îl sărut cu dinţii şi poama lui cu sânge
Stropeşte pătimaşa iubire ce o frânge.

O, toamnă, vrăjitoare mai tare decât moartea
La tine intru 'n slujbă cât mă va ţine soarta.

Dă-mi frunza ta ce sună cu galbenii din lună,
Dă-mi pe covorul foilor iar coborîtul oilor;

Dă-mi în zăvoi sitarii, pe mirişte ogarii,
Şi peste zarea drumului, albastru, sulul fumului;

Dă-mi în iatac sulfină, pe ceruri dă-mi lumină,
Şi scâncetul cucoarelor pe liniştea ogoarelor;

Şi dă-mi un nuc stufos, la umbră să stau jos,
Să scriu pe fruntea gliei tot calendarul viei.

BRUMAR

Pe umeri iei sumanul şi fluieri după câni.
Poteca suie dealul prin viea din bătrâni.

S'au înroşit cireşii, îngălbeniră nucii,
Ce străjue cu bruma de pe Brumar butucii.

Acolo unde chiot şi cântec fură 'n toi,
Răsună 'n guri de pivniţi ciocanul pe butoi.

Dar soarele şăgalnic acoperă cu-aramă
Şindrila putrezită şi muşchiul de pe cramă

Şi raza lui de aur prin corzile de vii
La strugurii luminii te 'ndeamnă să mai vii . . .

Poete, te îmbată de-acuma doar cu soare.
Auzi? — scâncesc în ceruri, lung, şiruri de cucoare.

Dar câinii tăi sburdalnici alungă din tufiş
Ţărcate coţofene sbucnind în sbor pieziş.

Zâmbeşti amar la pana de nea şi de cărbune —
Gândeşti la zile rele, gândeşti la zile bune,

La traiul vechi ce calcă cu pasul tău tăcut
Pe-acest pământ pe care de mic l-ai cunoscut,

Şi te întrebi: zăpadă a început să cadă?
Sunt iarăşi coţofene ca pete de zăpadă.

Te-opreşti să-ţi razimi doiul de ulmii fără foi,
Te-opreşti să-ţi flueri câinii şi toamna înapoi —

Revin în goană câinii, dar toamna nu mai vine
Să-ţi culce la picioare credinţa ca un câine.

Şi singur cu poteca şi câinii iar cobori
Sub ceru 'n care-a iarnă scâncesc prelung cucori.

UNDREA

De eri albine albe pe viea ta roiesc —
Toţi prunii şi toţi merii în iarnă înfloresc.

Petalele cu aripi de ghiaţă cad domoale
Pe un covor mai moale ca iarba cea mai moale.

S'au şters din faţa ţării şi drumuri şi poteci —
Stă Argeşu 'n zăvoaie cu tălpile lui reci

Şi nu cutează moşul pe prund măcar un pas.
Izvoarele cu barba în ţurţuri au rămas

Şi straşină făcându-şi la ochi cu palma mânii,
Tot căutând cărarea, stă cumpăna fântânii.

Auzi întâi un sgomot, apoi — deodată — clar
Ca picături de ploaie pe-o apă de cleştar.

Sunt clopoţeii sănii: ascultă-i bine cum
O flamură de sunet îţi flutură pe drum.

Aproape, mai aproape, sub deal, la deal, pe deal,
Iţi sună la ureche o toacă de metal...

Dar în odaia cramei cu focul în cămin,
Aduci pentru prieteni urciorul cel mai plin.

Te-aşezi cu ei la masă, citeşti şi prociteşti
Şi vinul vechi şi vinul mai nou cel-pritoceşti.

Butucii ard în sobă cu trosnet şi scântei.
Din rodul viei tale eşti bucuros să bei —

Cucernic pentru oaspeţi ridici câte-o bărdacă,
Pe fraţii 'n poezie nu-i uiţi cu cana seacă.

Şi, ca poet al viei serbându-i sfântul hram,
Inchini pentru Horaţiu, Virgil şi Francis Jammes.

GHENAR

« Perdelele-s lăsate şi lămpile aprinse »
Frumosul vers anume îl chiemi acum în minte,

Vre-un critic să te 'nveţe, discipol să te facă —
Estetului, din milă, închină-i o bărdacă.

Gândeşte-te la omul acela din Mirceşti,
Senin la gura sobei ca tine — îl iubeşti.

Dar lasă, desmorţită din somn de focul tău,
Să sbârnâe o muscă lovindu-se mereu

De limpezimea 'nchisă a geamului, pe care
Nu toţi să o priceapă — vezi bine — sunt în stare.

Ghenar veni cu vânăt amurg şi roşii zori...
Şi mă gândesc că dacă ai fi şi vânător

Te-ai duce după iepuri în lunca ta ce este
Sub chiciura din sălcii poiana din poveste.

Şi i-ai găsi sub tufe pitiţi, ca bulgări mari
De-omăt, ciulind urechea deodată la ogari.

In liniştea deplină a iernii se aude
Impuşcătura tare cu lungi ecouri surde.

Măcieşul cel mai negru te miri de-a înflorit?
Nu — şi-a lăsat doar viaţa un iepuraş rănit.

Priveşte-l: pe cearceaful zăpezii se sfârşeşte
Ca un copil cuminte ce 'n patul lui boleşte.

De-aceea, ştiu, tu puşca în mână nu vei lua —
Vei reciti poeţii iubiţi la vatra ta,

Şi 'n serile de iarnă tihnit vei aştepta,
Din must — vin clar, din suflet — vers limpede,
[să dea.

FĂURAR

Pe dealurile ninse mergi astăzi la pădure,
Cobori spre Valea Mare sub cerurile sure,

Şi fagi cu coajă albă, la şipotul de leac,
Ca stranii colonade de templu se desfac.

Te-opreşti să bei din apa curată ce dă viaţă.
Iţi spune pădurarul:— E şipot sfânt, nu 'nghiaţă.

Şi dă să chieme basmul vechi al izvorului...
Dar nu-l asculţi, ţi-e gândul—vezi tu—la fata lui.

Iţi aminteşti bordeiul poienii, toiul verii,
Şi câinii care latră doar, doar o să te sperii,

Şi fata răsărită în drum ca din pământ,
Şi ploaia de lumină a soarelui în crâng,

Şi gardul viu şi umbra pădurii tremurate,
Potecile, răscrucea — îţi aminteşti de toate:

De muşchiul cald pe râpa de unde 'n codru vezi
Colinele albastre cu vii şi cu livezi,

De guruitul dulce-al porumbului sălbatic,
De fata mai sfioasă ca un porumb sălbatic,

De serile sub fagii prieteni când o stea
Se anina de frunze ca fata să mai stea...

Iţi aminteşti de toate, vezi toate: ochiul, geana...
— Moş Pavel, ce-ţi mai face, de-acum un an, Ileana!

— Boierule, am dat-o după un cârciumar
De prin Lereşti; e omul chiabur... Auzi doar rar

Cum sună şi răsună, departe, în pădure,
Auitor, a moarte — departe — o secure.

I

CLOŞANI

De treci Baia de Aramă, de departe vezi albind
—Stai Căline—nu pădı rea ci toţi munţii de argint..
Iată Piatra ca o cloşcă, iată puii ei: Cloşanii —
Şi deodată uiţi Florica şi deodată uiţi Miorcanii
Şi deodată intri 'n-ţara basmului ce-l credeai mort,
Unde totul îşi păstrează vechiul suflet, vechiul
[port,
Tânăr ca un râu de munte, proaspăt ca un cer pe
[ape...

Vale, inimă închisă pe trecutul ce-o încape,
Vale-a Motrului, ursită ca Domniţa din poveşti
Să tot doarmă neschimbată până o desvălueşti,
Vale-ascunsă aşa bine printre munţi că niciodată
Sborul vremii de pe culme umbra sură nu-şi arată.
Cum să vină când şi astăzi, când de veci, neveste
[torc
De-a călare, şi din munte tot în Dacia se 'ntorc.
Cum să vină când se 'nalţă glasul morii ca o rugă
Către zeul trac ce mişcă apele dela irugă
Şi din scoc le năpusteşte peste roata ei de lemn.
Cum să vină pe pământul unde şi-azi păgânul semn
Bradul morţilor şi-usucă dorul verde pe morminte.

Azi ca ieri se duc cosaşii cu lăuta înainte
Chiotind pe drum de clacă, prin fâneţe, de te miri
Incotro pornesc pandurii celui dela Vlădimiri.

Azi ca ieri bisericuţa stă în inima poenii —
Pustnic alb proptit în bârnă îşi aşteaptă poporenii,
Azi ca ieri să-i ia la nuntă, azi ca ieri la ţintirim...
— Moşule, castanii ceia cin'i-a pus? — Ia, Nicodim
Când monahii lui veniră să se-aşeze la Tismana...
Tot trec fete din Tanagra, sus pe cap purtându-şi
[cana
Saù urciorul plin de cerul răsturnat într'un izvor,
Şi sub fagi, la umbră deasă, spune 'n fluer un
[păstor...

Fluer ciobănesc şi Motru, râu şi suflet, ce descântec
V'a trezit în pacea serii murmurând acelaş cântec?
Ce descântec curge 'n mine? Cum se face?... Se
[desfac
Cunoscutele privelişti în bătrânul tău conac.
N'am mai fost aici şi totuşi mi-amintesc de
[altădată
Şi îmi aflu cu uimire ţara mea adevărată
Cum descoperă copilul basmul presimţit de mult.

Demult.... Cine-a rostit vorba ucigaşă? De
[demult...
Ca o pasăre de noapte, umbra sură iată-o, creşte,
De pe culme peste vale se coboară, se lăţeşte —
Oameni albi şi case albe ca mioare, n'or mai fi;
Port şi datini o să piară an de an şi zi de zi.
N'or mai prinde în oprege trupul svelt ca un
[mesteacăn;
N'or mai duce după spate pruncul legănat în
[leagăn;
N'o mai luneca marama nor subţire pe obraz;
N'o să-şi mai întinză pânza aripi albe lângă iaz.
Vezi, bunica şi cu fiica şi nepoata n'or mai toarce,
Intr'o moară de pe Motru, trei Mărine — ca trei
[Parce —

Firul lânei, firul soartei ne 'ndurate ce ne ia...
Ruga noastră, nici suspinul, să te ţie n'or putea
Ţară veche, ţară bună, mult te-om plânge, mult
[te-om cere...

Suflete, de ai credinţă, braţule, de ai putere,
Bate apa înspumată cu nuiaua de alun —
Cer şi râuri, munţi şi codri, strâns să-i legi, să mi-i
[aduni.
Să mi-i dai să pot cu poftă de copil, cu dor de lotru
Să te fur, vrăjită vale, şi mai repede ca Motru,
Care scapără prin pietre şi tot scapă, să te duc
Strânsă 'n suflet, strânsă 'n braţe, ca o pradă de
[haiduc.

II

PRIMĂVARĂ

Sub umbrarul foilor
Duce drumul oilor
Şi se duce şi se pierde
Tot pe plai cu iarbă verde,
Şi se duce şi se curmă
Tot la stână lângă turmă,
Şi îi ştie seama lui,
Seama lui şi-a dorului,
Grijile mocanului,
Inima ciobanului...

Primăvară! primăvară! crapă mugurii la baltă,
Sălciile verzi le 'ndoaie vântul cu suflare caldă,
Pe poteci sfios se 'ntinde umbra nouă-a foilor —
Primăvară, mama noastră, dă-ne drumul oilor,
Drumul cel pierdut pe care îl mai ştiu din sat
[bătrânii...
Doru 'n mine înfrunzeşte: dorul turmii, dorul stânii.
In zadar mă 'nchid în casă şi m'ascund pe după
[cărţi,
Dor de ducă mă ajunge, dor hain din zece părţi:
Buchiile le zăpăceşte, gândurile le încurcă.
Văd un gol de munte 'n soare şi văd turmele
[cum urcă;
Tot aud cum latră câinii, cum tălăngile răspund
Când adânc ca vântu 'n frunză, când ca ape vii
[pe prund,
După cum coteşte drumul mai departe, mai
[aproape,
Spre lumina de poiană ce prin fagi rasleţi încape...

Turme vechi ca munţii ţării, cu cârlan şi cu mioară,
Suie plaiul şi-l coboară, pentru-a câtea miia oară?
Duc cu ele de departe dorul nostru, tot aleanul
Făr' de zare ca Buceagul, nesfârşit ca Bărăganul.
Duc cu ele dorul brazdei, dorul frunzelor de nuc,
Dorul satului şi-al ţării, dorul dorului îl duc...
Vin cu cântecele toate dela Nistru pân' la Jii,
Şi de urcă din poveste sau aevea, nu mai ştii —
Ungureanul şi Vrânceanul din baladă iată-i iarăş.
Mioriţă bucălae, unde eşti să-mi fi tovarăş,
Să paşti iarbă neumblată, pe sub brazi, pe la [izvoare?
Şi cu sarica pe umeri tot aşteaptă baciul mare
In lumina primăverii singur ca un zeu păgân.

Primăvară! primăvară! stau cu dorul de mă 'ngân.
Crape mugurii la baltă, iasă plugurile 'n ţară,
Codrii vechi să înfrunzească, iarba nouă să răsară—
Dar dă-mi drumul care-l ştie şi ciobanul şi cioporul,
Drumul oilor mi-l află, el ce mână drept ca dorul
Sus la munţi cu fulgerare de-aur viu în soare- [apune...

Mioriţă, mioriţă, dorul turmei mă răpune.

III

TOAMNĂ LA FLORICA

De aur vechi s'a făcut frunzarul;
Zările-s stinse cum e cenuşa.
Deschide uşa.
Toamna ne chiamă.

Am împuşcat în zăvoi sitarul
Din urmă: sburase să plece.
Vântul e rece.
Toamna ne chiamă.

Viea pe deal de mult e 'ngropată;
Stolul pe cer s'a dus: o nălucă.
Dor mă apucă
De altădată.

Unde eşti, unde, casă uitată?
Unde, azi, sunteţi, zilele mele —
Voi, rândunele
De altădată!

IV

VREMEA

Am oprit în luncă apa curgătoare
La un scoc de moară printre verzi arini;
Am oprit pe ape lin-tremurătoare
Zilele de vară, razele de soare,
Nopţile senine, stelele şi luna
Pentru totdeauna —
Vremea care curge n'am putut s'o ţin.

Am închis în palmă pui de rândunele,
Le-am simţit bătaia inimii în chin;
Am oprit în braţe dragostele mele...
Pasăre de-o toamnă, dragoste cu jele,
Le-am cules ca frunza moartă când dă bruma
Pentru totdeauna —
Vremea care sboară n'am putut s'o ţin.

Am păstrat în suflet gânduri, vorbe, glume,
Zâmbetul ce iartă, plânsetul hain;
Am păstrat în minte feţe fără nume
Intâlnite 'n cale şi pierdute 'n lume,
Le-am cuprins în mine una câte una
Pentru totdeauna —
Vremea, vremea însă, n'am putut s'o ţin.

V

MARINARUL

Pe povârnişe dealul alunecă abrupt
Ca să-şi oprească botul de vie tocma 'n vale —
Dar sub boltirea viţei oprindu-mă în cale,
Privesc câmpia care adoarme dedesupt.
In abureala serii schimbându-se în mare,
La nesfârşit îşi duce un tremurat hotar.

Am ancorat. Acuma sunt bunul marinar
Re 'ntors din pribegie la vatra primitoare.
Se 'nalţă paşnic fumul pe gând şi pe cămin,
Se coace tămâioasa sfârşitului de vară —
Dar frunza se apleacă de-o tainică povară
Atinsă, când o plouă îmbelşugat senin.
Ci sufletul, ce 'n vremuri gemu în larg de mare,
Deodată se trezeşte ca vântul în catarg,
Când pânze de corăbii albastrul mort îl sparg
Cu aripile albe de berze călătoare.

VI

TOAMNĂ LA MIORCANI

Peste dealuri, peste ape, pretutindenea se lasă
O lumină învelită în marame de mătasă.
Vin iar carele 'ncărcate şi cu spice şi cu vis...
Şi pe ceruri liniştite şi în suflet şi-au deschis
Unghiul dorului de ducă stolurile de cucoare.
Mori de vânt nostalgic naltă aripile călătoare
Şi le lasă în durere să zdrobească grâul nou.
Paşii tinereţii mele mă urmează în ecou,
Umbra mea de altădată umblă 'n miezul umbrei
[mele.
Prima stea sau amintirea stă pe iaz printre
[vîntrele?
Simt în suflet de departe spinul ei tremurător.
O bătrână 'mi toarce firul zilelor de pe fuior;
Prima lacrimă se 'noadă trainic lângă cea din
[urmă...
Şi păstori, ieşiţi din vreme, către staul duc o turmă
De oi albe ca şi norii unui cer îngândurat.
Cine m'a legat de mine, de moşie şi de sat?

Toamnă-amară, toamnă dulce pentru cine te
['nţelege,
Pentru cine ştie gândul ce-a sortit să se deslege
Frunza galbenă şi coaptă ca un rod cules de vânt,
Toamnă, care legi prin moarte cerurile de pământ
Şi sub foaia veştejită pregăteşti o primăvară,
Toamnă dulce ca iubirea, ca iubirea de amară,

Fie-ţi milă de făptura mea de om şi fă să fiu
— Pe sub nuci, lângă femee, lângă fată, lângă fiu,
In grădina aurită de lumină şi de frunză —
Rodu 'n care o dulceaţă înţeleaptă să se-ascunză.

Poate-un om atunci să vină să-mi culeagă câte-un [vers
Cum din prun culegi o prună fără-a te opri din [mers,
Insetat mi-o soarbe poate din cuvinte alinarea,
O să-i pară—cine ştie—mai puţin amară sarea
Lacrimelor sale 'n drumul de dureri şi dor ascuns...
Binecuvântarea asta de mi-o dai, va fi de-ajuns.

VII

COPACILOR

Trece norul, sboară dorul peste vârfuri de pădure;
Păsările, visurile, mi le fură zile sure —
Numai arborii prieteni să mă lase nu mă tem
Ei, legaţii de ţărână, nu duc straşnicul blestem
Care mână tot ce umblă, se târăşte, fuge, sboară.
Ei, umbroşii, umbra vie—tot aceeaşi—o măsoară.
Se înalţă pe pământul cel iubit dintru întâi,
Niciodată n'o să-şi schimbe nici culcuş, nici [căpătâi,
Niciodată pentru dânşii ceasul groaznic n'o să vină
Când uitând de legătura dintre foi şi rădăcină,
Vor porni hai-hui ca mine pe un drum făr' de [sfârşit...
Impăcaţi de când e lumea cu văzduhul, liniştit
Legănând tot alte cuiburi şi-alt popor de rândunele,
Tot acelaş cer primeşte falnicele lor umbrele.
Au cu vântul primăverii şoapte lungi şi întâlniri,
Până 'n zori de zi le-alintă frunzele cu ciripiri
Şi când joacă şi când scapă vântul sprinten de [pe cracă,
Rând pe rând ca să-l mângâe toţi copacii se apleacă.
Huma neagră îi nutreşte ca şi limpezile ploi;
Surd le freamătă frunzişul, dar în lemnul lor greoi
Dorm tăcerile vieţii cele-adânci ce sunt cuvântul
De demult cu care Domnul scoase apa şi pă- [mântul...

Eu, de coaja lor lipindu-mi lung urechea, o aud
Inima de frate care bate 'n trunchiuri de agud;
Salcia pletoasă plânge pentru mine ca o soră;
Plopul izvorește, proaspăt ca un vis, din auroră;
Il purtam de mult în suflet, nalt și neted, pe-acest
[fag;
Nici un trup plăpând de fată nu mi-a fost pe lume
[drag
Ca mesteacănul ce-și stoarce părul despletit la lună,
Ca răchitele ce luciul zorilor pe crengi adună,
Ca arinii verzi ce-așteaptă cerul serii în pârâu —
Dar de pluta din zăvoiul de-altădată 'mi pare rău,
De castanul ce-mi păzise casa albă pe colină
Și de nucul de pe vremuri — azi când lumea mi-e
[străină.

VIII

FERICIREA

Podul umblător, pe care am trecut la Crasna-Leuca,
Raza serii, nu otgonul, mi-l ţinea pe gârlă greu ca
Lanţul dorului ce 'n suflet mă petrece nevăzut...

Fericirea? Cine ştie de nu-i moara de pe Prut,
Ce pe loc mereu murmură apei veşnic curgătoare?
Şi e poate, oglindită limpede 'n apus de soare,
Lunca de răchiţi şi plute unde mierlele se-ascund.
La scăldat o prind copiii şi-o usucă, goi, pe prund;
La ghilit o 'ntind neveste colo 'n ţărm pe pânza
[albă.
Fericirea? O fi poate chiar căsuţa prinsă 'n nalbă
A podarului şi fata de pe prispă, cu ochi verzi...

Fericirea? Poate-i umbra unui vis pe care-l pierzi
Şi rămâne doar năluca dragă sufletului meu ca
Podul legănat de apa Prutului la Crasna-Leuca.

IX

INVOCARE

Loveşte-mă cu-amnarul planetelor, să fiu
Pe vatra veşniciei deodată focul viu,
Ce pâlpâe, trosneşte şi sare nebunatic:

Dănţuitor albastru cu talpa de jăratic,
Cu sufletul de flăcări şi cu călcâiul gol,
Pândit mereu de-al umbrei neţărmurit ocol.

Pe mine nemurirea a prins podiş de stânci.
Descătuşă-mi izvorul cu apele adânci
Şi lasă-l pe sub sălcii să fie până 'n mări
O fugă limpezită de-atâtea înstelări.

Nu puţul ce cloceşte sălciu un pic de apă —
Vreau valul viu şi verde, ce-aleargă până crapă,
Dar care-o clipă numai strângând în braţe vântul,
In străluciri de raze îşi făure mormântul.

X

VRAJĂ

Sorcova,
Morcova,
Să trăiesc,
Să 'ntineresc,
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir...

— Vraciule, ascultă-mi ruga!
Vraciule, îţi poruncesc,
Pân' să stau să mă căesc,
Fă-mi din amintire sluga,
De pe faţă svârle-mi gluga,
Şi în suflet nemurirea
Să deslege
Şi să lege
Ce e viu din vremea moartă
Ce mă 'mpinge
Şi mă frânge
Şi mă poartă:
Frunză moartă.

Moşul prinde voiniceşte 'n mână
Bâta răbojită dela stână,

O 'nvârteşte peste cap — şi năzdrăvan.
Ţine 'n degete un lung ochian.
« Vrei să vezi»? grăeşte — şi 'n oglindă
Ţări şi mări şi nouri se perindă.
Iată Argeşul şi viea veche,
Morţii mei iubiţi... şi în ureche
Glasul lor cu râsu-mi împreună...
Dar pe umbra drumului răsună
Tot mai rar, tot mai departe, tot mai stins —

Ce-am iubit
Şi-am îndrăgit
Şi s'a sfârşit,
Ce-am aprins
Şi m'a cuprins
Şi s'a desprins
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir.

XI

S'AU PIERDUT

Unde-s frunzele pădurii? S'au pierdut.
Unde-s norii, călătorii? S'au pierdut.
Unde-i râul ce ne-a dus copilăria
Pe oglinda lui de ghiaţă? S'a pierdut.
Unde-i râsul, unde-i plânsul, unde-i dorul
Şi iubirea şi durerea? S'au pierdut.
Unde-s ochii dragi odată ca lumina?
Umbra genelor plăpânde? S'au pierdut.
Unde-i omul ce am fost şi eu odată?
Viers şi suflet, ca un foşnet s'a pierdut.

XII

DE VOI MURI

De voi muri — departe de cetăţi
In brazda neagră-a plugului, la noi,
Să mă lăsaţi culcat pe spate, gol,
In mână cu o ghindă de stejar.

Şi chipul meu de lut, ce n'a ştiut
Să fie sufletului un locaş,
Işi va topi netrebnicul său rost
In valul primitorului pământ.

Dar ghinda va 'ncolţi. An după an
Vor creşte rădăcini în adâncime
Şi va ieşi din mine un copac
Cu ramurile tinere, spre soare.

Ce n'am ajuns cu mii de versuri — iată
O împlineşte din belşug o creangă
Intinsă, tremurându-şi umbra peste
Odihna turmelor, ce vor să vie.

TABLA DE MATERII

PE ARGEŞ IN SUS

BISERICĂ DE ALTĂ DATĂ

Drumul Magilor

Povestea Maicii Domnului

MONITORUL OFICIAL ŞI
IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ
BUCUREŞTI. — 1944